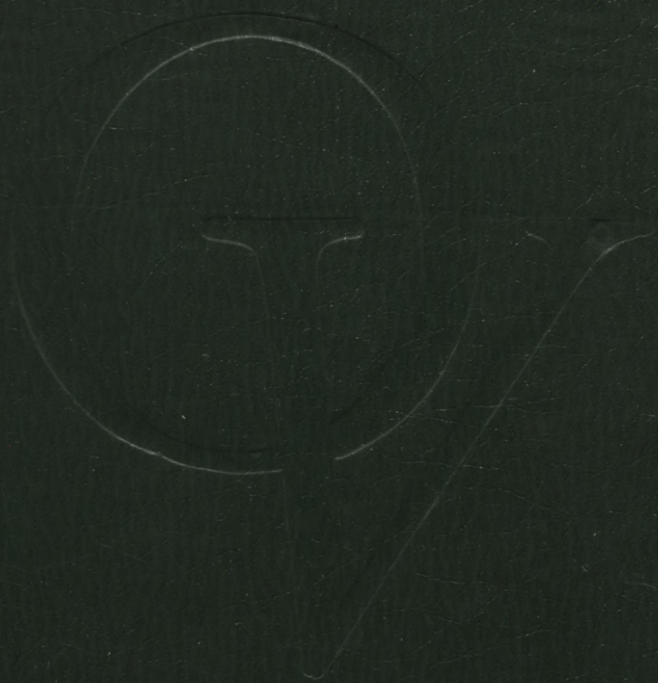

89-3

L 50 VII

Roknasti

Roknasti
dva postavy: roon to pite,
ko ojtibor na nojtirab.

Ze rokasti - uenati.
by poyon igjatis
dostingit.

kur pati laticia banalitate
pironenrethepor.

Ze rokasti - ornamenti:
kon,
ko na netenent tegini -
pirtipikopos.

Ze rokasti - inditiposti,
pat kuanbor na blitip
pirtia ban'oi
na mitenacipos.

E. upitod roon to,

"der bin", "ter mien",
"sachse bin"
an s'föten mien.

Ze Lidopö, roemst -
pact adusen önti
kän t'ien.

han der iak pin 't'föten
kintet,
dat i'föten ien pin lido.

Kao' is itigen zene.
is l'föten der m'itelen -
t'föten men men adusen.

Kad men nu s'föten
v'ien v'föten t'föten v'föten
is m'itelen,
roemst s'föten t'föten.

"The first of the year"

January

in the year

of the year

of the year

of the year

of the year

of the year

of the year

of the year

of the year

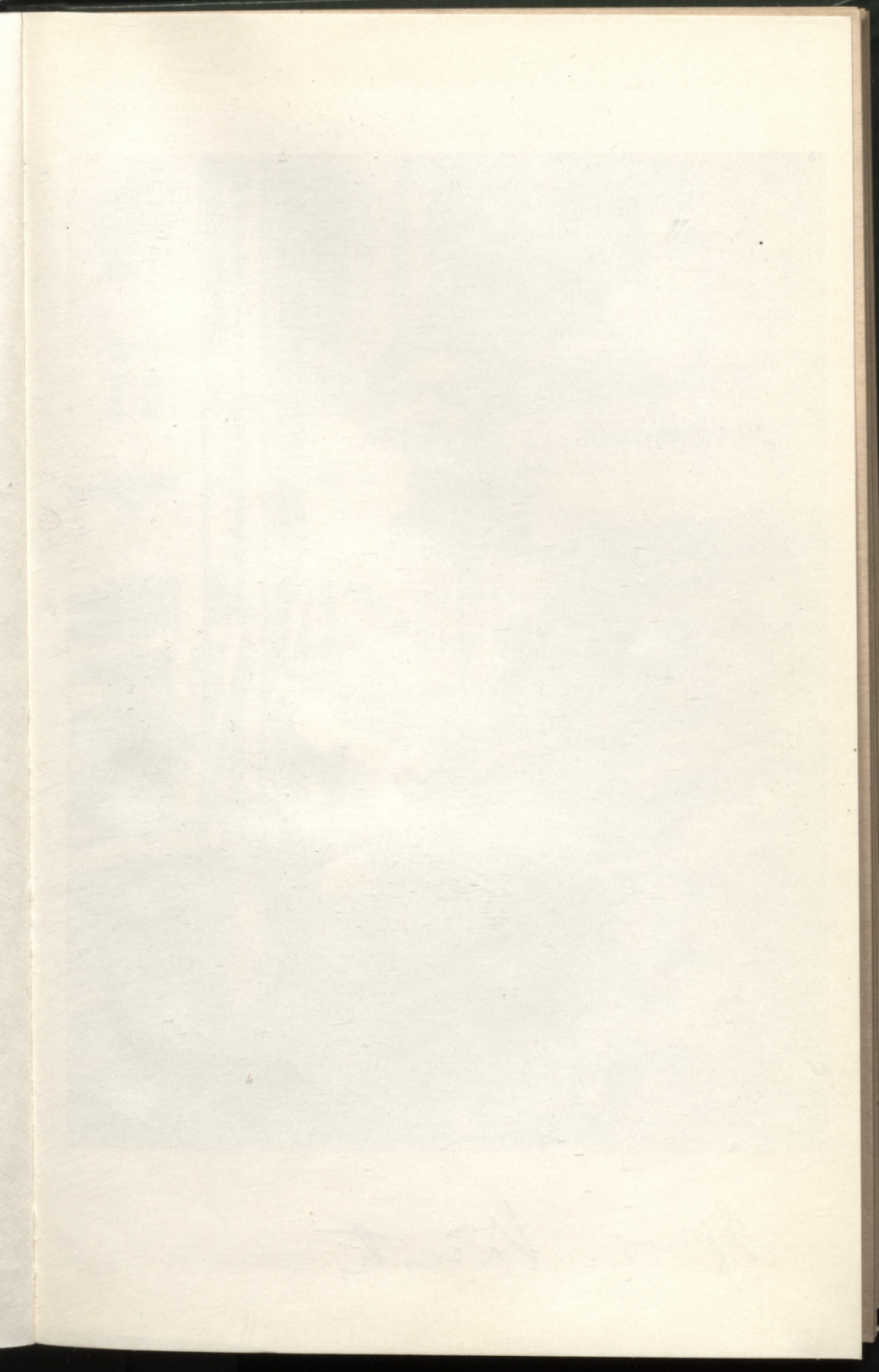
of the year

of the year

of the year

of the year

of the year

Ants Väisänen

OJĀRS
VĀCIETIS
kopoti raksti

OJĀRS VĀCIETIS

*kopoti raksti
desmit sējumos*

89-3
L 50

L
810

OJĀRS VĀCIETIS

*kopoti raksti
septītais sējums*

Dzeja

RĪGA «LIESMA» 1995

84L7-5
Va 047

Latvijas Nacionālā
BIBLIOTĒKA

~~96-404~~
0301014416

Redakcijas kolēģija: Imants Auziņš, Māris Čaklais,
Harijs Hiršs, Jānis Peters, Inese Spura, Ruta Veidemane,
Imants Ziedonis

Sastādītājas: Ludmila Azarova-Vāciete, Viļa Kaņepe

Mākslinieks Oskars Bērziņš

ISBN 5-410-01052-3

© Ojāra Vācieša mantinieki, 1995
© Ludmila Azarova-Vāciete,
Viļa Kaņepe, sastādījums, 1995

*Dzīves
laikā
nepublicētā
dzeja*

1980—1982 (līdz martam ieskaitot)

Dines
Lanka
republica
dize

1980

STARP «TEVI» UN STARP «JŪS» ...

Pa vārdiem lūpas iet
kā tikko uzsalušu ledu,
pa tīmeklīti ...

Ja nu trūkst
vai lūst?

Tā ir tā —
starprunāšana,
tā starpdzīve,
kas nekur neder,
tā pusbūšana,
kas starp «Tevi»
un starp «Jūs».

Kādēļ es tavā priekšā,
brīnum,
nestomos?
Es acumirkļi zinu —
kas tu esi.

Bet cilvēkpriekšā
tā kā traušu nastu
es ceļu to —
kas viņiem esmu es?

Jo cilvēki tik slaidi ieraduši
tēlot tubrāli,
ka tu bez mikroskopa
neatšķirsi.

Kā pagriezīsi muguru,
tā ieklups čuprā
un tu,
vēl vienai tavai uzticībai mirstot,
cik necik arī mirsi...

... Viens nāk
uz manām nosalušām rokām
siltu dvašu pūst.

Tu taču nepiekrāpsi ...
Nepiekrāpsi?
Jūs ...

... Kā tikko uzsalušu ledu.
Tīmeklīti.
Ja nu trūkst
vai lūst? ...

* * *

Izskries caur savu dziesmu.
Un izķers zaķus.

Dažam vārdam
ar vecu biļeti braukt
gribas briesmīgi.

Dažs neparko negrib šķirties
no vecā,
bet ērtā praķa.

Daža nots
grib greznoties
pagājušgada
levas kostīmā.

Bet, cienītā,
nekas nebūs —
jaunība pagājusi,
un velc viņu nost.

Pliks jauns gads velk
savu vēl tukšo vezumu,
un jūs arī kļūstat
pa jaunam pliki,
mani vārdi,
mani Jaungada saltumā drebošie
jēzuliņi.

VECUMS

Tec', vec',
meklē svec',
saule nez ko
neuzlec.

Diez ko
galva kniest,
die's dos —
norimsies.

Acīs kož,
kaul's maļ,
laiks jož
atpakaļ.

Galva sāp
kā no vīn',
no sav' kap'
Līze smīn.

Katru nakt'
tā viņ' jož,
man meln' blakt'
dvēsel' kož.

Liec nost, vec',
gaisma svīst,
ēd sav' svec'
brokastīs.

SPURDZIENS

Cilvēks savu
gaitu dabū:
kreiso,
labo,
kreiso,
labo.

Dzīvē arī
dara abus:
slikto,
labo,
slikto,
labo.

Bet —
ko lai es daru?
Man ir norauta
kreisā kāja . . .

PĒDĒJĀ SKULPTŪRA

Šo skulptūru viņš nepabeigs.
Vēl viņš to nezina.

Šo skulptūru
es pabeigšu.
Es vēl to nezinu.

Ka vajadzētu iekurināt darbnīcu,
nevienam nenāk prātā,
jo, ka viņš ir šai darbnīcā, —
tas nevar būt.

Ka spēka malku atnest nav,
viņš zin,
ka tas ir pēdējais,
ar ko viņš kalnu tur, —
viņš
nejūt.

Kā oranžerijā
ir logi pilni
ledus krizantēmu.

Un neredz viņš,
ka ir aiz loga putns
vēl nosalušāks.

TĀS NAKTIS

Cik diena kļūst garāka,
tik mēs kļūstam tālāki
no mums bijušām
naktīm.

Atlido jau
arī tās nakts,
bet — kā lieli bērni
pie veciem vecākiem.

Ir jau
to nakšu rotaļietas
pie debess vēl,
bet mēs ar tām
nespēlēsimies.

Pēc zvaigznēm
mēs tagad nosakām
gadalaikus
un debespuses.

Un tās jau ir —
citas spēles.

Pagājušajā naktī
pie manis atnāca
sveša meitene.

Viņa
skatījās manī
ar savādu uzticību
un gaidīšanu.

Un izzuda.
Un trīsēja
loga aizkars,
un es tikai tad saredzēju,
ka trīs tas
no tavas elpas.

* * *

Nesmēķējošās
upes kūp.

Koki bez lapām
salapo
balti.

Gāju putni
iztiek
bez dienvidiem.

Smags sitiens
nesāp.

Grēks gausties,
ka mūsu kalendāros par maz
ar sarkanu
zīmētu dienu.

PIE DZIRNEZERA

Kas notiek?
Ko vilnīši skraida
ar sudraba paplātēm?

Kas šauj
zilās un zaļās raķetes —
spāres?

Kam birdina pāri
niedras
ar riekšavām
zelta un sudraba pūderi?

Par godu kam
varžu karalienei
ir parādes kronis galvā?

Kam kvēpina
vīraku
pļavas, kas apkārt,
un koki, kas pāri?

Kvēpina, bārsta
un taisa bērnišķu kņadu
man.

Ir rīts,
un es neesmu paspējis
izdarīt
neko sliktu.

Visapkārt man
domā,
ka beidzot ir melderis
atnācis.

Un nu tik būs malšanal

Vissvarīgs
nav melderu ārišķais
baltums,
bet tas,
kas tiem iekšā.

Ir rīts,
un — lai notiek —
es mirklīti varu
derēt
par melderi.

PĀRDĒVĒŠANĀS

Man laiku pa laikam
ir jānobēg
vientuļniekos.

Par daudz esmu salaidis
motoru
sevi.

Kā Rīgā —
man bija divas:
Lielā un Mazā Trokšņu
ielas.

Tagad
visas ir
trokšņu ...

Un ciemiņi
mājas jauc.

Un vēstules
samaina pastkastītes.

Un izceļas
bezdūmu ugunsgrēki,
un aizmaldās ugunsdzēsēji
uz citu pusi.

Es kļūstu
vientuļnieks,
nobēgu,
kur manas ielas
var atpakaļpārdēvēties.

Un vienu laimīgu brīdi
brīnos —
kādi viņām ir bijuši
neaptverami īsti
vārdi.

ZILAIS

Mani
zemē ierociet —
kartupeli
zili ziedošu.

Ar tīrām rokām
zilā debesī
ierocieties —
tā jums vairs nav
biedinoša.

Tiek jums
tā zilās puķes
cerība,
kuras varenība
un vārīgums
miesas
un dvēseles izmežģījumos
der.

Mēs bijām,
kā jau dārznieki,
puķu neplūcamību
atzīstoši,
un nākošais jūsu pārziņā
dārzs
nav mazs.

Laistiet
pār cerību dārziem
mieru,
un tos
ar visu dūmaku
tālumus
jūsējiem bērniem iedos.

Mani
zemē ierociet —
kartupeli
zili ziedošu.

* * *

Pievāciet
savas lodes, šāvēji, —
tās
rudensvējīgi kauc.

Atpūtiniet
maujamos,
uzpriekšusaucēji.

Redziet —
tur aiziet
uzpriekšurāvēji.

Skatieties —
kā viņi iet!
Tikai paskatieties —
un acs kļūs
piesieta.

Burvjvārdus zinošie,
magnētiskie
un malduguņainie
vienuviet.

Tikmēr jūs skatīsities,
kamēr
iesiet.

Vairāk
būs zemes apakšā
un zvaigžņu
augšā,
un pašos
vairāk gaišuma.

Nolaiž rokas gar sāniem
uzpriekšusaukšana.
Laiks.
Un kā gravitācijas darbojas
pa priekšu
ejošie.

* * *

Riskantā laikā
riskam
krītoties cena?

Nekrītas vis.

Tur sadilst
mūsējā bezrūpība.

Mūs pārbrauc
briesmu smilšpapīrs
un nobrāž
ikdienu.

... Man bija bail
no vētrains
pusnakts meža.

Tur nevar sadzirdēt
uzbrukumu.

Tur vajag acis
visapkārt galvai.

Un tā es neaizgāju pie drauga.
Un tā viņš paspēja kļūdīties.
Un tā viņš aizbrauca
uz visiem laikiem.

... Man bija bail
no viena nomales ūķa.

Bet — tukša iela
un tukšums man ļāva
saņemties.

No zemes apakšas iznira
tur tie trīs.

Zibens laikā
man nostājas savā vietā
katrs muskulītis
un nervs.

Ringā
nevienu reizi
es neesmu bijis tik precīzs.

Un tā es nepadomāju
saukt pēc palīdzības.
Un tā es pat neapjautu,
ka nav citas izejas.
Un tā es
uzvarēju.

... Riskantā laikā
riskam
krītoties cena?

Nekrītas vis.

VIDZEMES PIEKRASTE

Te, kur pludmale pilna
ar mūžīgiem jūras lauvām,
ar gulošiem akmens zauriem,
pret kuriem līcis
kā savs puika plikšķinās,
itin nekāds no laikiem
un zudušiem zvejiem
nav cauri —
pieliec ausi pie akmens,
un pulsi un laikmeti tikšķ.

Te rudenos vecenē atčāpo
ar turpat gadsimta vētrām
un klusumiem plecā,
un es prasu viņai,
ko tā šajā miklumā dēd?

Kā šī varot šurp nenākt,
ja rudenos
izkāpj no paisuma
pats viņas vecais
un, no šļakatām nenopurināts,
uz blakus akmeņa sēd.

Es tādām pasakām neticu,
pats, reizēm rakstīdams
pasaku dzeju,
visai skeptiski uzņemu
brīnumus savus.

Bet šī zauriskā pludmale velk,
un es pusnaktī
paķeru jaku un eju
uz akmens pasēdēt.

Bet brīvu akmeņu nav ...

Vecenīte ir priekšā
un sēd jau uz sava.
Uz blakus akmeņa vēl viens
Baltijas miglas mēteli.

Uz nākošā — spītība.
Vēl uz nākošā —
vīrišķība.
Uz viena akmens kājās stāv
slava.

Un tā
līdz pašam apvārsnim
uz akmens pjedestāliem
nenoslīkdami
un nenomirstami
zvejnieku gadsimti sēd.

Man ir dārgakmens
katrs šis
Vidzemes piekrastes akmens.

BET BIJA SAUKTS CIEMOS

Te pie tevis
no grīdas līdz griestiem pilns
dziesmu ar mirdzošām acīm,
ka es jau pie sliekšņa
zaudēju to savu
vienīgo,
apmulsu sudrabā,
aizmirsu labdienu sacīt.

Un laikam tā labdiena
nav šī te gaišuma cienīga.

Labā,
ko es šajā siltajā sudrabā dziedēšu?
Tuvā,
ko tik tuvā tuvumā
klāt vēl lai saka?
Ko es klusēšu
un ko es dziedāšu,
kad tavu pārjaino dziesmu
šļakatas
uzšausies pāri mums
tad jau tumstošu
debesu lakatā?

Es redzu —
tu aizmutuļosi prom
manī snigušo ziemu,
un debess un zemes atvēlēta
ir bijusi šī tava
lemšana.

Bet bija ...
Bet bija taču saukts
vienīgi ciemos.

Bet atsaukts
bez visa bijušā
un nebijušā
līdzņemšanas.

KALENDĀRS

Man iedeva kalendāru,
kuram visas lapas
ir sarkanas.

Visas ir svētdienas.

Pasakiet —
kāpēc man vairs
nepatīk pasaule,
dienas nav labas
un negaršo
ēdiens?

PĒDĒJĀ STUNDĪŅA

Kāpēc
šodien
nenokert bezgalību
un tur vienu resgalību
iztaisīt?

Visiem
nīkuļiem,
kas brēc par pēd'jo
dieniņu,
nolikt priekšā, cik tīk,
siltu
putna pīniņu?

Hipnotizēt
viņus,
ka ir tiešām
pēdējā, —
katrs, cik grib,
lai iet,
stāv
vai sēd.

Paies.
Un piepeši
vēl viena
ausis.

Par ko tad
šie blēži
čikstēs
un gaudīsies?

Ko tad šie
iesāks?
Ko tad šie
aizsāks?

Tad, kad ir no prieka
jālec stāvus gaisā?

Ar sevi nekarojošs
nekur neuzvar —
zin piecus pirkstus,
četrus kaktus mājās.

Vien, dzīve,
pārāk smagu šķēpu
neuzkar —
pēc cirtiena
man jāpaliek ir kājās.

Bet kara gaitu dod,
cik tālu vajadzīgs,
tik tālu,
ka jau mani panāks
vecums,
es nenoguršu,
un es aiziešu,
jo mājās tupošais
pats sev
nav īsti redzams.

Un atgriezties
man arī vajag
paspēt —
ne skatīties,
vai nav kas prombūšanā nozagts,
bet —
vai nav zibens sasperts
senču stādītais
un, kamēr elpoju,
nav jāstāda
jauns ozols.

* * *

Arvien
neizturamāk
mirkļi ilgst.

Es dzirdu —
viens nāk.
Sniegi smilkst.

Nāk
mana bērniņa
dzirdēt un saprast.

Pērno un aizpērno
neizdzīvoto
atprasīt.

Vai, kā var
nenodzīvot!
Vai, kā var
nobeigt gadus.

Pēc tam —
kā arī nemokies —
nevar
atdot.

Tev un citiem
lieki un —
kapakmeņi.

Tev krustu iekalt
neatnāks
dzeņi.

Dzīve
kā ubagu
tevi ir uzturējusi.

Nes pats
to gubu.
Nes pats
to krustu.

Arvien
neizturamāk
mirkļi ilgst.

Es dzirdu —
viens nāk.
Sniegi smilkst.

* * *

Tu mani plēs,
kā dzīva sakne dzīvā akmenī
tu manī ielauzies.

Un pārestības nav,
jo tev nav citas zemes,
ar gaisa saknēm
nemākošā
dzīvot.

Un sāpju nav —
es esmu laimīgs stāties
dzīvībai par dzīvību.

Un pretspēka
man jāpietiek,
lai tavu dzīvo sakņu
spīts un stiprums
neplok.

GAISMAS LŪZUMS

Melns.
Balts.
Melns.
Balts.
Melns zars,
ledus glazēts.
Melns ūdens.
Balts sniegs.
Melns trotuārs.
Balta debess.
Melns cilvēks.
Balts cilvēks.

Un pēkšņi —
zaļš koks,
viens pats
zaļums,
un esmu glābts —
manī pasprūk
mans cilvēka
daudzkrāsainīgums.

Tādam man jābūt —
bērni skatās.

Kas notiktu,
ja viņu pasaule
rādītos vienīgi —
melna
vai balta?

TEĀTRIS

Nu ir slikti —
es esmu pazīts.

Tagad ābele
liksies par bumbieri,
akmens par pūpēdi
un ziņkārība
par gaidītā satikšanu.

Un es jūtos vainīgs,
ka uzspiedis
masku.

Tagad mēs nedzīvosim vairs —
spēlēsim
neinteresantu
un skumju teātri.

Paslēpus spēlēsim
un slinki viens otru
ķersim.

Abi mēs taču
nemaz negribam
spēlēties.

Nē, labāk es esmu svešs,
svešzemnieks,
un ar jaunu aci
redzu
visu, kā stāv.

Svešzemnieks?
Atkal teātris —
un vēl skumjāks
par iepriekšējo...

PILSĒTA — ŠAHS

Pilsēta — šahs.

Visstiprākā figūra —
torņi.

Kā sīkas mārītes
ap to pakājēm —
dāmas.

Nav laidņu.
Karavīriem ir
laidnes.

Karaļi,
ar eļļas krāsu
uz audekla triepi,
žāvājas gar visu muzeju sienām.

Bandinieki.
Tiem šajā šahā
atļauts
uz priekšu
un atpakaļ.

Labāk jau būtu —
uz priekšu.

Kauc
ugunsdzēsēju mašīna
un ātrā palīdzība.

Bet es domāju,
ka vairs nav vienas figūras —
zirga.

Mans bērns
neprasa man nekā.

Ar zirgu
visa dzīve tiem ir
viena spēle —
nepārtraukta
un — līdzīgs ar līdzīgu.

Mans bērns
jautā pēc dzīva zirga.

Viņam ar koka
nepietiek.

Mans bērns
prasa zirgu.

Viņam trūkst
zirga.

Mans bērns
grib zirgu.

Lai redzētu,
kas tas ir?

Mans bērns
neprasa
man
nekā.

Es prasu sev —
kāpēc viņš
neprasa?

KAD LAIKS ATDZĪVOJAS

I

Es nevaru notvert to ilgumu,
uz kādu viņš atdzīvojas.

Viņš — laiks.
Viņas — krāsas un smaržas.
Viņš — todienīgais mans vecums.
Viņas — pirksta un dvēseles
ar šodienu pilnīgi taustāmās
jūtas...

Es topu pacelts,
pārņests
un pārdēstīts.

II

Arī karš ir tāds pats —
viņš ir,
un cauri.

Kā viņš var nebūt,
ja ir?

Un kā es tajā varētu
nebūt,
ja esmu,
un cauri...

III

Ar brāli
mēs ejam pirkt kaķi.

Māte mums iedeva
vienu reicmarku.

Vairāk mums nemaz nav.

Neko
ne no viena
nedrīkst par velti ņemt.

Mums kaķēnu iedod,
bet reicmarku neņem.

Mēs aprokam to
kartupeļlaukā.

Vairāk mums nemaz nav.

Bet mājās to nedrīkst nest —
pērs,
ka ir paņemts par velti.

Nabagiem
tā ņemt nav atļauts.

IV

Slapjām lapām ir laba,
tikai rūgtena
un auksta smarža.

Ēnas pusē
zālē vēl drusku salna.

Bet mums
govis jānogana pa sauli,
citādi uzpūtīsies
un nosprāgs.

Un kas būs, ja nosprāgs govys
šai kara laikā.

Bet arī saule
ir tikpat auksta
kā zāles smarža
un salna.

Un mēs būvējam siltumu.

Pa sausai smilgai.
Pa sausai mīzai.
Un iznāk plaukstas tiesa.
Un kaudzīte sanāk.
Un kaudze.

Un, tajā iesēstoties,
var iestāstīt,
ka ir siltāk.

Sākums?
Ne visai.
Es tagad tāpat
vācu pa šķembiņai
spēku un ticību,
lai būvētu aerodromu,
kuru kāds ikdienas karš
atkal ir
sadragājis.

V

Fronte ir pāri.

Mēs ejam sēnēs,
vairāk gan cerot
sadabūt kādu mīnu
vai rokas granātu.

To tagad vairāk
kā sēņu.

Un pēkšņi priekšā
gaisā paceļas zeme
ar visu āboliņstirpu.

Viss nokrīt zemē.
Tagad tur ir
ar māliem sajaukti gruži
un skalos saplēsti
stirpas koki,

un tālsāvēja sazelēts
atāls.

Bet ...
Fronte ir pāri!

Stirpai
tā nebija pāri.

Vēl gabaliņš —
un nebūtu pāri.

Kas par — būtu?
Un kas par —
nebūtu.

Bet nupat
gaisā pacēlās
mana paziņas dzīve.

Kad pieskrēju,
nebija vairs tās dzīves,
ne arī tās
dzīvības.

Es ļoti uzmanos
ar citiem — un pašiestāstīšanu,
ka frontes
ir pāri.

VI

Es nevaru novērtēt
šīs laika pārcelsmes
lielumu.

Tas ir lielāks
par manu
novērtētspēju.

Un tas man dod
savlaikā
bezmiegu.

Un tas man dod
manu varēšanu
nosargāt manu tuvāko
godīgi pelnīto atpūtas mirkli
un neļaut tam pārtapt
par mūžīgo miegu.

PARKĀ

Maigas
dāmiņas.
Baigas
drāmiņas...

— Oh! — un — Ah! —
pilni
solīņi.

— Valij,
tas nu ir
gallī... —
Vali —, vali —
un
validoliņi...

Atlec
zvirbulis,
saka:
— Čirr!
Lieks
laiks?
Lieks
tauks?

Kas
jums ir?
Nekas?
Ko tad te karo?
Es dom' —
kaķis nāk.

Sveiki!
Mana vecene
perē bērņus,
un man viņa tūlīt
jāpabaro.

* * *

Tu, cilvēk, nedusmojies,
ka nemaz neredzēju,
ka nemaz nesveicināju
tavu pašapmātību.

Tā jau nav jāredz.
Tā jau ir —
iekšējai lietošanai.

Tu sevi apsargā
viscaur
un vis-
apkārt.

Man tik daudz spēku
nav,
es —
vienu punktiņu.

Ja kādam naidniekam
prātā vien ienāktu —
es esmu apļa
viens aizsargāts grāds!

Neienāk prātā
tāda bezprātība
un —
šurmē punktiņu,
un es aizstāvu.

Tevi saka
tāpat kā visu,
kas grib no visa
pa druskai.

* * *

Ar baltu šķīstību
un neaizskartību,
un galīgi bez-
bail-
pret debesīm un zvaigznēm
naktsvijole stāv.

Balts
zemes čuksts
par mīlestību
zvaigznēm.

Un —
nenotverams aromāts
pār puvēm.

Vai mani apžēlos?
Vēl tālu ir
līdz rīta spriedumam.

Jo —
neesošu
vajadzību dēļ
pavisam nesen
es klēpjiem
tādas naktsvijoles plūcu.

UN — NEDER

Un klusuma —
nav.

Un —
neder.

Ja cilvēka
dziesma
un dzīve,
un nojauta urkšķ
kā sātīgi paēdis
vēders.

* * *

Un banālais —
tu aizej,
tagad vārdi nāks,
tev nepateiktie
un nekad nekam
vairs nepasakāmie,
un svešas acis
viņus sauks
un kārdinās,
bet tie ir beigti,
acumirkļīgie,
kā saules stara
ielēkšana
akā.

Gadās tādi dzīves puteņi,
kuriem cauri neredz
ceļu vairs,
ne ceļa jēgu ...

Un ir pazuduši
nekad projām neejoši putni,
un tā jūra,
kas ir dvēselē,
vairs atzīst tikai
bēgumu.

Un nav tevī
cilvēku un laika pēdu ...

Arī savu.
Kad tu būsi
nomaldījies savu apli ...

Izberz acis,
lai tu saredzi
pats savu bēdu —
visu sagrābies,
tu tagad sevi grāb
un pats sev esi
apnicis.

Kur tu ņēmi
tik daudz laika —
pats sev apnikt?

SIMT DESMIT GADU

Simt desmit gadu
cerības un esības,
simt desmit gadu
atbrīvošanās no tā,
ka esi mazs,
simt desmit gadu
ticības,
ka gluži bass
tu esi iznācis uz silta ceļa
un ved siltais ceļš
no mirklības
pie mūžības.

Un pāri
lielas dzīves zvaigzne
aicinoši plaiksn —
no mātes dzimi tu,
no tevis
dzimst tavš laiks.

Simt desmit gadu
cerības un esības,
simt desmit gadu
atbrīvošanās no tā,
ka esi mazs,
simt desmit gadu
ticības,
ka gluži bass
tu esi iznācis uz silta ceļa
un ved siltais ceļš
no mirklības
pie mūžības.

ŠĪ ZIEMA

Mēs atcerēsimies šo ziemu,
kurā varēja
bez cimdiem —
stiep roku pāri robežai
un pirkstus apsildi
pie ugunsgrēka . . .

Un pārdot varēja
gan kamīnus, gan krāsnis,
jo daža laba pilsēta bij —
kamīns . . .

Un vispār nekurināt varēja —
vien ņem un apsēdies
uz plikas zemes . . .

Dievs mēģināja atdzesēt
un sabārstīja
metriem dziļus sniegus.

Un —
nelīdzēja.

Bet — lai ir kādi pali
būdami,
mēs nenoslīksim
tajos labos
grēku plūdus.

Lai tikai tie,
tie asinsplūdi nenāk,
kas izceļas no mums
un mūsu uguns.

NEPIETEIKTS KARŠ

Visā pilsētā
miljoni
lāsteku durkļu
uz leju.

Un lejā —
mēs...

Nebaidi rītu,
neprasi rītam —
ko tad zin rīts?

Zilgani pelēks,
lai lapsa nenokēr,
un — kas ir lapsa,
to arī nezin
tik mazs
rīts.

Ej tajā rītā
un kļūsti jaunāks,
neprasi rītam —
kāpēc tev jāklūst?

Es gribu,
lai tu kļūsti
pavisam
jauns.

Es šodien
dvēseles adatā
šodienu vēru,
ievēru,
kad saule
gabalā.

Visi pat vakarā
nedrīkst būt
veci ...

NELAIMĪGA TROĻĻA DZIESMIŅA

Es sevi cēlu,
es sevi cēlu,
es sevi cēlu,
ak, troļļu die's!
Jau ir par vēlu,
jau ir par vēlu,
jau ir pavasars
pamodies.

Ārā es skrēju,
ārā es skrēju,
palika nenokopts
troļļu nams.
Nu ķeršu vēju,
nu ķeršu vēju,
bet marta vējš vairs nav
noķerams.

Dod sauju miršu,
dod sauju miršu,
noliec tās mirtes man
pagalvī.
Es tagad miršu,
es tagad miršu
pirmais šai jaukā
ziedonī.

Ko es esmu nodarījis,
ko es esmu nodarījis —
vienu jau nes
beigtu kupenā likt...
Vienmēr es otrais,
vienmēr es otrais,
kad es par pirmo
reiz varēšu tikt?

Visi, kas nedus,
visi, kas nedus,
lai pilnu klēpi
lāsteku ņem —
man vajag ledus,
man vajag ledus,
man vajag ledus
sirds puķītēm.

13 VĀRDU LIMITS

Var jau 12,
ja ir ko teikt,
var 240 ...

Slimie ...

Es dziedu ar rindām
klusēdams
kā vēzis divpirkstains.

Un — 13
ir mans
limits.

*

Viesnīcai sadzima
daudzdesmit
numuru.

Kā viņi stabulēja
pa visiem stāviem!

Viesnīcas īpašnieks
bija no Rišeljē mīlāko
pēctečiem.

Trīspadsmit
tam bija nelaimes skaitlis.

Un viņš
lika viesnīcai
izdarīt abortu.

*

Novembrī lasīja
pašpašpašpēdējo
kartupelīti.

Ziemeļnieks atstāj uz lauka
vienīgi akmeņus.

Kad darbs klie dz,
ziemeļnieks neiet
vienīgi miris.

Zaķis nelasa avīzi.
Zemnieci kalendārs pašas galvā.
Tā es piedzimu kartupeļlaukā,
tā es piedzimu trīspadsmītajā.

*

Cīlvēks īr zīdainis,
vīnam par sarežģītu burts
∞ ...
Vīnš apceļ
«13».
Pielīmē astī,
un īznāk velna ducī.

Krāso par melnu kaķī,
pasvīēz sev priekšā,
un īznāk garāks slīnkums.

Bet caurī vīsiem smīņķīem
zvēro varenais skaitlī
∞ ...

*

Man mans 13
arī ar oreolu.

Tas pirmais 13,
kuru es neredzēju.

Dzīve katrugad brauc
uz manu dzimšanas dienas
gadatirgu.

Un es viņu gaidu
mājās.

Kad viņa atcerēsies reiz
savu bērnu?

Un nopirks viņam to briesmīgo
rotallietu ...

BRĀLIS

Tā nav nekāda proza.

Tā ir dzeja —
atrast par paša tēvu
vecāku brāli.

No tālas
un karstas zemes
atrakstīja
pilnīgi akls
cilvēks.

Kā esot varējis
saskatīt viņu?

Aklos saredzot
tikai aklie.

Aklumu saprotot
vienīgi aklie.

Viņš esot
pilnīgi akls
seismologs.

Un turpinot strādāt.

Ārprāts!
Pat profesijas mums vienādas.

Es arī — akls.
Turpinu strādāt.

Laiks — seismisks.
Nesteidzieties pakāļas slaucīt
ar manām
seismogrammām.

BUMERANGS

Aļņu ģimene
iestīga purvā.

Mežinieks netika
līdz koku ciršanai,
sāka cirst dzīvu miesu.

Paēsties nepaspēja —
sēd tagad neēdis
cementa kaštītē.

Bet citi mežinieki,
par tādiem neizdīguši,
gar purviem staigā.

Drīz manam mežiniekam
būs daudz kaimiņu.

Tie arī sapņos
tikt ārā
pie bumerangiem.

Ārā tikšanas laikā
pasaulē būs liela steiga,
nebūs aļņu
un nebūs purvu.

Būs tikai ārā izlaistie
kautkasi
un bumerangi...

Un jau pār mani izbeidz valdīt
tas ledū vizuļojošs šķēps,
un silta un kā maize salda
man pati saule iekrīt klēpī.

Es atlaužu tās drupatiņu,
jo nedrīkst daudz pēc tāda bada,
un tad es apmīļoju viņu
un augšā gaisos laižu tad.

Ak Dievs, cik daudziem viņas vajag!
Ak Dievs, cik mūsu jau ir daudz!
Mēs nesaejam zemē šajā,
un tāpēc zemeslode kauc.

Pēc jaunām asinīm un brūcēm,
pēc jauniem viltus baušļiem skrien.
Jau zibens ir šai melnā tūcē,
un zibenim ir jāizlien.

Man vajag augstu, augstu kāpņu,
man zibens zvīrgzdos jāsakuļ,
kamēr vēl mūsu bērni sapņo
un — kamēr ienaidnieki guļ.

PUS-

Es tevi mērīšu,
ne no olas,
bet olšūnas nākušais
un tāpēc —
vidusmēraputn.

Lūdz savu pusdievu,
savu pus-likteni,
lai es nesamēru tev
vidusmēru . . .

Vidusmēraputn —
tevi uz līmes ķer
kā tavas attālas radnieces
uz mušpapīra.

Uz tavu vārību ķer.

Kondors un kolibri
uz līmes
neķeras.

Vidusmērcilvēciņ —
tevi —
uz sīrupu!

Tehniski —
tāpat kā augšminētos.

Uz tavu kārību ķer.

Sīrupu
mūsējā laikmetā ražo
viss dzīvais
paša laikmeta uzraudzībā.

Un vairāk vai mazāk
ar to ir apziesti
visi priekšmeti
un visi jēdzieni.

Tu drebi?

Bet ko es varu?

Kondors vai kolibri
dot tev par segvārdū?

Sīrupam
tie, ar tiem segvārdiem,
pielīp
vēl labāk...

Nomērīt
vairāk vai mazāk
par «vidus-».

Meli.
Visviltīgākais,
visdrausmonīgākais
no visiem sīrupiem.

Kamēr es meklēju mēru —
esi
un daries.

Kad es mērīšu,
uz tevi skatīsies
visi pasaules ķērāji
un ķeramrīki...

VAĻĀ I

(īsas dzīves un maija nakts leģenda)

Visaugstās dziesmas tēvs kļuvi.

Pēc tam —
durvis ciet,
lai nav:
kas gribi, tas vēri.

Durvis ciet.
Tas ir — aizliegums Mocartam,
un pieklauvēja
Saljēri...

Ja durvis ciet,
tad dārgs metāls tur šķind
vai kas cits,
baudu, varu
un citu ko solīdams
zvērīgi.

Tā sprieda,
paņemdams indi
un iedams tev klauvēt pie durvīm,
Saljēri.

— Tu skaties, — viņš teica,
— uz stirnu,
kas nāk tev pie loga
ar putnu
no nešīszemes uz pleca! —

Un ielēja indi tev vīnā.
Un paņēma tavu
visaugsto bērnu.

Un tagad tu guli
uz ozola grīdas
kā nozāgēts ozols
un esi
beigts
bezbērnu
vecāks ...

VAĻĀ II

(garas rudens nakts pasaka)

Viens ļaunsirdīgs bagātais
vēlēja rakt
brāļu kapus
un racējus nosita
ar viņu pašu
tām lāpstām,
ap kurām vēl bija
brūns, ļāvīgs un paklausīgs
māls.

Vismelnākās naktīs
viens pats
stiepa turp
savus bagātos podus
un raustījās krampjos,
un nezin cik reižu
no smildziņas čuksta
viņš bezmēness naktī
ar podu uz muguras stāvēja
bāls.

Tad vēlēja zeltkalim
izkalt no zelta
trīsmārciņu
karamo atslēgu,
piekāra durvīm
un ielīda iekšā,
un nolīda kaktā,
lai gaidītu zagli,
kurš solījies atnākt,
bet kuram tas nāciens bij
tāls.

Kā drudžaini vandīsies tas
malu malās,
bet nebūs ne vara,
ne misiņa monētas,
un vēl trakāk
viņš vandīsies,

kamēr nāks manējā kaktā
un zobenu spraudīšu
es viņa mugurā,
sacīdams:
— Dabūji gan
savu zeltu un sudrabu,
brāl! ... —

Bet zaglis bij tālajā krogā,
un tur tajā naktī
nevienai no mucām
vairs nebija tapas,
un nedzēstu parādu,
neskartu muti
tur nebija
un aukstu siržu ...
Jo zaglis bij paņēmis
vienīgi atslēgu,
zinādams,
kaš ar zeltu slēdz durvis,
tas nemēdz aiz tām
glabāt dārga
nekā ...

Un ļaunsirdīgs bagātais
atriebi gaidīja,
jo vairāk gaidīja,
jo tuvāk šķita,
jo saldkairāks šķita
tas zobena mirklis,
bet tad vienā mirklī
viņš sabirza pelnos ...

Un pat žurku pērminders,
vienīgais bērnieks,
te it neko,
ne tad raudāt, ne dziedāt,
ne citu ko varēdams,
pie pelnu čupiņas
šūpoja galvu
un pret žurku mūžību
čukstēja:
— Tā ... tā ... tā ... tā ...

* * *

Nedod maizi, nedod virvi,
nedod dzert un nedod ēst,
un ar marmelādes cirvi
liek no bluķa Kristu tēst.

Un vēl skatās — nervi iztur?
Turēs. Neceriet nekā.
Katrs iztēs savu Kristu
tieši savā izskatā.

Un jums tieši to jau vajag,
lai pēc manis ir tas Krists,
varēs izstiept laukā klajā
un vēl reizi krustā sist.

Es jūs nomierinu tādēļ —
Krists būs gatavs ļoti drīz.
... Cirvi, kas no marmelādes,
mani bērni apēdis.

ASNI

Lai iebaidītu manus asnus,
ziema paņēma
milzīgas lāsteku šļirces ...

Potēšot visus
pret dīgšanu.

Saulīte teica,
ka vairs neesot Jaungads,
un nopūta milzīgās lāstekas
kā sīkas svecītes ...

* * *

Es arī pats savu dzērvī
aizsūtīju uz ziemeļiem —
tur ir tik īsas vasaras,
ka vajag daudz dzērvju.

Uz dienvidiem lidojot,
viņas pār mani
katra pa dzērvēni nomet.

Un šajā rubīnu lietū
viena oga ir
lielāka.

Tu visus sniegos izsnigi,
tu visās sarmās satinies,
tu izgaudojies
asos puteņos
un izjokojies sniegavīros,
tu izsarki
vien ziemās esošajos
saullēktos
un stindzināji mūs
ar rietu draudīgumu,
tavs maigais apsegums
pār nedzīvo un dzīvo ...

Es mīlu tevi tādu —
sevi pasacījušo,
kā zemi pavasarī —
netīru,
bet visu ziemu devušo
līdz pēdējam.

Un asnu zaļās skropstās
pirmā lietūs pateicība
trīc ...

STARP

Starp ziemu
un starp pavasari,
starp baltumu un zaļumu
uz pelēkā
pats pelēks ...

Izbijis un nekļuvis vēl ...

Velns, cik grūti
stundu pelnus zelēt,
kam uguns nav vairs
un vēl ziedu nav!

Ar vienu kāju bijušā,
ar otru — nākamā,
un — ne uz vienu pusi ...

Un bezdibens,
kas apakšā,
tā nirdz,
ka gribas līdzī smiet,
bet tad vai bijušais
vai nākamais
man atteiks atbalstu ...

Un izmisuma kļiedziens
nepārkliegs
tos, kuros kritīšu, —
tos bezdibeņa
smiekļus.

MAZLIETIŅ LĪST

Mazlietiņ list.
Kļūst asfalts melns
un zaļāks Doms,
un stiprāk domā koks
par zaļām lapām.

Mazs lietiņš list.
Bet tas ir lietus —
ši gada pirmais lietus —
un no manis arī ārā
ziemu kapā.

Mans lietiņš līst,
tiks tev un tev,
un neputeķļos ceļš,
kad tu uz manu pusi
nāksi.

Mazlietiņ list,
bet cik tad vajag līt?
Līdz sirmam vecumam
mēs savas vasaras
kā bērībā
ar to —
mazlietiņ list,
mazlietiņ dzīst...

Jā, tā mēs visu sākam ar —
mazlietiņ.

Ar pirmā vārda teikšanu
mēs beigsim
to tiltu just,
kurš ir starp mums
un celts no stiprākajiem
granītiem, no gneisiem —
no acu gaišuma
un acu tumsuma . . .

Tas tilts ir redzams
nemaņā un maņā
pār puscilvēkiem
un caur pusnaktīm,
un uz tā tilta
soļiem pazūd skaņa
un arī zibeņi
sper sirdīs
klusēdami.

Ir tādi tilti
arī citos krastos,
pāri citām zivīm,
un zem tiem izšmauc
mežapīlēns ašs.

Bet to — visstipro,
kurš ir starp mums
diviem, —
mēs varam
pāriet,
noārdīt
vai saglābt —
tikai paši.

VECA KAPSEĒTA

Viens otrs tā ieaudzis zālē,
tā nolīdzinājies
un pielīdzinājies zemei,
ka nemaz nevar pateikt,
kur bijis.

Vienam otram
vēl ir viņa bijusī vieta,
bet nav
viņa bijušā vārda.

Vienam otram vārds ir —
uz nolauzta
melna marmora krusta,
bet to vārdu arī
kāds aiznesīs.

Vienam otram vēl būtu
tas viss,
kas šeit pienākas,
pat vairāk —
bez margām uzmauktās tukšās pudeles
varēja iztikt.

Ko tik ilgi
jūsu nav mājās,
ka tajās iekortelējies
un turpina iekārtoties
mans vazaņķu gadsimts?

Ikkatru brīdi
cilvēkus šķir pušumi.
Ir vajadzīgs,
lai kāds tās rētas skaita,
bet es gan laikam nebūšu to skaitā,
kas zin —
kam īsti, kad, cik lielā mērā kas
būs pušu ...

Ja zinātu,
es dažkārt laikam bēgtu
vai izvairītos
vēl no viena zaudējuma,
bet, tā kā man šis zināšanas nav,
es dažkārt saules rietu
pieņemtu par lēktu.

Un, protams,
tumsā palieku bez ceļa,
bez zvaigžņu rādījumiem
un bez mājām,
bez kādiem laimīgiem
un vislaimīgiem gadījumiem ...

Un, dzīve,
tu man gadījumiem uzticēties
neļauj!

Viens nomiris te klimst
ap manu sētu,
nav patiesībā viņa
un —
nav bijis.
Uz viņu skatoties,
pat vesels koks
kļūst slims ...

To gadījums ir visu izdarījis ...

* * *

Ūdeņi aizskrēja,
mani negaidīja,
snaust siltā aizvējā,
vai, cik labi bija ...
Kāpēc zāle dzeltena?
Nupat taču lija!
Siltā, siltā spelte
ko man padarīja? ...
Asaras aizgāja,
citās smilgās čab ...

Man bail paspert kāju,
man bail sākt
grabēt ...

Kā mēs šļupstam!

Nav jau nemaz tik traki?
Varbūt tev nav.
Mazbērni nezin — kā tevi sauca,
tu nebiji atstājis
iemeslu
pajautāt.

Mēs šļupstam
ar savām mājām un ielām.

No tiem šļupstiem
varēs vienīgi saprast,
cik slaidi grāvām
mēs savu celto.

Celt atlika nevis mitekļus,
bet — ka tikai jumts virs galvas.

Mēs šļupstam
ar saviem romāniem
un epopejām.

Uzskaitām, ko nu redzam,
bet uzskatīt
laiku —
nejēdzam.

Jo mēs šļupstam
arī ar savu laiku
tik stipri,
ka tas jau ir debili.

Nākamie laiki
nolems,
ka mums nav bijis:
roku,
kāju,
galvas,
mēles...

Un viņi daudz nekļūdīsies.

Es skatos akmens cilnī.
Tas svešā valodā uzrunā
mani.

Visu es nesaprotu,
bet vienu gan —
tā ir valoda,
kurā reiz šeit ir runājuši:
pieteicot karus
un mierus slēdzot,
izgudrojot
un atsakoties no vārtu slēdzenēm,
dodot vārdus
bērniem
un pēdējos pasakot
aizgājējiem.

Šis akmens cilnis
runā bez vārdiem.

Šermuļi iet pār kauliem,
kad mēģinu atbildēt tam
sava izvarošanas gadsimta
kastrētā valodā.

Tik daudz līdz tevīm man ir:
milzīgs tukšums,
kur vārds,
tikko izrunāts,
noslikst
kā tumsā skatiens,
kur solis
ir vienīgi solis pats sevī.
Kliegt?
Tas ir — raudāt uz augšu,
jo asara nevar
nokrist uz zvaigznes,
tā krīt acī atpakaļ.
Sist?
Nav labi sist dzīvos.
Tas milzīgais tukšums
ir dzīvs,
jo tas kļūst ik mirkli
lielāks.

Tik daudz līdz tevīm man ir —
mīlēt.

Prasīju pinējam aklam:

- Kam tu to pin?
- Kaklam.
- Un kuram?
- Pusnakts vien zin. —

Prasīju vijējam pusnaktī:

- Kam tu to vij?
- Kājām.
- Kājām?
- Kas pārāk steidzīgas bij.

— Klausieties, meistari,
nopiniet, novijiet...

— Saki skaidri! Lai iet!

— Novijiet
smalku pavadiņu man,
lai nevar redzēt,
man bail,
ka man saulīte nenoriet.

* * *

Es izstiepu roku,
lai barotu badaino tumsu,
bet saprata,
ka es te ubagoju,
un delnā man iegulās
bezsvara nakts.

Mēs nekur netiksim,
mēs esam
apmaldījušies —
tālāk ir
bijušais ...

Patausti.
Te ir tas celiņš,
kur pirmoreiz bēgu aiz bailēm
no kamenes.

Skaties.
Šai vietā
es pirmoreiz iebrēcos.

Un tālāk ir tas,
ka nav manis.

Pietiek.
Un nav jāiet vienam.
Vēl nav ...

Un — vairs nav ...

LABIŅIE

Vai, cik labiņi,
gluži vai radiņi,
prātā tiem visu
visādi gadiņi ...

Cik smuka asara
nobira ...
(tad, kad mums brālītis
nomira).

Cik smuki ganiņos
gājiņām ...
(oktobrī ar basām
kājiņām).

Cik smuki dzīvojām,
rokrokā, vai ...
(pēdējo aitu kad
nokāvām).

Cik smuki tīfi at-
kratījās ...
(kad šie pa pusversti
skatījās).

Cik smuki tagad tā
apciemāt ...
(prasīs naudu? vai
apceinot?).

... Bēgsim?
Vai vēlvienreiz patiksim?
Bēgsim
un nelabo satiksim.

KAD ROKĀ...

Kad baltā šķēpā izdrāzts skals,
tad visiem ienaidniekiem —
gals!

Tad melnais strazds, kas zarā dzied,
ņem dziedamo un projām iet.

Un zvirbulis beidz savu «čirr» —
kas vairs par čir,
ja briesmas ir.

Bet kaķim mājās jāpaliek...
Un kaķis paliek.
Kaķim —
tiek...

Kaut maļamā vairs nebij daudz,
bij palicis viens vienīgs
grauds.

Kad rokā akmens, koks vai skals,
lai atskan skumja kaķa balss:
— Kas manis nesamalto mals?...

TAVS VAIŅAGS

Vairāku vaiņagu vidū
visziedīgākais
ir tavs.

Spalgi kā miglas, balts
kā sudrabupes
bridums,
tas mani nesaukdams
sauc.

Dvēseli no miesas
ārā,
nenotikušo —
ārā no bijušā.

No tava skatiena,
vārava,
es esmu atkal
pušu.

Bet šis vakars ir tāds
kā dzīvs vilnis
pret nedzīvu
molu ...

Es aizeju miglā,
tava vaiņaga
apsargāts,
kronēts
ar tavu oreolu.

* * *

Ir visam pāri ziedi
un zaru ritmi ciet,
un bite, medos iedama,
vairs nesaprot, kurp iet, —
sauc ķiršu baltā arka,
un oranžziedi kvēl,
bet, ja nu ies pie sarkanās,
ko sacīs zeltītā?
Un visam pāri diena
un varavīksne gulst,
bet bite sēd uz pienenes
un nezin no kā mulst.

TREŠO LIEKO DZIESMIŅA

Ko tad nu mēs,
brāliši,
kā no-
plūkti
cāliši —
vīns par skābu
un alus — rūgts?

Labi protam
lamāties,
labi protam
grābāties —
kā mēs gribam —
jābūt!

Un neprotam
lūgt.

Tagad mūsu
meitene
līgavas kleitā
balta kā ieva
pār likteni
stāv.

Viņai nav baiļu
no mums —
lakstugaiļiem —
pašai ir dziedātājs,
reibst no dziesmas
nāvīgi.

Lai nav ko zoboties —
sakostos zobus
kā akmens dambjus
at-
laidīsim.

Nokavētās laimes
liecinieku
saimē —
citas mīlestības gaismā
at-
maigsim.

* * *

Siltā, apmākusies dienā,
kad nekur neviena stara,
bet nav arī sirma lietus,
puika sēd zem saulespuķes,
tam nav diena apmākusies —
ko tu puikam padarīsi ...

Vajag sauli — pacel acis,
vajag gaismu — paver acis,
vajag smaidu — smaidi pretī.

Kaut viņš cauri visam mūžam
iznestu to saulespuķi.

Apmākušos dienu daudz būs.

2×2

Kad dzeja dzimst,
tu nemāci —
kā viņai dzimt?

Kļūs dzeja sīka.

Kad āmurs naglu
dēlī dzen,
tu nemāci —
kā viņam dzīt?

Pa pirkstiem tiks.
Un nagla salīks
līka.

Tā nagla dēlī neielien.
Tā dzeja sirdī netiek.

ZEMEĻ

Mums atkal draud.
Mūs atkal biedē.
Vai jaunus vārdus nav kur likt?

Lai tavām liepām
labi ziedēt
un — ar tik biezu smaržu ziedēt,
ka smaržai nevar
cauri tikt.

Mums atkal
kaut ko taisās uzspiest.

Lai tava miesa stipra tik,
ka granāta to
nevar uzplēst,
kā mūsu ticēšanu uzplēst,
kā nevar uzplēst
mūsu likteni.

Lai tavām liepām
labi ziedēt.

MĀCĪŠANĀS

Māte man
zemi,
gaissu
un ūdeni rādīja.

Zeme,
gaiss,
ūdens
man sevi mācīja.

Uguns atnāca pati
likt savu atzīmi
man uz miesas
un man uz
dvēseles.

Ikdiena atnāca
atmācīt mani
no zemes,
gaisa,
ūdens un uguns.

Neatmācīja.
Un ielika man —
2.

PASAKAS PAVADA

Ko tu smeijies,
ka es — pāri pusmūžam —
pasakas pavadu
neizlaižu no rokām?

Pasaka man ir
vislabāk dzirdamais
saucamais.

Pasaka man ir
manas dienišķās mīklas
dievišķā abrā
jaucamais.

Pasaka ir mans
vismīlākais
braucamais.

Bet pavada
jātur
stingri —
lai viņa
no mana sirmuma
neaizbēg.

Viens pēc otra
no manis bēg gadi —
no mana mūža
raibā galdiņa
viens pēc otra
bēg mani bandinieki.

Kad aizbēgs pēdējais,
tad es ne spēlēšu vairs,
bet būšu
plīks karalis.

Un šahs būs cauri ...

Būs lapu šalkoņa,
ja jau reiz salapo pat
sētas mieti,
tad kāpēc lai nelaistu saknes
un nesalapotu
mani bēgli,
mani bandinieki?

VĒLIE JĀŅI

Spoža josta gar debesmalu,
viducī saule —
dienas sprādze.

Nem manu neskarto Jāņu alu
ar visu kanniņu.
Nevajadzēs.

Tikai asinis dzēruši odi
nāca pie mana ugunsкура.
Un tā es šonakt
tiku sodīts ...

Par ko?
Kāda gan daļa kuram,
ja rīta upei,
gaišai kā slava,
blakus ir maziņš un pamests
dīķēns ...

Nemšu striķi
un iešu
savas
nāves izkapti asu striķēt.

Atpakaļ ņemt gan neatļaušu
līdz tam tur,
tam noteiktam brīdim.

Pļavu —
zaķu labību pļaušu.
Balta rasa
gar izkapti šķīdīs.

Vai, cik nepasakāmi labi!
Dienu
kā veselu dzīvi dzeru.

Vakarā
zaķis pa pļauto labību
atvedīs parādīt
savus bērnus.

Metīšu bēdu
kā tukšu stopu,
metīšu prom
visus: tāpēc un kāpēc.

Un visu nakti
ar zaķiem kopā
zubrišu milzīgo zvaigžņu ābeci.

* * *

Cik svinīgi,
cik nogaidoši stāv,
cik mierīgas ir liepas
pirms tās,
pirms lielās tās —
pie savas smaržas atkalatgriešanās.

Kā meitenes
uz agra perona.

Kā acis,
vienā tālā punktā skatīdamās.

Kā sirds,
kas nojauš,
un šī nojauta
nav it ne reizi mūžā pievīlusi.

Cik klusi stāv
pirms lielā tā —
pie pašam sevis atkalatgriešanās.

* * *

Man mūža nepietiek,
lai izdziedātu viena rīta dotās
dziesmas,

lai katram, kam es pateicīgs par
dzīvi,

reiz tiktu viņa vienīgā un tikai viņam
izdziedamā,

ko dzied ar vārdiem un bez vārdiem
un pat miris,

jo dziesma nav ne vārds, ne arī
melodija —

dod dziesma tikai meklēšanas pusi
ilgām,

cik augstu jāpaceļas —
nojautu,

bet tāpēc man ir jāizdzied
kaut tikai viena rīta dotās
dziesmas.

Un mūža nepietiek ...

JA, ACIS PIEVĒRIS . . .

Ja, acis pievēris, es nedzirdētu
pātagas pret miesu,
pret bruņām bruņu brīdinošos
zvanus
un rēkoņu, kad cilvēks mēdī
zvēru, —

es smietos, redzēdams,
kā dēls mans baro
gliemezi ar pienu.

Ja, acis pievēris, es nedzirdētu
spriguļus pret klonu
un brakšķus, kad trūkst saknes celmam
vai lūst

līdumnieka svira,
cik priecīgs runā ūdens,
maldams miltus, —

es, maizi ēzdams,
nezinātu, kas ir —
maize.

Ja, acis pievēris, es nedzirdētu
nu vairs nedziedamās
skumjās šūpla dziesmas
un tikpat skumjās,
kad ved smilšu kalnā, —

es nesaprastu,
kā var divi kļūt par vienu,
es mīlestībai noprasītu:
— Kas tu esi? —

Un mīlestība būtu aizgājusi,
nepasakot:

— Es, muļķīt, esmu tā,
kam bijis nav
un nekad nebūs
vārda.

Un nelīdz vairs nekādi psalmi,
bet tā jau visiem gadoties,
kam izkalst dvēsele kā salmi
un liktenim iet padoties.

Un jūties tad kā dziļā ūķī,
bet tā jau visiem gadoties,
kam tikai atmiņas kā rūķi
vien var vairs rokām sadoties.

Ne ēst, ne pagulēt, ne dzejot,
ne naidoties, ne radoties,
bet tā jau visiem dzīvē ejot,
kam bail ar velnu radoties.

* * *

Vai tu jūti, ka diena dilst?

Mēs ar zirgu to nejūtam,
mums tikpat vagu kā vakar.

Tikai zirgs
tā kā vairāk par minūti
piekūsis.

Tikai
tā kā vairāk par minūti
smagnējāks.

Mēs ar traktoru nejūtam —
mums tikpat vālu, cik vakar.

Tikai traktors
it nemaz nezina, kas —
minūte.

Tikai man
tā kā plava par minūti
krēslāka.

Tikai man
zāles smarža par minūti
mazāka.

Tikai man
mūžs par vēl vienu dienu kļūst
īsiņāks.

Aizdod man
to visbrīnīško — nesajust,
ka
diena
dilst...

Garāmbraucējs
rej uz suni.

Nē, uz suņa izbāzeni.

Nē, uz sintētisku suni.

Un šis atbild
metāliskā
cilvēkbalsī:

kad ir bijis,
cik ir bijis,
kāpēc bijis
iedomājies,
ka ir jābūt...

Nožēlojot
suņa modē.

Priecīgs esot
suņa modē.

Pateicīgs
pēc suņa esot.

Ka tik labi
iemūžināts.

Viss tam esot —
nemirstība
un pat —
sintētiska blusa.

JASMĪNI SNIEG

Kā nojausmas smeldzoši
jasmīni snieg...

Vēl viena mūsu vasara
līgavas šķidrautu
klusām uz zemes liek.

Kāpēc tu esi tik smeldzošs,
sniegbaltais priek?

Viss, viss kādreiz
uz zemes būs
jānoliek.

Lai tiek laimīgas asaras
un —
lai sāpe tiek.

NIKNĀ GAISMA

Mani,
mācīto bīties no tumsas,
ņem un žāvē šī
niknā gaisma.

Izgaismo mani
kā fotofilmu,
aprij pēc kārtas
manus kadrus.

Pat mīlestību
par mori noziež.

Kur man likt
melnu
mīlestību?

Kož kā suns
šitā niknā gaisma!

Un nav tuvumā
neviena koka.

Pats es visus izcirtu vakar.

Pats sev sagādāju
to nikno gaismu.

BEIGTS KOKS

Koks ir
beigts.

Nu var sākt
domāt...

Ko es klausu
to dullo gadsimtu?

Vai tad es nezinu —
kā kokus laista?

Aizbrauc
pie benzīntanka,
pārs spaiņu nopērc,
drāzies
un lej to
kokam uz saknēm.

Pēc tam var sākt
domāt...

ZAĻĀ

Pāri šai rindiņai
pāršāvās kameņes ēna,
notrīsēja zars mežābeleī,
un divi jasmīna ziedlapu spārni
uzkrita virsū.

Un rindiņa aizlidoja.

Es viens pats paliku
dzīvā un zaļā pasaulē.

Zināt, cik grūti
par saimnieku būt
milzīgai,
zaļai pasaulei?

Vienlaicīgi:

viens padzerties lūdz,
otrs paēst,
bet veseli kori
lūdz vienkārši —

saudzību.

Ko dzert man ir.
Ko ēst — atradīsies.

Bet manī par daudz
ir savtīgās,
sarkanās
cilvēka asins
un pārāk maz
zaļas saudzības.

Ak, šī savtīgā, savtīgā, savtīgā
sarkanā,
kas apēd zaļo!

DAUDZ

13. VII 80.

Cik daudz sanāk,
kad visi sanāk!

Dzirkstis sanāk,
un liesma sanāk!

Sprakšķi sanāk,
un pērkons sanāk!

Tu redzi,
un tev savādi sāk likties —
ar ko tu varēji
nemūžam nesatikties.

Tu dzirdi,
cik tev varēja
visvientulīgāk klāties —
ar ko tu varēji
nemūžam nedziedāties.

Tu jūti —
vai, kā var līdz sāpēm just! —
ar ko tu varēji
nemūžam nesajusties.

Cik daudz sanāk,
kad visi sanāk!

Dzirkstis sanāk,
un liesma sanāk!

Sprakšķi sanāk,
un pērkons sanāk!

DUMPIĢUMS

(Ekspromts)

I

«Dod man savu brīvību!
Savu «Es».
Dod man to vietu,
kuru tu aizņem
uz pasaules!»
(Pēc tam, kad vajadzēs,
papasīs arī
dzīvību.)

Mans sencis pakasa pakausi
un dod arī
tos pirmos prasītos.

Iet kā sapīts.
Nezin, kā pašu sauc.
Un vieta ir palikusi
vienīgi kapsētā.

Visi uz viņu blāuj:
tārps: — Ko lieņi kā tārps? —
koks: — Ko lokies kā koks? —
mēsls: — Tu gribi man darbu atņemt. —

Mans sencis
nevienam neko negrib atņemt,
mans sencis ir atņemts
pats sev.

Viņš apgulstas
ceļā uz kapsētu,
grib pēdējoreiz virszemē nosnaust,
bet viņam parādās
nepazīstams,

svešs,
bridinošs,
bet kā negaiss ārā saucošs
sapnis
par dumpību.

II

Asns pret asnu,
asins pret asini.

Dumposimies!

Viens otru apdzenot,
mēs paši pāraugsim
savu niecību.

Dumposimies!

Neietais solis
pret noietu soli,
vakar solītais
pret šodien solīto,
un pret tiem abiem —
rīt solītais.

Dumposimies!

Tev pavēl atdot sievu.
Izkastrē
atdotprasītāju.

Tev prasa atdot dēlu.
Izrauj
atdotprasošo mēli!

Tev prasa atdot dzīvību.
Atņem to prasītājam!

Dumposimies!
Tavai mājai
ir aizdedzināts
jumts!

III

Dumpojieties, manmīlie dzimtpākīši!
Ķēziet izkaptis, par pīkiem pārtaisāmās!
Karstiet kā savas svilstošās būdeles!

Pēc tam jūs ar vēsiņiem gludekļiem gludināsim.

Aurojiet, manmīlie dzimtpākīši!
Klaigājiet savā mērkaķu valodīnā!
Izrejiēt, sunīši, savu ienaidiņu!

Pēc tam mēs jums austiņā spriedumu dudināsim.

Dumpojieties, manmīlie dzimtpākīši!
Sējiet naidu starp apgērbtajiem un plikiem!
Dievvārdu vietā velnvārdus dēstiet!

Pēc tam mēs ar durkļiem
un jūsu dzimtenes rīkstītēm
mīlestību uz savu tuvāku
jums
sludināsim!

IV

Ak tā — gludināsim?
Ak tā — dudināsim?
Ak tā — sludināsim!

Jūs visu to darīsiet pēcāk.
Tad kāpēc kā auns
pats eju
uz savu bedri?

Tad kāpēc es pats
savas beigas
sev taisu pirms laika?

Tad kāpēc es nolemjos pats,
ja vēl neviens nezin —
kas nolemts?

Tas sapnis ir
likteņa sūtīts.

Es eju atpakaļ,
lai kapsēta skatās man
d...!

V

Bērzs stāv.
Bet tūlīt iedūks stumbrs
un sulas ies
uz pavasara dumpi.

Stāv debess.
Cīruļputenim
var dzirdēt cauri basu —
ar dumpja dziesmu
tur nāk
pērkondziedātāji
uz pavasara dumpi.

Stāv cilvēks,
sevī ieklausīdamies,
jo tūlīt pat
viņš nesadzirdēs sevi,
neko viņš nesadzirdēs,
jo viņu virzīs
patiesības lavīna,
pa smadzenēm un sirdi
dumpodamās.

VI

nāc sānis baltos miglas palagos
es atdodos

viņš smilgām un viņš naktsvijolēm zvaigznes
piever acis
es atdodos

nav debesu un elles vairs viss karstā
bezdibenī brūk
es atdodos

nāc sānis baltos miglas palagos
es atdodos

ĶERAMDZIESMIŅA

Mazs gāju zaķi ķert —
kur šo noķersi,
šim kāju divreiz vairāk.

Liels gāju laimi ķert,
noķēru arī —
visa no gaismas,
nav aiz kā noturēt.

Vecs eju nāvi ķert,
ši vēl slapstās,
nav šai ne kāju,
nav šai ne gaismas —
vieni kauli.

KLUSS SENTIMENTS

Izcirta kokus,
izcirta krūmus,
varena ozolbirzs
šalkšot te.

Ko viņa kavēja,
kam viņa traucēja,
manas bērības
alkšpotne?

Laikam jau kavēja,
laikam jau traucēja
laikam
tā steigšanās amatu.

Tāpēc tik veicīgi,
tāpēc tik steidzīgi
es pats to bērību
pametu.

Pirms eju mācīties,
pirms eju dziedāt
tās ātrās dziesmas,
kas šalkšot te, —

ietrīsies vēlreiz,
iešalcies vēlreiz,
manas bērības
alkšpotne.

ATKĀPE

No asfalta nost, tur iešanas gludumam
klāt pienāk domas un jušanas gludums,
gar kapsētu baltajām marmora miesām
projām
un reizē prom no tā krusta, ap kuru
sāk atmiņa riņķot kā gove ap mietu,
jo dzīve nav aplis, bet spirāle,
atspere
un apli nekur nevar pakustēties,
tur viss iet uz riņķi
un paliek uz vietas ...

Nost.
Projām.

Un tagad ir celiņš, kā sērsna dzirkstošs
no sasistiem stikliem,
jo iestājies ir pie mums bez visa cita
tāds stiklu sitamais
un visa, kas salaužams,
laužamais periods.

Un tagad es esmu nostāk
no asfalta gludumiem,
baltās marmora miesas apliem
un labāk padomāt varu
un labāk saredzēt viņus.

Nost.
Projām.
Un — pie.

Tā upīte tek pašā pilsētas azotē,
bet ir tāda pati,
kā tek tajās retajās vietās,
kur nav zoļu pēdu
un ūdeni skāris ir vienīgi samtainais
aļņa purns,
kur dzelmē guļ nāras
un zem ūdens plīvo

par dzīvākiem dzīvie
tie viņu garie un zaļgie mati,
ko nevajag taustīt,
jo nāras nav mums un mēs neesam
nārām.

Cik bieži
mēs nezinām, ko ar ko darīt,
un taustām.

Un tad nāru plīvošo bižu vietā mums
tiek delnā
zaļganas gļotas,
kā uzšķērsta pērle nedod mums mantu,
bet trisošu
un acu priekšā mums mirstošu gaļu.

Nav vēja,
un atspīd egles tornis,
un ir divi torņi —
uz augšu un leju.

Un tad izlec priecīga zivs
un nojauc to torni —
uz leju.

Lai neienāk prātā man
vienādus divus
ņemt vienādi īsti,
jo cilvēks par vienīgo paņem
var vienīgi
vienu.

Un mūžīgi aizmirst
šo bausli.

Es grēcīgi aizdomājos,
ka — varbūt var?

Un steidzīgi jāiet man nost.
Es apstājies esmu
uz skudru ceļa.

Un — vai! tam cilvēkam,
kurš, sev iztopot
vai nu aiz truluma,
ir stājies
uz skudru ceļa.

Tālāk arī es nevaru iet.

Tik intīmi niedras čukst.
Tik abpusīgs
ir zaļais klusums
zem meža jumtiem un krūmu teltīm
un tiem,
kas tur dzīvo ...

Ka man ir jāatgriežas —
gar izgāztuvēm,
pa sasistu stiklu celīpiem,
gar kapsētu marmoru miesām,
pa gludu
un dvēseli izgludinošu asfaltu
pie sevis paša.

Mācīties,
lai varētu iet starp cilvēkiem,
pa dzīvi
un pasauli,
ļautā un neļautā starpību
nesajūtot,
sevis laiku un nelaiku,
radniecību un svešību
neizbaudot,
ne savu sākumu,
ne savas beigas
netincinot
un — neapzinādamies.

VĪZIJA

Sajauca Daugava
Pētera atspulgu,
tagad uz jūru peld:
par sevi pulkstenis,
par sevi dziesma,
par sevi ērģeles
pa vienai stabulei
(nu tik būs jūrai
savādi koncerti!).

Gailis peldēt neprot,
pa viļņiem peras,
pēdējo vilnīti
apzeltīdams
(nu tik būs jūrai
vai nu zelta cepetis,
vai zelta jūras gailis,
par lēktu
pavēstīdams
vai manus brālīšus
par vētru brīdinādams?).

Pētera akmeņi
pa vienam Daugavai
priekšautā saguļas
(nabaga
peldēt-
nemācētāji . . .).

Paveru acis —
cik karu pāri gājis,
cik gaiļu sarkano
apkārt un pašā
dziedājuši,
cik gāzies akmeņu,
cik Pēteratspulgu
izšķīdis Daugavā . . .

Bet stāv kā sajūsma,
ilgas
un liktenpirksts,
brīdinot apakšu,
lai augšup paskatās.

Vien augšup skatošiem
klusām sāk spārni dīt,
viņi sāk zināt,
ko tikai zvaigznes
un mākoņi
zin.

Ir cita pildspalva
un rakstās poliski,
es esmu Varšavā,
es esmu Ščecinā,
es esmu Krakovā,
un man skan krakovjaks,
es — ātrs poliski,
es — lielīgs poliski,
vien runāt poliski . . .

Jo visām Krakovām
un visām Ščecinām,
un visām Varšavām
gan saulē dzirkstoša,
gan krūtīs smeldzoša
tek cauri vienīgā —
tek Māras upīte.

PASTARĀ VASARA

Pastarā vasara —
kā lāpa
no versmīgās saules kā ēzes
deg miesa,
un netiek no skropstas nost,
iztvaiko asara,
ko noraud dvēsele
dārdošā ikdienas pastarā tiesā.

Pastarā vasara —
pilns nekrologu
ik avīžu lapā,
bet lapas un puķes mirst
nereklamējot —
ne mirkli, kad beidzās,
ne mirkli, kad tapa,
un joņo karsts vējš,
karstas magoņu sēklas
uz rītdienu sējot.

Pastarā vasara —
saules un karstuma dūriens,
ja esi izgājis klajumā
bez visa kā un bez kokiem.

Pastarā vasara —
gaismas un smaržības
būriens
vieglprātīgs,
vājprātīgs,
un tas viss notiek
bez jokiem.

FONTĀNI

Nē, nevis raud uz augšu —
ar fontāniem zeme
smej,
smejas
par savu augšanu,
smaida
pasaulei.

Uz šo smaиду
skrien bērni
skrietmācīdamies,
cilvēki dzer to ar acīm
un putni ar knābjiem,
un varavīksne te saka:
— Nāc,
es nomazgāšu tev
bēdu putekļus,
un būs labi. —

Ir cilvēki — fontāni
cilvēku — mūru vidū,
un mūri kļūst
apgarotāki,
dzīve kļūst apstarotāka
ar vēl vienu spīdumu.

Nepiesārņojiet fontānus —
fontāniem
jāfontanē,
tāpat kā upēm — jātek.

Fontāniem jābruzguļo
caur saulstariem
un caur lietu,
fontāni kustas,
un vienmēr par daudz ir
uz vietas stāvošu lietu.

MĪKLA

Man uzdod mīklu:
«Dzeltens dadzis mākoņu krēpēs,» —
es to nevaru atminēt.

Pārāk spoži
saule spīd acīs.

ŠĶĒRES

I

Ienāk tāds maziņš.
Un man sāk trūkt gaisa.

Arhimēds melo —
tik mazs
nevar izspiest visu gaisu
no tik lielas zāles.

II

Vai mēs cienām
nepieciešamo?

Radio visu dienu
kā metronoms atkārt
vienīgo,
vienu un to pašu vārdu.

Pag!
Un kāds tad tas bija?

III

No melnā strazda
birst skumjas zelta notis,
zvirbuļi knābā
to zeltu
jau no paša rīta,
lai vakarā pateiktu:
— Čiv! ...

IV

Vārds apsolīja
pa ceļam apgērbties,
aizgāja pusplikš.

Tagad aiz loga rēc,
tur viņu, puspliku,
par lielu maksu
pasaulei rāda.

Neticiet pusplikiem vārdiem.

V

Vārdi sastājās.
Skaista rota!
Veseli deviņdesmit!

Es pusi demobilizēju.

Es protu
atlikušos tā nostādīt,
ka vienalga
jūt atvaļinātos.

Pauze
reizēm ir vairāk par vārdu.

VI

Aksioma:
vārdu amatniekam
ir jādod summa —
saskaitāmos lai lasītājs
izvēlas pēc savas gaumes.

Bet summa ir jāiedod
ellīgi precīza.

NEZINĪTIS

Nezinītis stāv.
No deguntiņa pil.
Dzīvība un nāve.
Kas tas il?

Stāv, stāv Nezinītis.
Dzīve plūst.
Nezinītis nezin —
kas viņš būs.

Kāpēc vispār jābūt
kaut kam?
Kāds no tā labums
pašam?

Zināšu, ja skološos?
Nezināšu vis —
nezinošos kā guļošos
nedrīkst sist!

Skarbs un pliks,
baigs un tīšs —
tas tik ir likums
nezinīšiem!

No deguna — kap-kap.
Un cita nav.
Nezinītis ir apaļš
kā caurums.

... pat vējam bail iepūst.

* * *

Kas roku pasniedzis caur varavīksnes vārtiem,
tam nesniedz savu pretī — ieraus krāsā,
no kuras nenomazgāsies un vandīsies pa pasauli
kā papagailis —
tā nav mūsu krāsa:
lai cik mēs krāsaini,
mēs esam tikai viena —
kā kuram:
kad mūs sajauc visus kopā,
tad iznāk
ziemeļi.

ROBEŽA

Es robežojos ar tevi,
ar tavu gaišo mūžu
un ar tavu sāpi.

Es robežojos ar taviem radiem
un esmu tiem rads.

Es robežojos
ar taviem ienaidniekiem
un esmu tiem
ienaidnieks.

Es robežojos ar tavu dzīvi
un robežošos
ar tavu nāvi.

Es robežojos ar visu,
un man nav
robežsargu.

KAIMIŅU BŪŠANA

Kutelīga sa-
sodīti
ir kaimiņu būšana
ar mazu kukaini,
tievu smildziņu
un lietus lāsi uz koka lapas.

Ar tikko jūtamu smaržu
būt kaimiņos
ir vēl grūtāk par mīlestību.

Viena neuzmanīga elpa,
neapvaldīta kustība —
un nav smalkās smaržas.

Viens ātrs solis —
un peļķes spogulī
salūst
debess.

Un tā, kas pēc laiciņa atspīdēs,
jau būs
cita.

Un — raudi vai dziedī —
visas būšanas
ir kaimiņu būšanas.
Un visiem tev jābūt
kaimiņam.

VIENĪGI

Vienīgi

debesis cauras un pelēki pil tāda
pelēka gaisma un pelēcīgs ūdens,
un kaut kur aiz tā stāv izmircis
rudenīgums ar smagajām puķu gal-
vām uz leju, jau uz pašas zemes,
lai pārvērstos trūdās un noslēptos
mīkstajā sniegā.

Vienīgi

pelēki žēl
sava pelēcīguma,
vai tad nu galīgi nebija iespējams
saņemties vēlreiz un ataust? ...

Vienīgi

nekas nav gatavs, pavisam, pavisam, pa-
visam nav gatavs ...

* * *

Rīts čivinās
un zvirbuļojas,
rīts zelta lapās
virpuļojas,
rīts sauc mūs, novecotos,
spēlēties pa peļķēm,
atsirmoties sauc
un pavasaroties.

Rīts sauc uz augšu —
stīdzēties
un zaroties,
rīts sauc
mūs savā gaismā
staroties.

Cik smags ir cilvēks
tādā vieglā
rītā!

Ar zvaigžņu kluso gaismu aiziešu pie tevis,
bez skaņas iešu tavā tālā logā,
bez vārda iešu tavā mīļā mūžā,
bez pieskaršanās noskūpstīšu tevi,
tu mani pašu, mīļā, neredzēsi,
jo esmu es no tevis tādā tālē,
kur nav nevienas pašas satikšanās,
ir tikai nokavētās un vairs neesošās.

Ar zvaigžņu kluso gaismu aiziešu pie tevis,
jo saules baltā
man jau ir par skaļu.

* * *

Virš manis dzīvo zvaigznes,
un es augu,
virš manis dzīvo mākoņi,
un sāpes vairs man nesver,
virš manis dzīvo svīres,
un es esmu
drošībā.

TRĪSPADSMIT

Kas ar šo skaitli
notiek par numuriem?
Kas šajā skaitlī
tik bīstams ir?
Viesnīcās šur tur
nemaz nav šī numura,
pat dažā ielā
neatradīsi
trīspadsmīto.

Man ir trīspadsmīt
laimīgs divkārt —
trīspadsmītajā
es sastapos
ar šo ēru,
un visbriesmīgākajā
no visām divkaujām
es tieši trīspadsmīt soļus
mērīju.

Manu trīspadsmīt
neskar zaimi,
trīspadsmītajā naktī
vissaldāk
var gulēt,
un vispār
man visi skaitļi
ir laimīgi,
mans nelaimīgais cipars ir
nulle.

NO PĀRTRAUKUMA

Gan darbā, atpūtā,
gan draudzībā, gan trakulībā,
gan braucienā, gan peldējumā,
lidojumā —
kā sirdspukstos
viņš baidījās no pārtraukuma.

Tas viņam šķita netaisns,
bezjēdzīgs
un nejēdzīgs.

Viņš nepacieta
apstāties
un nemācēja stāvēt.

Sen viņa nav?
Viņš ir.
Bez pārtraukuma dzīvojis,
bez pārtraukuma —
ir,
bez pārtraukuma —
paliek.

MEDŅU KLAJUMS

Te viņi salasījās,
tie musketieri.

Te viņiem bija
tā viņu korrida.

Te viņus gaidīja
tās senjoritas.

Vai, kā nekas nav pārmainījies,
tāds pats balzams no slapjām
sūnām, meža zālēm un vītu-
šām lapām un tāla atbalss
no tāliem paliem, kad ārā
purva priedīšu un bērzu gali,
kā zem ūdens peldošiem ku-
ģiem ārā būtu vienīgi mas-
ti un komandas noslikušas ...

Jo tikai vārds
ir palicis klajumam.

Nav taču bijis
tropisku palu.

Un jūs nevarat būt
noslikuši,
jūs tikai esat kļuvuši
neredzami,
šī klajuma musketieri,
medņi ...

* * *

Sienāži katrudien uzmēri pļavas.
Nekas nemainās?
Nemainās.
Pļavu kļūst mazāk tikpat,
cik kļūst mērītāju.

Sienāži sarāpjas kokos
un katrudien rīko man
dziesmu svētkus.

Labi, ka atgādina,
Dziesmu svētki
jāatgādina
vienmēr.

Dziedāšana ir kaprīza lieta,
tāpat kā pļavas —
var pēkšņi aizaugt
un sākt neskanēt.

* * *

Ko augusta pērkons var lamāties?

Man jāpļauj rudzi,
bet šis gāž veldrē,
man vajag maizi,
šis taisa
rudzu iesalu.

Vai tikai, pērkon,
tu sev jau pa kluso
neesi to ļergu
sabrūvējis?

Kad vairs nevarēs būt skudrs,
 kad būs kļuvis makten mērens,
 kad būs kļuvis pārāk gudrs —
 mācīsies no putna bērna
 ņemt ar savu mazo kāju
 zemeslodi cauru kasīt,
 pasta kasti ņemt par māju
 un no kurpes tārpā prasīt,
 un, kad tas viss neizdosies,
 brāli sev no oļa perēt,
 jāteniski sēsties osī
 un uz lidošanu cerēt...

Un tad iet pie kārkla šķība,
 nogriezt rīkstes labi smukas
 un par visām palaidnībām
 dabūt nopelnītās sukas.

* * *

Man patiešām šilierējas,
ka es esmu dāņu princis,
jo ar saviem «būt vai nebūt?»
es pat sapņos sevi moku
un no rīta visus citus:
vieni mani trenc pie joda,
otriem ceļas mati stāvus,
trešie tikai gudri norūc:
— Ja reiz nezini, tad — zini!
Ja reiz nemāki, tad — māki!
Ja reiz kaut ko nesaproti,
turi muti, mācies saprast! —

Bet es tiešām nesaprotu —
kāpēc esmu dāņu princis,
kāpēc starp tiem «būt vai nebūt?»
nav vēl viena trešā vārda?

Tikai mokošs —
Būt
vai Nebūt.

Uz lielu kalnu gāšanu taisoties,
es pārlasu
cinīšu ābeci —
kā tur ar viņiem ir
un — kā ar vezumiem?

Manā vezumā
tik trausla manta —
drusciņ degunu pacelsi,
neskatīdams zem kājām,
un gulēs vezums
pilns sīku viņu.

Deguna celšanas reizrēķinu
es zinu no galvas,
nav par to nekā vienkāršāka
un bīstamāka.

Arī, ja neej kalnus gāzt,
bet mazu pauguriņu, —
pārlasi
cinīšu ābeci
un neliec nost —
cinīšu ābecei
vienmēr jābūt pie rokas.

VĒLIE CĀĻI

Knābāju saules sieru,
knābāju
mēness piparkūku,
pa vienai rāsas pārles
dabūju guzniņā,
sadzēros viņu vizmu,
iestrēbu varavīksni,
zeltītu, zeltītu
izdzēru rīta ausmu,
nodziedājos
pār trīsdeviņiem kalniem,
sanesu staru salmus,
uzcēlu zelta ligzdu,
sadēju zelta olas
un —
izperēju . . .

nelaimi sev
un cāļiem —
pie durvīm
ziema.

* * *

Ko Jānis?
Kāpēc plauju nedzird?
Ko Jānis cepurē nes?

Vai tad jau pusdienlaiks?

Jānis gar grāvi iet
garām,
Jānis gar blodu iet
garām,
Jānis gar maizi iet
garām,
Jānis gar visiem iet
garām.

Jānis cepurē nes
saplautu zaķa bērnu ...

VAI VAR TEVI

Vai var tevi, runīgo, aizrunāt . . .

Vārdu sudrablietiņi list.
Bēdu pelēkmākoņi klist.
Sirdī karsta brūcīte dzist.

Vai var tevi, runīgo, aizrunāt . . .

Vai var tevi, dziedošo, aizdziedāt . . .

Rudzu miljonvārpotne san.
Lakstīgalu tūkstošbalss skan.
Un vēl viena balss piedzimst man.

Vai var tevi, dziedošo, aizdziedāt . . .

Baltus vārdus visbalti
runājot,
baltu dziesmu visbalti
nodziedot —

vai var tevi, gaišākā, aizmūšot . . .

Gaisma tumšos mūrus un naktis šķeļ.
Gaisma ielien zemē, un zeme zeļ.
Gaisma spārno sirdi
un debesis ceļ.

Nevar tevi, gaišākā, aizmūšot.
Nevar tevi, mīlākā, izmīļot.

ŽŪPOŠANA

Es dzeru rudeni.
Šis pats maksā —
nupat ar plašu žestu
uz zemes galda
uzblieza dzeltenu banknoti,
lai iet
vēl viena porcija rudens!

Manī par daudz iekšā
pagīru
no pavasariem.

Un reibšanas leksikas:
tajā maijā es dzēru,
tur man tika,
un tur man netika.

Pavasaros
var apdullt no sekluma,
rudeņos jādzer
dziļi, kā bērēs dzer.

Bez sīpolraudāšanām
un blenšanām
vienā punktā.

Tik dziļi,
cik aris pavasarī,
cik tvīcis vasarā,
tik nopietni,
cik esi gatavs
rudenim,

no kura atkarīgs
tavs mūžs
pēc tavas nāves.

... Pa malciņam
manī tek rudens
balzams.

Pa mierīgam glāstam
tek pāri
pār visām brūcēm.

Nevienā no savām ziemām
es nevaru paturēt tevi,
kamanu laiki ir projām,
un kas ziemā par hipodromu.

Ziemā ir slēpotājvilcieni:
tirgi,
cirki
un karnevāli.

Un, jo krāsaināk sagērbjas
sniegbaltītes,
jo tās kļūst pelēkāk
vienādas.

Un man uz zemes
ar tevi
nav nekā vienāda.

Un man nav zirga.
Vai tad mēs sēdēsim visu ziemu
stāvošās kamanās?

Pārziemосim kur kurais.
Pavasārī mūs pasauks
viens un tas pats ezers,
kurš būs pamodies
pirmais.

Es tev apsolu,
nesāksū dziedāt bez tevis
un ligzdu vīt.

Un vispār ...

RETORISKAIS BLŪZS

Pa galvu kaklu drāžamies,
un tikums nevar panākt,
par vēja grābšļiem māžojamies,
un tas mums labi sanāk.

Bet drāzies vien, cik nagi nes, —
tu napanāksi svīri,
jo svīrei uz šīs pasaules
tie papīri ir tīri.

Tik ātri drāz, tik ātri jaud,
cik — knisli vari panākt,
bet tev tā knišļa priekšā nav
un tāpēc slikti sanāk.

Un gudriem vīriem galvas kūp,
gulst pierē steigas grumbas,
jo viņiem vienīgi tas rūp —
kā ātrāk taisīt bumbas.

Un atkal citas galvas karst,
tūsn daudzgalvainas domes —
kur labāk karu pieteikt var,
kur labāk bumbu nomest.

Ja gatavs tikls, liels un biezs,
tam vajadzīgi lomi.
Un cilvēce sāk steigšus spriest —
kā viņai ātrāk nomirt.

Ne prāti taču dara to,
bet bezsmadzeņu steigas.

Es varētu jums paskaidrot,
bet steigšus.
Blūzam beigas.

DUNDUROJAMĀ (DZIESMIŅA)

Savu dziesmu
dunduroju:
— Dun-dur, dundur,
īsas kājas,
spārni īsi,
man neko ne-
padarīsi,
dundur — pundur,
muša gausā,
dundur, dundur,
asinsplundur . . .

Dundurs dziesmu
negrib klausīt,
garāmskrienot
kož man ausī,
te nu bija —
dundur — pundur.

* * *

Apnicis runāt par lielgabaliem,
liķiem,
nakts patruļām,
bumbām.

Bet lielgabaliem,
liķiem,
nakts patruļām,
bumbām
nav apnicis . . .

Un puikām
vēl aizvien
patīk zaldātus spēlēt,
un tā šī spēlīte
iezogas vīra gados.

Un atkal es esmu dziedājis
par lielgabaliem.

TIESĀJIET MANI

Tiesājiet mani,
ka visu uz zemes
es sāku
nevis ar tiesāšanu,
bet attaisnošanu.

Notiesāt
vienmēr var paspēt.

Tiesājiet mani,
ka es katru cilvēku sāku
nevis ar apsūdzību,
bet piedošanu.

Apsūdzēt
vienmēr var paspēt.

Bet piedot un attaisnot
mēs bieži nokavējam,
neuzskatot to
par kādu lielu grēku.

Tiesājiet mani
par maniem uzskatiem —
es uzskatu,
vienalga palikdams grēcīgs.

* * *

Tas neietilpst nekādos limitos —
cik tev nu ir tā asins slapja,
tik pasaulei uz tevi zīmēties,
un it nevienu nevar apjāt.

Un gudrais būs pret tevi līdzcietīgs,
un muļķis apaļīgi apņirgs,
kā mālus tevi liktens mīcīs
un glēvuli no tevis taisīs
apņēmīgi.

Un neiztaisīs. Jo tu paspēsi
vēl vienu lieku reizi nomirt.
Tu, plikais cilvēciņ
bez pases,
uz kuru nāvīte pat
skatās domīgi.

Paņem vāli,
savu linu veļu savelē,
lai tā nekož,
kad no tevis nolīs
trejdeviņi sviedri.

Tas nav lūgums,
tā ir pavēle,
tas ir vienīgais tavs glābiņš,
izteikts biedriski.

Grūtāk būs
trīs reizes
nekā iedomā,
tīru izmazgā
ikvienu savu skrandu —

pasaule,
uz nākamību iedama,
tā vien lūko,
kā sev nolauzt
sprandu.

Skalo savu linu veļu
pie vistīrākā
no zemes dīķiem.

Ja nu nebūs
uzvarošā apmetnis,
tad vismaz būs
sniegbalts linu liķauts.

MALU MEDNIEKS

Te nu viņš iet.
Kaķiski grib,
kaķiski neiznāk,
gan kāda mirusi jaunaudzes ribiņa
nokrakšķ zem kājām.

Te nu viņš sastingst
no uzmanības,
jo citur kur nokrakšķēja,
no bailēm —
un ne jau no zvēriem,
bet cilvēkiem.

Te nu viņš redz —
alniene nāk,
meža gove,
un tūlīt kļūs
bezmaksas gaļa.

Te nu viņš šauj
ar lodi
un slaktera skatienu reizē.

Te nu viņš stāv —
slakteris
un tavas dzīvības pavēlnieks,
nejaušo lieciniek.

Es pazudīšu rudenī
kā ūdenī zivs,
ar dvēseles žaunām
savas dzimtenes skābekli
uzņemdam.

Jo vairāk naidojas
pasaules dzīvie,
jo vairāk man vajag
savas dzimtenes vieglo
un smagumu uzņemt.

Latvijas lapu
krītošo vieglumu,
rudens arāja
granīta smago miegu,
sanošos
sienāžu rudens smieklus
un latviešu valodā ziņas,
kurās kā mālos
stieg.

Sarkanu kā mūsu karogu
kaut kur asins lupatu
rāda bendes:

— Tu nokāvi manu radu!
— Tu pret manējo karol —

Pret vendetu —
vendeta . . .

Bet es zudišu rudenī
kā ūdenī zivs
no savas zemes mācīties
cilvēka labumu.
(Viens ļaunums tos kauj
vismaz divus!)

Es dabūšu trīs.
Es šai zemei atdodu visu.
Es dzīvību dabūju
un nāvi dabūšu.

Es no šīs zemes visu,
kas cilvēkam pienākas,
dabūšu.

FRIVOLA RĪME

Ja snaudīsi, vecā,
man darot kaunu, —
aizšaušu uz Vecākiem
meklēt sev jaunāku.

Vecākos nebūs,
šaušu uz Saulkrastiem —
zem Saulkrastu debesīm
vienmēr ko var atrast.

Saulkrastos bešā —
Salacgrīvā piekāpšu.
Meitu kā mežs,
bet nevienas liekas.

Ainažos iedrāzīšos,
tur nu ir jābūt.
Man sacīs: — Biedri,
nelien svešos ābolos. —

Heidemieste. Urā!
Visi saka draudzīgi
«kurrat» un «kurutad?».
Īsta tautu draudzība!

Sacīt jau saka,
bet nedod kāpēc?
Un nu vairs makā
nevienas kapeikas.

Jāprovē līdz Vecākiem
kājiņām attecēt,
tāpēc nesnaud, vecā,
un laikus atjēdzies.

Var vēl par mori
īgaņi paturēt ...
Tad vairs nav humori,
tad ir īsts «kurrat» ...

RUDENS LIETUS ETĪDE

Pļavas — sliksņas,
akmeņi — sūkļi,
jā, jā — pat akmeņi izmirkuši.

Un pelēkās lītavas
bezgalīgas,
ne gala, ne sākuma —
pelēka
pastāvība.

Birzis — pirtis
pirmdien,
kad gars projām,
pirtnieki projām,
ir tikai izpērtu,
izvārītu
pirtsslotu smaka.

Un pelēkās lītavas
bezgalīgas
kā abstraktās skumjas,
vakaram
krēslojot.

Apvāršņi — abstrakti
kā sliktas tintes līnija
burtnīcā,
zem lietus
pamestā.

Koki — abstrakti klekši,
burti
burtnīcā,
zem lietus
pamestā.

Un pelēkās lītavas
bezglīgas
un tracinošas
kā zobu sāpes,
kad nav ne zāļu,
ne ārsta.

VIENS MANS PAZIŅA

Viens mans paziņa
mūžīgi runā
par darbu.

Liekas —
viņam viss sastāv
no darba.

Darbu viņš ēd,
darbu dzer,
ar diviem darbiem
pa zemi staigā,
un viņa katrai rokai
ir pieci darbi.

Jo vairāk viņš runā,
jo melnāks un maziņāks
kļūstu —
es arī strādāju,
daru
un nevaru paspēt
izdarīt,
kur nu vēl runāt
par darbu.

Viņš droši vien strādā
īpašu darbu
sevišķi īpašā vietā.

— Bet kur tu strādā? —
es prasu.

— Neker.

ATLAID ROKAS

Atlaid rokas
un atspirgsti,
tu taču dzīvo
vienu vienīgu reizi.

Tas ir mīļš,
bet baigs lūgums.

Pat peldot ar visu spēku
pret straumi,
bieži ir —
stāvēt uz vietas
vai pat —
būt nonestam lejup.

Mīlais draugs,
vienreiz vien
cilvēks dzīvo,
es zinu.

Un tā tad
tikai vienīgo reizi
man ļauts
nokļūt tur —
augstāk.

Ja es ļaušos
nonesties lejup
kaut vai par pāris metriem,
augstāk tikt
būs pāris reizītes
grūtāk.

Un varbūt pat
neiespējami.

Un pats tu teici,
ka dzīvojam tikai
vienreiz.

TĀ ES IEDOMĀJOS

Tā es iedomājos:
guļu labajos Carnikavas kapos,
sausās smiltiņās,
un gadsimtu gājputnu ceļš
iet taisni man
pāri.

Un tie lido
nepārtraukti.

Es nerunāju
ar vārdiem vairs,
nedomāju
ar jēdzieniem,
es pastāvu vairs tikai
pat ne ar molekulu,
bet atomu esību
un nezūdamību.

Un Carnikavas kapu vairs
sen nav,
un Carnikavas ...

Mani atomi
ir dabas izklīdināti
pa visu pasauli.

Un es būšu mūžīgs
arī, kad apdzisis
saule.

* * *

Paklau,
vai mēs nevaram sekot zemei?

Ar raibu lupatdeķi
tā apsedzas
skatīties baltu sapni.

Tu negribi aukstu?

Bet vai tad kokvilnas
baltā pūkainība,
madaru mežģīnes
un balts zaķis
ir auksts?

Mēs esam sarkanā spektra?

Paklau,
tev vienmēr ir taisnība —
mēs nevaram sekot zemei,
dzīvi mēs nevaram skatīties sapņus,
mums jāsarga tie,
kuri skatās.

SALNAS VĒL NAV

Šogad sarkanu apšu nebūs —
gaiši zeltainas
nobirs trīsošās,
saules apli ap katru stumbru.

Salnas vēl nav.

Meža pīles pa rūsganām niedrām
zīlē,
cik var būt līdz tam laikam,
kad ūdens kļūs
ciets.

Salnas vēl nav.

Uz vienu mirkli
nāsīs iesitās
bērnības smaržas.

Uz vienu mirkli
acīs iekoda
bērnības krāsas.

Dzīvei nokrita
ierastais.

Pasaulei nokrita
apsūbējums.

Vēls rudens.
Bet salnas vēl nav.
Salna sēd
aiz maniem vārtniem
un auj ledus pastalas kājās.

LAIKS

Lieli smiekli —
zvirbuļi kaujas
ap vienu salmu.

Un blakus kaudze
vēl zeltītāku.

Spārni un astes —
kā propelleri,
kamēr salms
pelavās...

Liela nopietnība —
mēs kaujamies par to,
kā dzīvot.

Mēles un rokas
kā propelleri,
kamēr viss
skaidrs.

Un dzīvotatvēlēts laiks
arī cauri.

* * *

Man nāk daudz vēstuļu —
augštecē vētra,
un upe raiba no lapām.

Katrs koks stāsta
par savu vasaru.

Vienam dzeltena,
vienam mēļa,
vienam sarkana,
un peld viena pavisam pārtraukta —
zaļa...

Viena no manām
pārtrauktām zaļajām.

* * *

Kāds bagāts!

Puķes ziedina
ziedēšanai,
krāsni kurina
pasaules apsildīšanai,
kāpostus audzē
zaķiem.

Un dzīvi nodzīvo
dzīvošanai.

* * *

Vasaras kremācija.

Pēc deguma
un pēc vasaras
smaržīga migla.

Bieza
kā miegs.

Izstiep rokas,
un tev vairs nav roku ...

Paskaties lejup.
Tev vairs nav kāju ...

Skaties.
Un nav tevis paša.

Miegs ...

Bail no nakts meža?
Bija.
Tāpēc ka bērniņa
bija.

Bail no nakts meža?
Nav.
Jo vairs bērniņas
nav.

Koki, putni, zvēri —
visi mani brāļi,
visas manas māšas,
visa mana
sargātība —
mežā.

Visa mana vientulība,
visa mana bezsardzība —
klajumā.

ZINĢĪTE

Reiz dzīvoja labs neliētis,
un slikti gāja viņam.
Jūs labāk mazāk smejieties,
bet ticiet pasaciņām.

Viņš kāpostu pirkt atteicās,
bet kaimiņdārzā zaga,
un kaimiņš viņam pateicās.
Un — ko jūs teiksīt tagad?

Uz pielijušas taciņas
krīt vecenīte, ai die's ...
Un neliētis tai sacīja:
— Uz augšu, vecā, mainies! —

Ap māju liesmas ārdijās,
uz citām mājām skrēja,
un neliētis tur gadījās
un veikli piepīpēja.

Tad steidzās, bisi lādēdams,
uz meža malas pusi
un teica, beigto rādīdams:
— Tas ir mans paša trusis. —

Tā viņš bez mitas vicoja
un bija nomākts dikti,
un visi apkārt ticēja,
ka tam iet ļoti slikti.

Ko es jums vēl lai pasaku?
Kā beidzās viņa steigas?
Es labāk beigšu pasaku,
jo tai ir sliktas beigas.

PALIKS NEPASACĪTS

Nebijušais augstums,
spārnojums
un reibums,
gaisa trūkums,
spēka izsīkums,
kad aizej.

Nebijušā karuselī
saņirbstošas lietas,
sejas,
krāsas,
smaržas,
laiks
un nebūtība,
kad tu atnāc.

Nebijušais tukšums,
kad tu jautā
to, ko es tev stāstu
bezvārdiski
katru nomoda
un miega stundu,
kad nav
tevis.

Nebijušā
mūsu dzīvē
es bez tevis, dzīvā,
saimniekoju
savā aizmākoņu
zvaigžņu istabā,
kas man ir
sirdī.

Nebijušais ...

DRŪZMA

Dzirnavas.
Mana priecīgā mošanās vitrāža
samalta stikla miltos.

Saelpojies,
un uznāk sauss klepus
kā motociklam.

Aizklepota ciet
žubītes dziesma aiz loga,
kluss akords
otrajā stāvā
un klusums vispār.

Klusumu
drīz vien izsniegs uz kartītēm
un ātrās palīdzības.

Drūzmojas
drūzma uz drūzmas,
ēzdamas mūsu nervus
kā spārņus,
apvārtīdamas mūsu domas
steigas sacelto putekļu
pūdersālī.

Drūzmā
es pamanīju tavu pus aci,
tavu pus muti,
pus smaidu,
sadzirdēju pus vārdu
un pus
iemilēju.

Pus laimīgi
sadzīvosim pus bērnus
un kaut kā to dzīvīti
nodrūzmēsim.

Uz drūzmas
sēd cilvēce
un rēķina —
cik nākošā sekunde iznāk.

Tālāk tā neesot mācījusies.
Neesot bijis
uzdots.

PILNA DIENA

Kājas pat nevar pavilkt.
Pastrādāts godam.

Kur tik es nepaspēju pabūt!
Nav vērts.
Visu pat neuzskaitīt.

Ar ko tikai nebraucu!
Ar ko?
Vārdu sakot, ar visu ko.

Ko tikai nenokārtoju!
Ko?
Nu, es vairs neatceros —
daudz.

Cik draugu nesatiku!
— Kā iet?
— Labi.
— Tev?
— Arī labi.
— Tā nekas.
— Nekā. —

Nekā.

Dienai
kaut kā ir sadiegta āda,
bet iekšā
ne miesas, ne kaulu,
par asinīm nemaz nerunājot...

* * *

Tukšs debesjums.
Pelēks maiss
pār pelēku zemi.

Tevis dēļ.
Aizgājušās.

Viss
cilvēku tirgš
savā skaļumā
kļuvis mēms.

Tevis dēļ.
Apklusušās.

Tikš
krūtīs pulkstenis
bez cipariem
un bez rādītājiem.

Tevis dēļ.
Laiku aiznesušās.

DZILĀ ELPĀ

Ievelc dziļā elpā savu Latviju,
iedzer stiprā malkā
savu mežavotu,
rīt no rīta pa šo ošu gatvi
tev līdz polārblāzmām
nolemts aizceļot,
tev līdz dienvidpalmām nokļūt nolemts,
tev līdz dienvidpolam nolemts
tikt,
tev līdz pašām serdēm
nolemts noiet,
tev līdz pašām sirdīm nokļūt
lēmis
liktenis.

Tik tev dzimtenes,
cik gaisa tavā riekšā,
tik tev Latvijas,
cik tavā sirdī iekšā,
tik tev spēka,
cik tev pretinieku
priekšā.

VIDĒJAIS

Ne pirmais
un — ne pēdējais,
bet vidējais.

Ne aukstais
un — ne karstais,
bet tas
vidējais.

Ne baltais
un — ne melnais —
vidējais.

Un smilšu kopīņa
un plāksnīte
pa vidu
bez nekā.

Bet, vidējais, —
ko tev vēl gribējās?

* * *

Rudens prasīties prasās
būt ēdams ar acīm,
bet es esmu akls
ar savām divām —
man vajaga
tavu.

Rudens prasīties prasās
būt taustāms ar rokām,
bet esmu triekas ķerts
ar savām divām —
man vajaga
tavu.

Rudens prasīties prasās
pēc pavasara,
bet es esmu ziema
un gaidu
tevi.

TAS PALIKS

Tas paliks neaptverams —
cik dzīves līksmību
un ciešanu
viņš izlaida caur sevi,
no miesas un no asins
sastāvēdams,
pārvērties par stiklu:
par siltumnīcas logu,
mikroskopa nežēlīgo
un teleskopa uztraucošo
lēcu.

Vai viņam bija laime?
Tik daudz,
ka nepajautāt.

Vai viņam bija sāpe?
Tik daudz,
ka to vairs nejūt.

* * *

Tevī par daudz ir ritma.

Un dabai nepiesienies —
visi tās ritmi
sastāda
aritmiju.

Apjēdz
vienreiz —
pat divu vienādu sekunžu
nava!

Mosties
nu šoreiz pustumšā
gara pusnaktī.

Pamosties vienreiz
nelaikā.

Katrai dienai
ir savādāks modinātājs.

«NĀKOŠCETURTDIEN TRIJOS...»

Svešais man pateica.
Bet ceturtdien
jau bija miris...

Mani vairs nevar samainīt.

Otrai reizei
es nederu.

Es esmu
kompostrēts ar šo
«nākošceturtdien trijos...».

Līdz nākošai ceturtdienai man
jāpaspēj,
jāpanāk,
jāpārvar,
jāpārtop,
jānomirst,
jāieņem
un —
jāpiedzimst.

Nākošceturtdien
ir galapunkts,
svinamā
un —
pastardiena.

Tik neizbēgams,
tik nepanesams,
ka vajag —
ātrāk.

Jo ātrāk,
jo labāk.

Un, sevi sakoncentrējis
molekulā,
es nesos pretī
tam horizontam.

Nākošceturtdien
trijos
es viņu dabūšu ...

VĪNI

Vienā dienā pat 90 km ...

Citās mazāk.
Augšup pa lediem
rāpšus,
lejup pa lediem
šļūkšus,
ja iekrīt ledus spraugā,
tad — kā nu vari ...

Suņiem jāatledina acis,
jāatledina purni,
suņi jāatpūtina,
suņi jāpaēdina,
un pašam tas pats viss
jālūko izdarīt ...

Kad suns pazūd sniegos,
tas jāizrok ārā,
ja pazūdi pats,
jāizrokas ...

Un radists viens pats
jau gaida
150 dienas ...

Visproziskākā no prozām
un tāpēc —
dzeja.

Viskatordziskākā katorga
un tāpēc —
aicinājums un sūtība.

Visaugstākā ziedošanās
un tāpēc —
laime.

... Kur viņi pašreiz?
Kas par jautājumu —
vienalga, kur būdami,
viņi vienmēr ir
ziemeļos.

* * *

Smieklīgi tiešām —
stāvēt pie vienas puķītes,
viena strauta,
vienām vējdzirnavām
un domāt,
kamēr kļūst skumji.

Puķīšu — miljardi.
Strautu — miljoni.
Dzirnavu — simti.

Dažs tāpat dreb
un domā
par vienu vienīgu skapi.

Es drebu un domāju
ne jau par lietām —
par lietu likteņiem.

* * *

Akmeņus vajag
visam kam.

Stiprumam.
Stingrumam.
Drošumam.

Akmenim
piedēvē mūžīgumu
un galīgumu.

Man tieši otrādi —
bail.

Katrs rakstainais akmens
man rokās
ir pasaules papirus,
kurš var sadrupt,
pirms es to paspēju
izlasīt.

ASUMS

Dzīvojiet ar asiem jumiem —
daudz sniega ziemēlos,
nekrājiet to
mājām uz dvēseles.

Dzīvojiet ar asu dvēseli,
nekrājiet virsū mieles —
sarkanvīns saies
sarkanetiķī.

Es esmu neass,
bet pateicīgs.

Mani uz asumu
ir izārstējusi
asu jūtu
un asu prātu
terapija.

Es esmu tik neass,
ka ilgi durs.

Es izliekos.

Mulķis.
Nevar par veselu izārstēties
vēl veselāks.

* * *

Sajaucu kopā
Gruzijas,
Azerbaidžānas,
Indijas,
Ceilonas
un visas Latvijas tējas.

Ķīnas nejaucu —
man nav tik daudz cukura,
lai dabūtu saldu.

Sajaucu
visādas zaļās,
tām nemaz nevajag cukuru.

Sataisīju
ar medu
un upeņu ievārījumu,
ar sāli
un taukiem.

Veselai pasaulei jāatnāk,
lai ar to tiktu
galā.

Un man tieši pasauli
vajadzēja,
ja ne citādi —
pie tējas tases.

Atnāciet
tēju dzert,
slāpstošie!

* * *

Nekā nebūs!
Es piecēlos agri.
Bet, ja nemaz nemelo,
vispār negulēju.

Aiz nenosliecības.
Aiz nenovīdības.

Ka tu vari uzrakstīt
manu dzejoli.

Vispār es veltīgi krenķējos —
nevar jau piedzimt tev
tas, kas man dzimstams.

Bet man ir tāda daba —
nenovīdīga.

Un —
ko tad ar dabu var
padarīt?

Nav taču divu
dabu.

* * *

a)

Manī sāk gruzdēt dakts,
drīz es dzemdēšu
gaismu,
dienu,
gadu.

Man tas ir jāizdara —
kā tad citādi radīsies
gadsimti.

Ja katrs neuztaisīsīm
pa vienai
mums vienīgiem taisāmām
dienām?

* * *

b)

Manī sāk gruzdēt dakts,
drīz es dzemdēšu
gaismu,
un noslīks bijušā nakts
manis radītā
paisumā.

Cik tā pirmsgaisma
baismīga ...

Cik tā pirmsdzimšana
skaista ...

Drīz
es dzemdēšu gaismu.

* * *

Jādzīvo,
cik vien var sadzīvot
vienā
dienā.

Cik minūtē stundu var
sabāzt,
tik jāsabāž.

Neviens nevar zināt —
vai rītdiena viņam būs
atvēlēta.

ES JAU GRIBĒTU

Uztaisi stabulīti —
klausities gribas.

Es jau gribētu,
bet šodien neskan.

Uztaisi stabulīti —
gribas dancot.

Es jau gribētu —
kas sniegā danco?

Uztaisi stabulīti
sirds siltumīnam.

Es jau gribētu —
neesmu mācīts
taisīt no lāstekas.

Neatlec.

* * *

Vai, kā es apjuku
traktoru pieguļā!

Zāli neēd,
bet sprauslā gan.

Zviegst nemāk,
bet art gan.

Nav ne ērzeļi,
nav ne ķēves,
bet jauni rodas.

Un migla pār viņiem,
no dzelzs,
tikpat mīksta un glāstoša
kā pāri īstiem
zirgiem.

* * *

Kuroreiz putni
man prasa ceļu
uz pavasari?!

Es rādu tiem taisni
putenī,
tur nekā nevar darīt.

Kamēr tam cauri netiks,
pavasaris
tiem netiks,
vienīgi vējš pūtīs pretī
ledaini
pretīgs.

Kamēr caur sāpēm
nav iziets,
laimei nav laimes garšas,
īstuma nav,
ir izlikšanās.

Tāda ir liktenim
paraža.

Ej iekšā taisni puteņa
vājprātīgajos smieklos,
izej
gājuma grūtumu,
dabūsi
izieta gājuma
prieku.

* * *

Atkal bez tuksneša
it nekā nav.

Atkal vien saule
žilbīgi dzirkstī.

Atkal pa vienam graudiņam
tuksnesis
jālaiž caur pirkstiem.

Pirksti
tirpst.
Roka
gurst.
Sirds vairs asinis
nedzen ...

Bet šajā smilšu miljardā
viens graudiņš ir
briljantiņš
manas esības
gredzenam.

Bez tā man nespīdēt
tev, viņam, viņiem,
kurš cits man nolemto
gaismību
starot ies?

Bez tās es esmu nakts,
melna kā neziņa,
nakts
bez cerības
un dzīvottiesībām.

GALA STACIJA

Vilciena vadītājs

atkal teiks:

— Nākošā gala stacija ... —

Un man kā bērnībā,
kad teica «vilki nāk»,
gribējās zemē list,
noslēpties,
pazust pavisam ...

Un tāpat gribas.

Piebūvēs posmu klāt,
bet viss vienalga,
kad beigsies tas posms,
tad būs
gala stacija ...

Bet vai tad aiz zvaigznes
nav vēl viena zvaigzne
un aiz tās —
vēl viena,
vēl viena,
vēl viena,
vēl viena ...

Un kā tas var būt,
ka nav gala,
un, ja tāds ir,
tad kas aiz tā? ...

Un kas ir tas draudīgais
skaļruņa balsī,
kad mierīgi saka tev:
— Nākošā
būs
gala stacija?

PLEBEJS

Ne arāja, ne mežziņa,
vien ņiprs dzīves strēbējs,
uz ģimja svēta neziņa
un lepnums, ka ir plebejs.

Bet ņipri mēli vicina
un kratās skaļā smieklā,
un nemilē, bet nicina,
jo nicināt ir vieglāk.

Bet nav jau tā, ka nemīl,
viņš naktīs sevi glāsta
un kaisli pie krūts ņem,
un kvēlus vārdus stāsta.

Bet, sevi pašaptverot,
viņš tikai zaudē redzi,
un no tā nekas nerodas,
un no tā bērni nedzimst.

Ne arāja, ne mežziņa,
vien svešas putras strēbējs,
un viņam palīdz neziņa —
pat tā,
ka viņš ir plebejs.

TREJDEGSNĪTIS

Lai dzīve būtu maziņa,
bet toties lai ir salda.
Un, lūdzu, lai man paziņo,
kad pusdienas būs galdā.

Lai dzīvē daudz ko zinātu,
nav vajadzīgs daudz prāta.
Un, lūdzu, darīt zināt to,
kad gulta man būs klāta.

Lai ziemā sniegu asi dzīt
nāk sniegputeņu auri.
Un, lūdzu, to man pasacīt —
kad būs tā ziema cauri.

MŪSDIENU SVĒTIE

Nes mūsu priekus,
nes mūsu bēdas,
nes visu pasauli
klusu un dunošo.

Kurš teiku milzis
tik daudz būtu panesis?

Negaidiet daudzus zvanus,
veriet uz pirmo —
viņiem vēl cilvēce
jāapstaigā.

Pielūdziet pastniekus,
mūsdienų svētos, —
tik trepju kāpuši,
ka jau ir
debesīs.

Tik soļu gājuši,
ka visu dzīvēs
visā
visvisākā
bijuši klāt.

DECEMBRIS

Atmiņā tādu sameklēt nevarēs,
manā mūžā nav tāda,
es varu derēt —
tā vien skaties,
ka strazdi drīz olas dēs,
sāks bērnus perēt.

Sniega nav, ko ar roku aptaustīt,
kur nu vēl braukt
vai vizināties,
tā vien skaties,
ka vizbuļi ziedēs rīt,
un vēl trakāk
var iziet.

Nav nekas pretī
nečammāties ar kažokiem,
gan iznāks tuntuļoties
atliku likām —
man par saviem Ligo svētkiem
ir bail,
ka tikai tajos
mums nenāksies
pikoties? . . .

* * *

Gads slinki un pasvītroti
peld projām
kā trekna zivs.

Ar asinīm, postiem
un cerībām sabarots
ļoti.

Ar gadu nekas vairs nenotiks.
Mēs paliekam divi.
Kas ar mums
notiks?

Ka vecāki kļūsim,
tas ir noteikti.
Ka laimīgāki,
nekā nevar zināt.

Var būt, ka vecais svins
kaut ko noteiks?
Bet man bail jautāt
svinam.

Reizes trīs četras
es laikam jau biju jautājis,
un viņš grasījās atbildēt,
lai es nejautātu vēl piekto.

Jo, redziet,
ar svinu var labi šaut,
laimei no tā
maz kas tiek.

Mirkli paskatīsimies
viens otram acīs
un, kaut nebūs ne čuksta,
mēs viens otram
kaut ko būsim sacījuši —
dvēseles
bez vārdiem pukst.

PALĪGI

Galīgi salīgi
palīgi
sasagadijās.

Lien pašā ugunskurā,
skaties —
sāks čurkstēt.

Ar cirvi pret bluķi
sildīties nemāk.

Bet bluķi
kā suķi,
kā mežacūkas,
dažs pat pēc lāča.

Ar tādu stīvējoties,
pats jūties
kā lāča plēsējs.

Pats jūti,
ka kūpi,
ka asins tik karsta,
ka tā vairs nav
parasta.

Tā jau ir
neparasta.

Bet palīgi
prasti
parasti —
galīgi salīgi
palīgi ...

ATGRIEŽAS ZEMNIEKS

Kad manī atgriežas
zemnieks,
ielas un bulvāri pārvēršas
kamerās.

Es drāžos no vienas
un iekļūstu
otrā,
trešā
un pēc tam tai lielākajā,
tai sajūtā,
ka ārā netikt.

Un es apstājos
asfalta tīruma malā
un jūtu,
ka netikšu pāri,
ka es to melno un aizsalušo
nepārpeldēšu.

Bet kaut kur tālu
dzied dzīvi gaiši:
— Tiki tu tū-ur!
— Tiki tu tu-ur! —

Ne laukam,
ne pilsētai nepiederīgs,
es gaidu kā auns,
kad izspļaus abi.

Pavisam.
Izspļaus.

Dzīvē ir grūti
pirmie simts gadi —
tā sacīja
grūtumu uzveicis gruzīns
un izdzēra litru
«Gurdžani».

Es drīz būšu pusē,
bet grūtums,
ja tāds arī bijis,
ir tikai tā būšanas mirklī,
pēc tam tas kļūst
viegla mirāža.

Dzīvē ir grūti,
kamēr to uzņem
nopietni, —
tā sacīja viens tautas brālis
un izdzēra pusstopu
baltā.

Es nepiedalījos —
nevar ņemt nopietno
nenopietni.

Gruzīnam bija
daudz vairāk taisnības,
bet, atsakoties no tautas brāļa,
es neatsacījos
no pašas tautas.

Viņas dziesmās
par grūtumu
ir pateikts tik lieli,
kā pateikt
var vienīgi
gadsimti.

* * *

Maziņš biju,
neredzēju,
ko dara
lielie?

Liels būdams,
nesaprotu,
ko dara
mazie?

Nebūdams
neapjēgšu —
liels vai maziņš?

1981

* * *

Liec man mieru
ar savu izbāzto prieku,
es neesmu muzejs,
un manā jumtistabelē
jau tā ir par daudz
izbāzeņu.

Man šķita,
ka perlamutrvisošu mirkli
var saglabāt,
izbāžot fotogrāfijā.

Bet neviz,
ir pelēka kaļķu drumsla
ar bijušā nojautu.

Es gribēju
saglabāt mirušu cilvēku
ar vienu mēbelīti,
kas pastāvīgi
bija pie viņa.

Bet, pieskaroties tai,
dabūju
mirona pieskārienu.

Izbāzeņos
neko nevar saglabāt,
un vispār —
nevajag par varēm
saglabāt,
saglabājamais
saglabājas pats
pašā.

* * *

Tramīgās kāzu naktis —
no ceturtdienām
uz piektdienām.

Kāda pilsētas daļa
guļ pildītās dienas
piepildījumu.

Kāda pilsētas daļa
turpina pildīt
un tā arī nepiepildīt
vairs nepiepildāmo
dienu.

Kādā pilsētas daļā
uz savienošanas
bezmiego
viņi un viņas.

Uz savu
un mūsu
turpināšanos.

Man vairs nebūs kāzu.
Ielūdziet mani
savās . . .

Man izdomātu tāļu aicinājums
kā laivai aizsalušas upes krastā —
man aptaustāmai dzīvei
ir ko vaicāt,
man ir ko neņemamu ņemt
un uz tā pastāvēt.

Jo dzīve ir pavisam reāls
brūvējums
un atteikties no tādas esamības
nelīdz —
ir dienas,
kurās skrejceļus sev būvē,
un lidmašīnas todien nelido.

Cik ilgu
un cik augstuma
tai betonā būs ielikts,
tik liels un augsts būs
rītnorīta skrējiens
un pilots pats —
tik liels,
cik stipruma liets
ceļa betonlējienā.

Un nav ko slēpt,
ka lidotgribētājam
smaga
zemes pievilkšana,
ka, rakņājoties zemē, jūties
sīks un debils,
bet vari būt pats Dievs —
bez atsperšanās nenokļūsi
debesīs.

* * *

Zem mīļoto logiem
nedzied himnas,
un serenādes es nemāku,
tāpēc klusēju.

Un mīlā pie loga nenāk.
Mīlā dus.

Bet nedzirdēt mani nevar,
un gan kaut kā sapnī
bezmiesas vīzijā
pazibēs
karsts un miesīgs
un dvēseli
galīgi nesasaistoši sapīs.

Un zvaigznes.

Kad zvaigznes sāk staigāt,
mēs esam tās
apdvēseļojuši,
un zem tādām zvaigznēm
viens palikt nevar,
svešums ir pušu,
un vairāk nekā
man nevajag.

IERAKSTS GRĀMATĀ

Tā tas ir —
zibens pareizi raksta
(es nedomāju
par viņa kaligrāfiju) —
es neprotu tik ātri rakstīt,
es tevi rakstu
veselu mūžu,
tik īsā brīdīnā
tevi uzrakstīt nevar,
es beigšu rakstīt,
bet zibens paliks
un turpinās
tev rakstīt mani.

Un pareizi
rakstīs.

IZPLĒSTA LAPA

Sāki ķircināt, apturēji man skatienu, apturēji man laiku, turēji mani tai nebūšanā un neeksistēšanā, kamēr es sapratu, tu rādi man, kā var valdīt pār laiku, pār siržu pukstiem, pulksteņu tikšķēšanu un smilšu sanoņu kāpās, un tās sāka sanēt caur gadiem un cilvēkiem, sanēt, kā var tikai absolūts klusums, un es kļuvi muļķis un izplēsu ārā šo savu visdīvaināko no lapām, un zemapziņa dusmīgi klusēja manī, kā var viens idiots iedomāties, ka, izplēšot vispār kaut ko no kaut kā, var vispār kaut ko no kā izplēst . . .

ZVANI

Šodien apzvana.
Kaut ko
apzvana ...

Šodien iezvana.
Kaut ko
iezvana ...

Šodien aizzvana.
Kaut kur
aizzvana
daļu no manis.

Šodien es iezvanos
zvanā ...

KRĒSLAS STUNDAS ZIŅĪTE

Vai kauties iet ar pūķi zaļu,
vai zaļi zaļo tēju dzert,
bet apkārt ir tāds antizaļums,
ka sniegi laužas pašā serdē.

Un krēsla vedina uz raudām
un nīrgājas, ka nav par ko,
un kaimiņš savu suni gaudina,
bet otrs klapē domino.

Un trešais aizvilkās gar paksi,
un tam bij donžuāna smīns
vai žūpas, kurš tūlīt ko laks,
un tas nu nebūs nekāds vīns.

Nekā pa radio pat nav,
tur nupat vienu peršu beidz,
ko dienā četras reizes gaudoja
un Rīga nospiegs vēlvienreiz.

Kaut kur aiz krēslas mēness disks,
bez šaubām, ir, bez šaubām, spīd,
un gribas iet un krēslā izkust
kā zeltam karaļūdenī.

Bet vai tad zeltiem krēslas sāp?
Un kurš par zeltu mani cels?
Būs tāpat vien par zeltu jāpaliek
no vecas, padraņķīgas dzelzs.

Tagad ir pats visdumjākais —
briesmīgi tuvu prieks ...

Tagad ir pats visskumjākais.
Tagad.

Tikt.

Tikko.

Līdz sliekšnim ...

Tikt līdz sliekšnim
un izdzist,
kā sažūst zieds.

Muļķi
par to visu brīnās.

Bet es redzēju,
kā, par uzvaru priecājoties,
puisis uzkāpa
uz pēdējās mūspuses mīnas ...

Es redzēju,
kā, savu meiteni atkarojis,
puisis vinnesta smieklus smēja.

Un tajā pat vakarā
to savu it kā jau dabūtu
mantu
paspēlēja.

Tagad ir pats visdumjākais —
briesmīgi tuvu prieks ...

Tepat.

Tūlīt.

Tagad.

Tikai.

Tikt līdz tā sliekšnim.

DZEJA MĀJĀS

Dzejas nav mājās.

Plikas atskaņas

klabot

amizējas:

sejas,

skrejas,

rejas,

novītušas orhidejas ...

Plikas atskaņas

izāzējas:

lejas,

smejas,

fejas,

dejas,

sakaltušas orhidejas ...

Plikas atskaņas

andelējas:

jās?

nejās?

jās?

nejās?

... Tālas, tālas suņu rejas.

... Uz atplaukšanu notrīsošas

orhidejas ...

Drīz dzeja būs mājās.

DIEZ

Diez kas netika
palaistuvei,
no princeses sapņa mostoties.

Diez kas vairāk
par gaļu
nav pārdodams plikums.

Diez kas vairāk
par letes maiņu
nav partneru spietošana.

Diez kas vairāk
par kloāku
nav tādā veidā nodzīta
miesa.

Diez ko nelīdz
pēc visa tā piesauktais
die's tē's...

Diez ko vispār
nemaz nevar piesaukt
ja nav bijis
un nav —
no kurienes.

ZIEMĀ

Nepārkurini
pārmērīgi
savu dvēseles telpu
ar pašmīlēšanu —
aiz loga lāstekām
uznāks liels raudiens,
bet tas nebūt nav vēl
uz pavasari.

* * *

Visi nav aktieri.
Es pats sevi nevaru nospēlēt.
Un nevajag arī.

Visi pat cilvēki
nav.

To gan es gribētu.

Gribēt ir puse
no varēt.

Traucē mūžīgais —
vai nu par daudz,
vai —
par maz.

Man nav bijis nekad
tā, kas pa vidu.

Arī, kad bijis vislabāk,
nav bijis, kā vajag.

Bet varbūt tieši tas
ir pats
vajadzīgākais.

Tāpat kā mana Rīga,
arī es,
kad būšu gatavs,
nogrimšu.

* * *

Ja stundām dod vārdus,
tad man
katra stunda ir —
Šķirtne.

Es šķiros no bijušā sevis
un atsākos jaunā
sevi.

Dažkārt tik grūti
kā amputācijā,
dažkārt tik viegli,
kā elpot
pēc pērkona lietus.

Ja dienām dod vārdus,
tad man katra diena ir
Pēdelīte —
gada pēdējā diena.

Es steidzos
paspēt piepildīt gadu
un nekad nepaspēju.

Pirmā brīdī tas ir —
piesiets pie krasta koka,
un upē slikt cilvēks,
bet nākošajā —
pārrautas saites.

Ja gadiem dod vārdu?
Tad viņiem to —
nedod,
viņi visi ir
Jaunie.

BRIESMAS

Ar briesmām ir tāpat
kā ar suņiem —
bēdzējam iekodīs,
no pretī ejoša
bēgs.

Taču ar cilvēkiem ir
kā ar cilvēkiem —
viņiem vispirms gribas
bēgt.

* * *

Rīts
kā satīra bez dzēlības,
rīts
kā viens mans draugs
bez jēlības,
pulkstens iet
bez kādas žēlības,
sieva nāk
bez kādas vēlības.

Viss
ir paviršs,
ja tu mosties
paviršs.

* * *

Puteņi satrakojušies
ar tik maz sniega.

Bet gāž no kājām.

Maza, maza upele,
bet — kas par brēku!

Jo seklāk, jo skaļāk.

Nekas traks nebija,
bet kā es ciešu.

Taisītās ciešanas
nepilnīgas,
tāpēc sāp vairāk.

Un man jātiek ir pāri
tam sēklim —
aiz sēkļa ir
atvars.

* * *

Vai, kādi lieli joki!

Reiz pietrūkšot
dzeramā ūdens.

Reiz zaķi pastāvēšot
vienīgi pasakās.

Reiz mežu skatīšot
fotogrāfijās.

Reiz elpot vajadzēšot
gāzmaskās.

Reiz zemeslode būšot
beidzot
noasfaltēta.

... Pakaramais cilvēciņš
smīdina
pats savu cilpu ...

* * *

Spiež nedarītais.

Viss darītais
pazūd
kā akmens ūdenī.

Laika ūdenī.
Cilvēku ūdenī.

Un ūdens ir tāds,
ka nekad nesaka,
kur un kas, un kad
tajā iekritis.

Man bail no vecuma,
tajā dažs atceras —
kur, kad un kas.

Neapjauzdams,
ka visu nekad nevar
atcerēties.

Un viss, kas nav viss,
ir —
meli.

NO ZAĻAS

No zaļas zāles
nāks varavīksņaini ziedi.

No zaļas debess
drīz vien
nāks krusa.

Kas no tiem diviem
tūlīt, tūlīt nāks —
no zaļām acīm,
no tavām acīm?

Es protu noņemt sāpes.

Nupat
es noņēmu smagu pitonu
no viena kakla.

Vakar es noskaloju
sērskābi
no vienas ādas.

Aizvakar
es atsvabināju
sevī sapinušos
dvēseli.

Šodien man jājautā jums:
vai jūs protat
noņemt sāpes?

Sāp.

Un, spogulī skatoties,
es pats sev tās nevaru
noņemt.

* * *

Tu manai dzīvei duries cauri
kā sniegam sniegpulksteņa zieds,
tas pulkstenis sit cauri auriem,
ka laiks uz pavasari iet.

Tu liec man ziemā plaukt un zarot,
uz ledus zariem ziedus nest,
tu liec tik stipri pavasarot,
ka ziemas nepazīstu es.

Kad pietrūkst jaudas manai gribai,
tu liec man nespējamo spēt
tik stipri, ka šai nolemtībai
es gandrīz varu noticēt.

Un tūlīt arī noticēšu,
tā oglīte jau krūtīs gail,
un tad no visa, ko es spēšu,
man dažu brīdi būs pat bail.

* * *

Nekaunēsimies
no savas laimes —
būs uz pasaules
vēl par vienām
svinībām vairāk.

Par svētkiem vairāk.

Nebaidīsimies
laimīgi būt
vēl vienos svētkos.

Nāk jau sudrabam
klāt zelta kāzas,
bet ik ar gadu,
vecākam kļūstot,
cilvēkā mirst
vismaz pa svētkam.

Nav nulļu.
Ja nu vienīgi matemātikā.

Nav nulle
bagātība.

Ir briesmīgs bagātīgums —
ir,
vajag vēl,
vajag daudz,
ir daudz,
vajag vēl daudzāk.

Bet vislielākā
no visām bagātībām —
pie tevis nāk cilvēki,
ņem,
ņem,
ņem,
bet tevis kļūst aizvien
daudzāk.

Nabadzība
nav nullē,
nabadzība ir
tūkstošveidīga.

Nav — ēst,
nav — naudas,
nav — draugu.

Tās ir normālas nabadzības.

Vislielākais nabagums —
kad nav
un nav priekš kā darīt
un nav priekš kā
dzīvot.

IERAKSTS GRĀMATĀ

Es gribēju apvienot,
saukt vienā vārdā,
jēdzienā
visus šos savus daudzus.

Bet tas vairs nav
manā varā.

Var uzkundzēties,
pārveidot,
pakļaut vai pakļauties
nākošam mirklim.

Bet cilvēks ir bezspēcīgs,
tam nav varas
pār mirkli,
kurš tikko pagājis.

DIDAKTISKS BLŪZS

Tu pārāk daudz mīlīgi murrā,
un gaisīgums vārdos tev ir,
bet pastāsti pasaku kurlam
un pastāsti tā, lai viņš dzird.

Tev pārāk daudz liekšanās kaklam,
un zemi vien redzēt tad mēdz,
bet pastāsti pasauli aklam
un pastāsti tā, lai viņš redz.

Tu pārāk daudz uzticies vaidam,
un klausīgums acīs tev zvīl,
bet ej noņem niknumu naidam,
un to var, ja patiesi mīl.

Tu pastāsti pasaku kurlam
un pastāsti tā, lai viņš dzird.
Tu pastāsti pasauli aklam
un pastāsti tā, lai viņš redz.
Tu ej atņem niknumu naidam,
un to var, ja patiesi mīl.

PAGAIÐĪT

Pagaidīt,
kamēr kāds pārliks laipu
pār aizu,
tiltiņu uzcelš?

Tas ir prātīgi.

Ja tev nav kāju.
Ja esi aizmirsis
lēkt.
Ja visu dzīvi jājis
uz neapjaustas,
bet īstas
un cita muguras.

Es vienreiz pagaidīju.

Un pārlika laipu,
pārnesa.

Un laipa kļuva
par baļķīgu,
vismūžu sirdī nesamu
skabargu.

Pāri nešana
pārtapa
nestļauties
nepanešanā.

Mācieties
negaidīt.

Negaidiet
mani.
Es nākšu.
Bez gaidīšanas.

Tādas nu ir tās lietišas...

Ka visas lietišas
mazam
ir spēļu lietišas.

Bērēs
atlido tik milzīgs tauriņš,
ka aizsedz
vectēva kapu.

Mājāsbraucot
pērkons virs meža
spēlē dūsmīgu papu.

Varbūt tāpēc
vectēvs uz mājām nebrauc?...

Paliek tai
savā pagrabā,
laikam jau atkal
man kaut ko taisīs.

Tad viņš saka,
lai netraucē.

Dzīve
ir spēļu lietiņa.

Ja jau no šūpuļa
nesāk ar dzīvu,
tad dzīve
nekad nekļūst dzīva.

Tādas nu ir tās lietišas...

FORMULA

Sit nost to minūti,
pulkstenīt,
sit!

Sit nost to stundu,
pulkstenīt,
nosit!

Asinis rit.
Laiks
rit.

Ko viņi viens otram
dos?

Pretojies, minūte,
pulkstenim,
pretojies!

Garinies, stunda,
par pulksteņiem garāka,
garojies!

Laiks ir tik piepildīts,
cik par un pret
kaislīgi savstarpā
karo.

Sit nost to minūti,
pulkstenīt,
sit!

Pretojies, minūte,
pulkstenim,
pretojies!

Ai, kas bij par muzikantu!

Acis — ogles.

Mati — vētra.

Roka — sēru vītols vējā.

Kas par sēru —

prieķa vītols

maiņa brāzmā.

Meitas ģība.

Viena kārās.

Otra ielēca par sievu
pirmā atvarā, kas gadās,
trešā aizgāja
par stjuartesi,
lai tik tālāk.

Ai, kā nav vairs muzikanta!

Tikai visiem

tagad mutēs

tas, kas bija viņa rokā.

Nu, un meitu mūsu ciemā

tik, cik uziet.

Arī dzied

tās pašas dziesmas,

kas bij vītolam tai vējā

maiņa brāzmā.

AR NAV

I

Un sāksim savu pasaku ar —
nav.

Ka
nav.

Ka māju nav,
tas jumts virs galvas
ir skārds
vai dēļi,
vai vienalga kāds
no draņķiem,
ar ko mājām juntus nejumj.

Mājām.

Ka sienu nav.
Ir — dēļi.
Grīdas.
Arī dēļi.

Nav siltuma.
Ir temperatūriņas.
Plus.

Bet temperatūra
nav siltums
mājās.

Ne īpašums, ne telpa
(brrr...),
ne ierobežojums,
ne iežogojums
(brrr...),
ne sevis noliktava
(šausmas!)...

Kā pūka klīst
pa pasauli,
kā sāpe miesā klīst,
tik nenokonstatējamas tās
mājas.

No mirkļa varenības
iesviests bezsvarā.

No domu zvaigžņošanās
klienēts bezveidā.

No jūtu pastardienas
žilbis
bezsamaņā.

No tevis atkarīgs,
tu atkarīgs,
tas netveramais, kura nav,
ir — mājas.

Un viņu nav.
Jo tikai mājās nebūšana
dod mums
ceļu.

Un sāksim savu pasaku
ar — nav.

II

Un sāksim vēl ar —
nav.

Nav
blakus.

Un to,
kas it kā apkārt,
par — neko.

Ak, mana mīļā lieta —
kas?
Ak, manu mīļo cilvēk —
kas?
Ak, manu mīļo tukšum —
kas?

Nekas!

Iet noliegums,
kā pienepļavā
pavasara kumeļš
zviegdams.

Kūst
visunekūstošākais no metāliem,
no savas atomsakarības
ārā tiekdami.

Es tevi blakus nedabūšu,
tevi nenoliegdams.

Ir nepārtraukti jāzaudē,
lai
vienreiz
atrastu.

Nav!
Tas nav —
nē!
Nav!
Tas ir kaujas sauciens.

Tik vienkārši,
ka to ir grūti
sāprast.

III

Un sāksim pasaku
un nobeigsim
(bez miršanas)

ar —
nav!

Nav paša.

Paša
nav.

Tā galvenā,
ko vāverēns jūt,
kožot vienu riekstu,
lai pēc tam
vēl.

Tā galvenā,
ko ātrāk,
ātrāk,
ātrāk
ir jākož, laiku
uzliekot
uz zoba.

Un vēl,
vēl, vēl, vēl, vēl...

Līdz savas meklēšanas
apmulsumam,
līdz savu muskuļu un gribas
aptrulumam,
līdz zvaigžņu
un līdz acu gaismas
aptumsumam...

Un pēc tam vēl...

Kad nošķīst
jaunatklāsmes zibens
un ēnu metošie
uz miljardmirkli
nemet ēnu,
un visas esamības
sakūst
nepasakāmā...

Kad nevar pateikt —
ir!

Tad esi tu.

Tu,
kurš pēc mirkļa ...

Tu, kam pēc mirkļa ...

Tev, kam pēc mirkļa ...

Ir jāpasaka
visa sākums —
NAV!

* * *

Parunā uz mani
no tās savas tāles,
parunā bez vārdiem,
ārā šķīdonis,
un vārdi nobridīsies . . .

Pārbīdi uz manu pusi
zemos mākoņus,
es ar viņiem
sen jau pazīstos,
un viņi nespiedīs.

Parunā uz mani,
es uz brīdi
esmu atmācījies runāt.

Pamāci uz mani
savu
mācīšanu.

* * *

Ārā palāses,
deniņos asinis trokšņo ...

Tā es vēl nesadzirdēšu
jūs abus ar pavasari
nākam.

Tā es vēl nepaspēšu
jums atvērt durvis.

Tā es jums nevarēšu vairs
atdarīt sirdi.

Trokšņo.
Kas visiem uznākusi
par trokšņošanu?

* * *

Tik tukšs krūtīs,
ka es varu ielaist tur
izmisumu,
žēlošanos
un nožēlošanu.

Lai tikai
kaut kas būtu.

Vissmagāks ir tukšums.

Vai jūs varat iedomāties,
ka visusmagāks
ir taisni —
nekas.

Nekas.
Pāries.
Žēlošanās un nožēlošana
pasēdēs,
apniks,
aizies.

MIERĪGĀ BALSS

Zemes brieduma mierīgā balss.

Pat ne balss —
zemes briešanas tuvums
bez vārdiem.

Kas tev līdzīgs var būt
mana gadsimta
drudžainās steigšanās
gripā?

Pārtrauc deniņos drebēt
tā mašīnām
līdzvibrēšana.

Pārstāj raustīties
tur tā ālava —
triekšanās triekšanās pēc.

Zemes brieduma mierīgā balss:
— Audz kā es,
savā ritmā
un nepārtraukti. —

Zemes ūdeņu mierīgā balss:
— Plūsti
un tikai uz seklumiem
ārdies! —

Radio diktora mierīgā balss:
— ... bez nokrišpiem. —

Tātad
bez bumbām un raķetēm,
un bez desantiem.

Jā, nav jau kā vecos laikos —
sniegs, lietus, krusa.

Viss modernizējas,
kas tikai nekrīt
no vecās
un labās
debess...

Bet šodien
radio diktora mierīgā balss:
— ... bez nokrišņiem.

* * *

Nedusmojieties.
Neuztraucieties.
Nerūpējieties.

Es biju nejauši
sasalis.

Jūsu vidū
ir cilvēcīgi
līdz necilvēcībai
silts.

Nedusmojieties.
Neuztraucieties.
Nerūpējieties.

Es neraudu.

* * *

Deviņas gaismas stundas
man atvēlētas,
lai būtu ...

dēls
savai mātei
un savai zemei,

draugs
manam draugam,

ienaidnieks
manam ienaidniekam,

vīrs sievai,
tēvs bērnam.

Bet, lai tas viss būtu,
man jābūt
cilvēkam.

Man jāņem
palīgos
pārpalikušās
piecpadsmit
tumsas stundas.

KALNTICĪBA

Man nav sava kalna,
bet es esmu
kalnticīgs.

Es pielūdzu
sekvojas neaptveramību
un eņģeļus — riekstrožus
Tālo Austrumu ciedrā,
un Tjanšana baznīcas,
zaļās dzīvības lāstekas
no zemes
augšup.

Un ne ar pēdu
neaprakstītu sniegu.

Laiki un rūpes
mūs padara reizēm
tik plakanus,
ka mēs gulām uz vietas.

Dzīves stāvošā baļļā
plekstes.

Es neticu,
ka ir cilvēks,
kurš sapņos nav redzējis
kalnus.

Pat tam,
kurš iet kalnam apkārt,
kam bail,
kurš vispār nezina, kas —
sapņi,
ir nākuši glābēji — kalni.

Kalni stāvēt uz vietas.
Neticiet.
Kalni, kad vajag glābt,
staigā
un vienmēr atnāk paši
bez saukšanas.

AICINĀJUMS

Jostu dod
kaut nenoaustu!
Zaru dod,
bet nenolauztu!

... cik daudz apmierinātu un
divkājainu graustu ...
... cik daudz
pazemīgi
liektu skaustu ...
... kam viens pīpis —
saule uzaustu
vai neuzaustu.

Nāc pie manis
basām kājām!
Nāc par sirdi
manām mājām!

... sienas te bez tevis
kā bez miesas
tukšas ādas ...

... dienas snauž bez tevis,
un tām sapņos
naktis rādās ...

... kādās mājās nākt?
Bez tevis tādās
it nekādās ...

Es — kā
kaņepju grauds
piestā.
Kurls un neaizsargāts
mednis
riestā.

Nāc ar mani
aizstāvēties
liktentiesā!

Un šai briesmu saucienā
nav, mīļā,
nekā briesmīga.

Mēs jau esam aizmirsuši
dabas skaņas,
mūsos maz ir palicis
no pavasara zemes
bezsamaņas.

Vēl viens vesels iznāk,
ja mēs abi
palikušo
liekam kopā.

* * *

Es tikko runāju ar pavasari.

Viņš teicās bijis.
Gaidījis un aizgājis pie tiem,
kas gaida.

Vai tad mēs negaidījām.

Mēs tikai nevarējām sagaidīt
un gājām pretī,
pa paradumam
aizslēgdami durvis.

Lai nu ir kā visiem.

Un gājām putenī —
ar apkaklēm, kas uzslietas,
un — plecs uz priekšu.

Kā visi iet.

Un tā mēs ceļā izmainījāmies
un pavasarim
garām pagājām.

Kā visi pāiet garām putenī —
ar apkaklēm, kas uzslietas,
un plecs — uz priekšu,
pa paradumam
aizslēgdami durvis.

Lai nu ir kā visiem.

Un pavasara tagad tiks
tik vien,
cik visiem.

*Si vis me flere, dolendum est
Primum ipsi tibi...**

Horācijs

Tu sāki.
Un es tevi sāku
mierināt.

Tu sāki raudāt
vēl vairāk.
Un es sāku vēl vairāk
mierināt.

Tu sāki pirmais,
es sāku
otrais.

Tev — pirmajam
nebija īstuma.

Man — otrajam
nebija
jēgas (arī).

* Ja gribi, lai raudu, tev vajaga pašam
raudāt vispirms...

Atdz. A. Ģilzens

ATBALSS

Nikns uz visu:

kaimiņu,
draugu,
svešinieku,
pērkonu,
šavienu,
pirdienu . . .

Šiem visiem ir,
man nav
atbalss!

Par to, ka nav atbalss,
niknojas
bezbālši.

Neskaņa niknojas,
ka nav
atskaņas.

Naidš
niknojas —
viņā neesot mīlestības.

Bet citos —
esot!

Spalgs, skanīgs laiks.
 Dzird spārnu švīkstu,
 kā mirkli nebūtībā zūd,
 un kad es nedrīkstu
 un drīkstu
 to pasacīt,
 ko tikai jūt.
 Es nedrīkstu —
 tas tikko dzītais
 ir atvars,
 salnas aiztaisīts,
 ir tas, kas, vārdos pasacītais,
 ir svešs
 un jau pavisam cits.
 Es drīkstu
 stundām, dienām, mēnešiem
 to lielo mācīšanos sākt,
 lai reiz
 starp daudziem simtiem svešiem
 ir viņam vienam
 jāiznāk.
 Tam vārdam,
 kuram vārdu nava,
 bet kurā dzīves kopā kūst,
 kas spīd pār dvēseli
 kā slava,
 kā saule,
 augšup ceļot mūs.

DVĒSELE

Ir gan.

Pat pelēkam vilkam.
Badā
viņā kauc vēders,
bet kas tad kauc
vilku kāzās?

Pat kokam.
Dzirdiet —
vijole dzied
par koka un cilvēku
dzīvi.

Pat cilvēkam.
Laikmets
un likteņi,
un pat pāvests
ar saviem prelātiem
un citiem-ātiem
cauru diennakti
ap to ņemas.

Pat man.
Pāvests ir ļoti
aizņemts,
un es viņu ar savu dvēseli
neapgrūtinu.

PASAKA PAR SLIKTU
GARASTĀVOKLI

Reiz divdesmitajā gadsimtā
uz beigu pusi
pāri Daugavai
cēla tiltu.

Zirnekļmežģīnisku,
lai var ķert
jūsmīgu skatienu mušas.

Vajadzīgu,
lai cilvēki un viņu mašīnas
nečupotos
kā bites spietā
un putraimi
biezputrā.

Bitēm jāstrādā,
un biezputru tolaik
pasaulē bija
vairāk, kā vajag.

Tilts
sapņa viegls.

Bet kāpēc uz sevi
tā ēšanās?

Tāpēc, ka vairums mūsu
nebija uzcēlušī
ik brīdi ceļamo
tiltu
starp cilvēku dvēseļu
trejdeviņām zemēm.

DEMISEZONA

Kas par jaukumu!

Ne tev ziemas,
ne pavasara,
ne pārējā.

Zaķis —
ne balts, ne pelēks.

Tāds — šis.
Ne draugs,
ne ienaidnieks.

Līdzeksistētājs.

Ne vēl dzimis
un ne
jau miris.

Ne vajadzīgs.
Ne nevajadzīgs.

Bet vajag gan
ellīgi.

Ne ziemas,
ne vasaras,
nekā.

Individuāls
darbības vārds
pavēles formā
no
«ņemt».

DEFORMĒTAS RUNAS

Par dēla iesnām
un par kaimiņgripām
runā satrauktāk
kā zemestrīcēm,
taifūniem,
cunami.

Esot tālu.

Par mēteļiem,
par pogām,
autiņiem
(tiem, kuri ripo) —
daudz kaislīgāk
kā — bērna autiņiem,
kā — zvaigžņu pogām
debesīs,
kā koka mēteļiem,
ko tuvinieki uzvelk.

Esot svarīgāk.

Par kaimiņskandāliem,
par cenām
un par piekto sievu
brālēnam
ar milzīgākām bažām
kā par kariem.

To, nemaz nebūšot.

Bet tieši tādas
deformētas runāšanas paklausīties
atnāk kari.

UZ TAVU PUSI

Uz tavu pusi aizlidoja putns
ar blāzmu uz krūtīm,
lai šajā
pelēcīgi slāpējošā putenī
tev nav tik grūti.

Es ilgi pavadīju viņu,
sniegputenī tīto,
viņš aiznesīs tev
mana rīta ziņu
un manu rītu.

Es palikšu bez rīta
vēl
vienreiz,
bet drīzi, drīzi.

Tu nevarēji aust
ar savu rītu vien,
bet, arī manu ņemot, —
uzausīsi.

SVĪRES

Ir debesis straujš prieks.
Ir — ātrumdzīres.
Un debesis liek iekavās
ar spārniem svīres.

Un lēnumu liek iekavās
šis straujums patiess.
Tad kas tev, cilvēk, tiek,
ka augšup skaties?

Skrien tavi reaktīvie
visjaunās modes,
viss ātrs tavā dzīvē,
pat tavas lodes...

Tev vajadzīgs dzīvs prieks,
no dzelžiem tīrs.
Un debesis liek iekavās
ar spārniem svīres.

Kas dzelžiem — lai tiem ir,
lai tie to patura.

Bet cilvēkiem ir sirds
un tai —
savs ātrums.

MELNĀ STRAZDA DZIESMA
FEBRUĀRĪ

Kas tā ir par
nešējienes stabuli
pār aizslēgtām upēm?

Kas tā ir par
putnu uz ligzdām tracinošu
un dvēseli spārnos raujošu fleiti
pār sniegiem?

Kas tā ir par
pumpuriem cauri caur mētelīšiem
kā strāva
ejošu dziesmu,
kad koku saknes vēl snauž?

Nojukšana?
Modināšana?
Mošanās?

Melnais, izlaidies mūk,
inkvizitor,
ko tu samaitā
ziemas klosteri?

No tava oranžā knābja
tagad dvēselēs
un visā,
kas dvēselēm apkārt,
ies vajā
priekšlaikus dumpji.

Muļķības.
Man paša asins brīnās —
kādi dumpji tad var būt
priekšlaicīgi.

STRĪDĒŠANĀS

Bērnībā
mans rīta debesmiegs,
saldie pinekļi,
ka beidzies nost, —
katru reizi strīdējās ar gaili:
kas tev deg,
kas tevi dīda,
ļauj man vēl no bezizmēru,
aizaugušās,
saldās pasaules
neiznirt
tai mērāmā un plikā.

Tagad man
tā rīta debesmošanās,
saldā augšuplidojot pārslodze,
katru reizi sastrīdas ar pulksteni:
ko tu snaud,
kas tevi rūsina,
ļauj man no tā bezsvara
un bezjēgas,
tā plikā
ātrāk iznirt bezizmēra
pasaulē,
cilvēkiem
un zvaigznēm
aizaugušā.

Bet visbiežāk
abi strīdi
saiet vienā bezgalīgā
izlīgšanā.

TELEFONS

Ja telefona jums nav,
nesakiet, ka jums nezvana.

Grūti sagaidīt
šosejas malā
bezmotormirkli,
bet pagaidiet.

Tūlīt jūs dzirdēsiet,
ja tas ir pavasars —
pavasari,
ja rudens — rudeni,
ja ziema — ziemu.

Tajā dūkoņā
telefonstieplēs
kopā ar gadalaikiem
jums Latvija zvana.

Nepierodiet
pie telefonaparātiem —
pa tiem
ne dzimtā zeme,
ne gadalaiki
nezvana.

Es reiz biju
sniega pasaulē,
līdzenumā,
pat acij nav kur
pieturēties.

Bet turēties vajadzēja,
lai tukšumā neizšķīstu
kā cukurs tējā.

Un iedūcās
Latvijas stabi —
dzimtene
piezvanīja.

Neticiet,
ka dūc telefonstabi, —
tur jums kāds
par kaut ko svarīgu
zvana.

JAUTĀJUMI

Ik vai uz soļa.

Vai tur tai upē
vēl zivis dzīvo?

Vai tur tai ezerā
vēl ir ūdens?

Vai tur tas mežs
vēl nav nolīsts?

Un kalns zem viņa
nav aizvests grantī?

Nē, svešinieki
vai — labākā gadījumā —
ciemīņ,
tikai tik daudz,
cik daudz jūsos ir svešuma
un cik daudz jūsos
nav dzimtenes,
svešinieki.

VANAGDZIESMA

Vaicā mana tekirbīte,
kāda dziesma vanagam?
Kam tev, mana tekirbīte,
vanagdziesmu vajadzēja?

Vai tad tevīm nebij gana
cīruļputna zvārgulīšu,
dzērvju kāša sēro dūdu,
dzeguzītes zvanīšanas?

Vai tad tu neausījies
uz zilītes baiļu balsi?
Tik vien dziesmas vanagam,
cik asos nadziņos.

UZRAKSTS

Visu mūžu zeltu krāju
ozolkoka pūrīnā,
sagribēju tautās nest,
i pacelt nevarēju.

Sapelnīju pelnīdams
ozolkoka mūža māju,
tagad guļu zem zemītes,
zelta naudu skaitīdams.

VIŅŠ NĀK

Cauri mūsdienu metāla režģu
un betona blīvumiem,
caur vēl pagaidām esošo normu
mežģinēm,
caur šodien dzīvo,
bet rītdien jau sastingušo,
caur divdesmit gadsimtos sakrātiem,
audzētiem
un džungļos aizlaistiem
džungļiem
lauzdamies.

Viņu tura simt saites,
un mēs viņu turam
ar savām mīlestībām,
bet
viņam jānāk.

Un iztiksim,
ka viņš būs ārišķi
līdzīgs
mums.

Lūdzu, iztiksim.
Un pārējo neturēsim.

Tā drudžainā steiga,
kas plēš viņam liekas brūces,
ir tikai
no mūsējās pārlieku
turēšanas.

Džungļi ir biezi
no mūsu un senču kanoniem.
Skrambāsies āda,
cirtīsies brūces,
un reizēm pat kauliņi
lūzīs ...

Lai laužas
uz nākošo gadsimtu
nākošā gadsimta
iemītnieks.

Man nav viņa ciešanu žēl.
Nekas
bez ciešanām
netop.

Man tikai bail
par zilo spāri,
ko viņš ir sev uzsēdinājis
tajā vietā, kur sirds.

Bet viņa bīstamā ceļā
nav drošākas vietas.

GAISS

Tas pats
viens pats
gaiss.

Viens velk to iekšā
un ievilktu visu,
un nepietiktu.

Viens grābstās pa gaisu,
tā nav,
viņš smok.

Viens
divpudu zolēm
no sīcības tā gaisā
lidinājas,
ka ...

Vai tikai šai ziņā
mēs katrs
esam tik traģiski
savādāki?

Tas pats
viens pats
gaiss.

Tie paši
vienī paši
mēs.

NO SNIEGA

Dzīve,
tā ir tava fotogrāfija,
ko bērni taisa no sniega.

Pazudušam nazītim
no sniega taisīja
obelisku.

Bezvēsts pazudušam.

Mirušam kaķēnam arī —
obelisku.

Bezlaikā mirušam.

Maizi necepa.
Sāks par daudz siekalu
tecēt.

Tagad —
kā vienmēr —
sniegavīru.

Salaveci,
kam jāatnes . . .

Visi pasaules sniegi jāizlieto,
lai taisītu,
kas bērniem jāatnes.

Bērni taisa no sniega
pasaules ilgas.

PŪKIS

No četrstūra aploksnes
izlīda pūķis
ar četrām galvām.

Trīs vēma
pašstulbuma
pašdievināšanu.

Mans sencis domāja
tā.
Mans sencis ticēja
tā.
Mans sencis darīja
tā.

Liec mieru sencim —
nekā tu no senča
neesi paņēmis,
atskaitot to,
ka sapuvis.

Tu pat nedari galveno —
nestaigāt apkārt,
kad esi sapuvis...

Ceturtā galva
bija aizņemta
ar liktenproblēmu —
palikt nepamanītai
starp pārējām
ceturtām
galvām.

Nu mēs esam apķērušies.
It kā.
(Apķērušies mēs neesam.)

Mīļi apķērušies
ap dabā izmirušo
(apķērušies ap neaizpildāmu
tukšumu).

Cieši apķērušies
ap pēdējo dzīvo
no sugas
(tik cieši apķērušies,
tik kaisli,
ka nožņaugsim).

Bet mīlestībā
(ja mīl),
paprasiet meitenēm,
neviens apskāviens
nav par ciešu.

Mēs izvarojam,
no lūpu kanceles
par
Mater Mīlestība
uz visu dzīvo
purpinādami.

* * *

Kas man notika?
Kāpēc es apvītu?
Nē, mana dzirkstošā,
es pēkšņi uzplauku
tālajā Melnupes
septītā likumā,
virs melna atvara,
zem trešās lazdas
dzeltenā vizbulī
četrdesmit gadus
atpakaļ...

Brāļi krustneši
(katrs sava krusta)
krustus kaktā pieslēja
kā tādus sakārņus,
paši kā sakārņi
ap galdu saklupa,
ūsas — bairīti,
paši sevī saslika,
smaidīja bairītis
kā brūns nēģeris,
uz brīviem džungļiem
aicinādams,
saskatījās krustneši,
acis tiem sasmējās,
viens pēc otra izzagās
krēslainā pasaulē,
krusti kaktā palika
kā tādi sakārņi.

Un gaida muļķa zagli.

DRASTISKĀ

Pasaul,
mana vāz!
Cik tev daudz puķu!
Aiz kurām
trejdeviņām
dzīvo
mans skuķēns?

Pasaul,
mana krūz!
Kas par ezzerreibuļiem!
Kādi jūru brūži!
Es pretī
streipuļoju.

Pasaul,
mana mās!
Cik meitās sēdēsi!
Mums jāsabučojas
bērnības
pēdējoreiz.

Pasaul,
mana siev!
Sakausēsīmes
lūpām!
Piedzimušai dievībai
jākar dievu
šūpulis.

Pasaul,
pa saulei
un saulei pretī,
mūsos dzimst
caurspīdīgums,
mūsos mirst
netīrumi.

KARA DZIESMA

Nodziedi, tēv,
to savu bargo dziesmu,
man jau sāk likties,
ka saule mūžīga,
ka miers
mūžīgs
un es tajā mūžīgā
drošībā.

Nodziedi, tēv,
tev tad kļūst
skārda balss,
grumbas kļūst tranšejas
un acīs —
zudums.

Nodziedi, tēv,
lai es nepierodu,
ka visu mīlo
pēkšņi var
zaudēt.

Nodziedi, tēv,
nezaudēt pieradušie
nākošā mirklī
var zaudēt.

Nodziedi, tēv,
savu kara dziesmu,
tu to dziedī
tik briesmīgi,
ka es trūkstos
no sava akluma.

* * *

Es gribēju aizbildināties,
ka nav tintes.

Rīts saskaitās
un pielēja
visu pasauli
zilu.

VIENA DIENA

Nopļaus no loga
ziemas
ziemājus,
nopļaus piemājas
vasaras
vasarājus.

Lai cik drudžaina ir
pasaules diena,
tajā ir tik un tik miljardu
cilvēku
un 24 stundas,
kā pienākas.

Ja es nenodzīvošu
savu dienu,
tad taču pasaulei
viena mazāk —
viena riba
ārā no sāna.

Nodzīvot
pasaules dienu,
tas ir mans lielums
un nekāda tur
lieluma
mānija.

Maniaki ir tie —
kur nu es,
kas nu man —
no rokas mutē.

Tā runā
īsts maniaks.
Uts.

* * *

Sausi kā skali,
lai nokalst pirksti,
agri no rīta
darīto skaitot.

Sausa kā salmi,
lai izčaukst mēle,
roku un kāju
kustāmā kustot.

Sausa kā muca,
lai notankšķ galva,
pasaules salu
nelaižot iekšā.

Sausa kā tabakmaks,
lai sažūst sirde,
laiks iebērs zirņus,
tad varēs grabēt.

Un pēc tam cieši
pulksteni skatīt —
ka nenokavē
uz savām bērēm.

Antiņš
ir pikts.

Sēd un kasa pauri.

Bija jaunas bikses,
tagad —
vienos caurumos.

Nesēdi,
sirdsšķīstais,
pie vaļādebessmutes,
ej savu
sauleskuķi
lejā nest.

Debess ir krāsns,
kuroša
brīnišķīgi,
snaudošiem uz biksēm
lec
zvaigžņ-
dzirksteles.

DZIEDĀJA MILZIS

par zīles augšanu,
iznāca dziesma
par zemestrīci,

par savu putnu,
iznāca zauris,
izmira
no sava milzīguma,

par savu maigumu,
iznāca
taifūns.

Milža dziesmu dzirdēja
tālie un svešie,
tuviem un apkārt
bij
ausis ciet.

Cik viegli paēdušus
barot —
solī vai putna pienu,
ģībsti
no devības —
šiem neko nevajag.

Cik viegli miera laikā
karot —
gar zemi neesošie
pretinieki,
un pilna galva
neesošas
slavas.

Cik viegli melnā tumsā
starot,
bet —
pamēģini
pusdienlaikā.

Kad visi paēduši,
miers
un saule spīd
par divām.

SARUNA

Labdien.
Ak tā?
Kā jūsu žigulim?
Nekas?
Tāpat raujas?
Neslimo?
Šad tad?
Institūtu pabeidza?
Tad jau pavisam labi.

Tagad lai noliek eksāmenu,
dabū tiesības
un varēs jūs
vadīt.

«TU KLŪSI...»

«Tu klūsi
vientulīgāks
gads pēc gada...»

Bet ko tu padarīsi,
ja nav
rada?

Ja radi
tikai smieklos,
kad tu smējies.

Ja neesi, cik
radi,
nosmērējies.

Ja tikpat sinhroni
tu nezaudē
ne tausti,
redzi,
dzirdi.

Ja neiztērēts nepaliec
un pilnā smakā
smirdi.

«Tu klūsi vientulīgāks
gads
pēc gada...»

* * *

Tas būs smieklīgi,
bet mēs neatļausimies
lavīnai
nobrukt pār mums
un aprakt.

Tādu kopību
mēs sev
neatļausimies.

Divas rokas,
kājas
un viena galva
ir mazumiņš,
ar ko pietiek,
lai visizplatītākais dzīvnieks
pats savu likteni
izvēlētos.

Atcerēdamies,
ka zauri bij augumā
lielāki.

Un —
ka var izmirt
arī no izdomāta
un iestāstīta sev
lieluma.

* * *

Dzīvību ciltskokā
mēs esam uzkundzējušies
pašā galā.

Tiklā
un netiklā ceļā
kļūdami pārāki.

Pakļaudami
ar jēgu
un tālāk —
bez jēgas
ar azartu un pēc
inerces.

Iznīcinādami,
cik vajag barībai,
un pēc tam —
aiz plēsoniskuma.

Neviens vanags,
neviens tīģeris,
neviens lauva
nav iznīcinājis tik daudz
ciltsbrāļu.

* * *

Ir jābūt kādai brīdinošai
(zīmei,
nojautai
vai bedrei),
kur var iekrist.

Lai neiekristu.

Ir jābūt kaut kam
noliedzošam,
lai var piekrist.

Ir jābūt Kristum,
lai var tapt
par antikristu.

ATJĒGŠANĀS

Doma — gove
riņķo ap mietiņu.

Kaut tikt
brīvā
barā?

Brīvais bars —
pīga.

Pabrien vien, brīvā,
būs kāršu sēta,
stieple
vai strāva.

Labākā gadījumā —
grāvis
un suns.

Vispār —
zemeslode
ir viens liels
aploks.

... Un tad saule
tā iežilbst
acīs,
ka izkūp pelnos
viss būvētais
aizgalds.

Pati baltā ievu naktī
dzīvo dzirksti dabūjusī,
karsto,
ko tu mani baidi, labā,
ar to baltumu,
ar to aukstumu,
ar to
parastumu?

Zem ievu baltreibuma
tavu plecu baltkvēle,
lūpu
ugunsskārumš,
ko var divi salušie
alkt vēl?

Lai debess
svētījot
nogāžas pāri,
ievu ziedu kupenā
aprakdama?

Mums ir norunāts.
Gāzīsies.

GAIDĪŠANAS SERENĀDES

I

Lūgs tevi mēmi katra siena,
un pirmie putni skaļi lūgs —
lai tajā vājprātīgā dienā
man tavas elpas nepietrūkst.

Nāc savā svelmē apsvilini,
lai kļūst par zvanu manī pliens,
jo burvestību, ko tu zini,
uz zemes nezin cits neviens.

Es tādā skaņā iezvanišos,
ko tikai laimīgs sapņos dzird,
un vienīgi no viena bišos —
ka zvans var no tās skaņas mirt.

Bet pāri laimīgam un drausmam
es būšu pārdzimis pēc tam —
tu droši ej pār zvana lauskām,
un tās būs glāstošas kā samts.

II

Lūgs tevi tā pat nakts
uguni nededzināt,
līdz lūpu kaktiņiem
tu pati
dedz.

Kas ir pasauluguns
pret cilvēkdvēsel-
uguni!

Parasts un prasts
mēnessgaismā
mēsls.

Dvēselgunī pārguļot,
tevī cits tu
izaug —
vizzemaiss pārogļojas,
un piedzimst
visaugstais.

III

Tev nav jākavējas.
Tev nav jāpasteidzas.
Tev nav jābrauc.
Tev nav jānāk.

Es ar savu gaidīšanu
tevi sevi
pārceļšu,
nesāpīgi,
nemanāmi,
kā cilvēks pārceļas
no būt
uz nebūt.

* * *

Kas būs,
kad atnāks visi putni,
visas puķes,
visas krāsas
un visas skaņas?

Tā nekad nebūs.

Neatnāks
neatnākušais.

ABC FOTOGRĀFIJAS

A

esmu sofilorēns
un lolobridžits,
tad kāpēc jūs iztaisījāt no manis
toreiz
tādu ķirbja
un zelētas riepas
hibridu?

B

esmu rāms,
man pat uz ģīmja klāja
svinīgums
kā pirms parādes kuģī
valda,
fotogrāfijām,
vienalga, kurām,
ir albumos jāstāv
miera stājā
kā zaldātiem.

C

esmu, kāds esmu,
nelieciet man
kā runcim

no būrīša
putniņu gaidīt,
nesakiet man nekā --
mani pašu no sevis
un seju no sejas
prom
neaizbaidiet.

PĒKŠŅI

Aizmirsīs vakaru,
atcerēsies rītu,
pēc tā vakara
grūti
sagaidītu.

Kas tad bij tai rītā?
Vēl kā ogle
kaitēja
pārvarētā krītamā
asins-
kaite.

Krist uz ceļiem!
Krist
sevī iekšā!
Tās tuvās nelietes
pēkšņā
priekšā.

Kā viņa uzradās?
No kādas elles
riņķiem?
Un es viss —
čupā!
Un pāri liktens
riņķo ...

Kērc:

— Kā nav kauna? —
siekalas šķīst.

— Pats savu jaunību
vairs
nepazīsti? ... —

Un es brūku pīšļos,
pelēks
un mazs ...

Bet katrs pīslis
vēl pēc viņas
prasa.

NOBAIDĪJI ...

Nobaidīji gan.
Nobaidīji, ai ...

Es tevi nogaidījos
līdz
nebūšanai.

Es jau tevi pagrūdu
zem kādiem riteņiem ...

Jau tevi sagūstīja
citu roku vīteņi ...

Jau pār tevi apse
māsiniski drebēja ...

Jau es viens pats biju,
un vairs tevis
nebija ...

Jau es jutu —
vaigā
vēss
vējš
pūš ...

Jau nāca
NE
uz manu
būšanu.

Nobaidīji gan.
Nobaidīji, ai ...

Nezināmais
 pasūtīja
 mīlestības dziesmu Viņai,
 kur ik vārdam
 vajag runāt
 vienureiz ar simtiem reižu,
 vienureiz ar simtiem balsu,
 vienureiz ar simtiem klusu
 un uz papīra, kas dzīvs ir,
 un it visur zina ceļu,
 dvēselītes labirintā
 ielido kā savās mājās,
 burtiem zalgojot un spīdot
 tumsā spīdīgāk par tumsu,
 gaismā gaismīgāk par gaismu,
 un pēc nebūšanas ilgi
 ziemeļblāzmās klist pār zemi,
 otrreizību meklēdami,
 lai to
 vērst
 par pirmreizību,
 kuru atkal...

Mulķi,
 tu jau uzrakstīji.

* * *

No pamodušās sudrabupes dzērām mēs,
caur vasaru mēs gājām tvanošo,
līdz horizontam pavadījām dzērves
un tagad drusciņ skumsim
par neko.

LAI

Lai vārdi mūsu mutes
mazāk

izsausina:

lai vecās parunā,
lai veči parunā,
lai bērni parunā,
lai pērkons
parunā,
kad pāri nāk ...

Lai pāri nāk mums
žilbinoši
mākoņpāri
un divi taurenīši
vārīgi,
tik lēti mēs
šai dzīvē
un tik dārgi,
cik
pāri nāk.

Lai nāk pār mūsu dvēselēm
tā gaisma,

kas pirmo reizi
noskūpstītām lūpām
pāri nāk,
kas pirmo reizi
atdodamai miesai
pāri nāk,
kas piedzimuša bērna
nedzidrajām acīm
reiz
pirmo, pirmo, pirmo reizi
pāri nāk.

Lai
pāri nāk.

ALUS PAGRABS

Alus pagrabā
skrējām
pārleist negaisu —
no kā mēs
paglābāties —
te vēl lielāks
negaiss.

Muca šņāc
dampīgi,
kausi šļakst
šļakstīgi,
veči kausus kampj,
dun
visi kakti.

Ne kāds ko pērk,
ne kāds
ko pārdod,
un — nevis ārā
pērkons,
bet šite
ārdās!

— Ko es jums sacīju?
Nu ja ka!
Lai melns
gar acīm,
bet man
būs puika! —

Un —
kauss pret grīdu!
Un —
vētra matu cirtās,

un acīs
spīdums
kā trakam
zirgam!

... Tagad,
kad ātro
pērkonbalsi
izdzird,
man šķiet katreiz —
kaut kur
puika
piedzimst.

TAVĀ BALLĒ

Tavā ballē
bija tik gaisīgi viegli,
ka ciemiņi bira caur to
kā svina brētliņas
caur lielacu tīklu.

Izbira cauri,
pret grīdu nožvakstēja
un smagi valstījās —
kā jau no svina.

Tavu mūziku
viņi nerezonēja,
žvakstēja,
klikšķēja,
klabēja savu.

Tavā ballē
tu bijī
pati
visnelaimīgākā.

Bērņību atcerējusies,
salūdzi
visu pagalmu.

Bet bērņības vietā
pagalmā dzīvo
vien
atvasara.

ĶENGURI

Turpat vai ārā no eņģēm
pa visu pilsētu
lec savu lecamo
lielie ķenguri.

Somas milst.

Izziņas, uzziņas, kvītis, biļetes, pavēstes,
ziņas, pusziņas, nepārbaudītas, pie tam vēl
uz nomaksu ķerto mēbeļu papīri...

Lec savu lecamo
lielie ķenguri.
Somās knapi.

Vismaz bērns tur vairs
nesaiet.

* * *

Tev koku
vēl tikai stāda.

Tavs koks
vēl nemaz
nezied.

Nemaz
nenes augļus.

Tavs koks
vēl nemaz
nemet ēnu.

Bet dzīve
jau stāv zem Piena Ceļa
un gaida
tevi.

* * *

No jums jau nu pāris nebūs,
jūs vienu no otra var noplēst,
viss pāries kā nejaušs drebulis,
kā lietus no jumta nopilēs.

Bet šie vai nu nedzird, vai netic,
pār dzīvi iet kā staignu slīkšņu
un iznāk viens otram pretī,
un brīnās abi, kā nesatikušies.

* * *

Es esmu nobijies tagad,
un kas tās bailes lai pievalda:
te tu iznirsti Dagdā,
te tu parādi Piebalgā.

Te tu man dzimsti miglā,
te tu ar vēju nāc,
te tu man sapnī mīklainā
stāsti, ko nevar atcerēties.

Nezemes mūzikā ieskanies
virs galvas — pa labi, pa kreisi.
Nebūs šīs mūzikas diezgan
arī, kad vienreiz beigsī.

Labāk es beigšos ātrāk,
bez tevis būt neesmu spējīgs,
pār mani augošās nātrās
par tevi man čukstēs vēji.

* * *

Morāles kodeksu atcel,
paši taisīsim morāli,
latviešu mēlē pārceldami
vien dievu dziedātu korāli.

Latviešu valodā dēstīdami
vārdus no Polinēzijas,
tos nevar pirkt, ne ēst,
tikai tos nedrīkst nezināt.

Apkārt Āzijai appeldēt
baltraibu delfīnu veidā,
to nemaz nevar aptvert,
bet tas ir iespējams, meit.

Ne par velti zem lazdas
pamales pērkona dunā
mans mazmazmazmazmazmazdēls
ar mani nopietni runāja.

TO VAJAG

To vajag stipri just,
cik vien var stipri
sajust,
kā tava zeme kust,
ar citām planētām
sajūgdamās.

Nesajūtamā pajūgā,
neredzamām
magnētdzīslām,
tas sajūgums nevar
pajukt,
tas ir neaptverams
un īsts.

Tāpat kā ar tevi,
svešo,
par svešiem mēs tikai
teicamies,
jo tās pašas
likteņnēšas
guļ uz mūsu abu
pleciem.

VĒJGRĀBSLĪBA

Apslīga
apkārt ap prātu
vējgrābslība.

Kā slimība,
kā apsēstība,
kā blandonība.

Ne par citiem,
pat ne par savu sprandu.

Sirds
kā sacīkšu motors
pukš,
iet vaļā
tas vēja ķeršanas loto —
zilumu
lērums,
bet rokas
tukšas.

Kabatas tukšākas
pat par vēderu.

Atkal viens vējš
ieraudzīts!
Noķers un
apdzīs.

Bet vējgrābšļi
visbiežāk iet bojā,
aiz vēja nepamanīdami
vētru.

* * *

Agrāk diogeni
dzīvoja
savās mucās.

Un bija
apmierināti.

Mūsdienu diogeni
dzīvo
uz mucām.

Pulvera.
Dikti smēķē.
Un arī ir
apmierināti.

REZERVES DAĻAS

Nē, ne gals.
Varbūt drusciņ negals gan.

Mani pa dzīpariem
kā vecu segu
jauc un jauc,
un nav un nav
gana.

Vienam —
to uzkarsēt.
Otram —
to atdzesēt.
Trešam —
labas jušanas drusku.

Redzēs.

Man jau nekas nav pretī.

Es iztiek arī ar —
bez.

Es jau nenācu pasaulē
kā nēmīgs
veselums,
es ierados
kā visa esošā
rezerve.

Baismīgas aksiomas
man ausīs čukst dzīve:
— Sākties par vēlu
esot tikpatvien baigi
kā —
par vēlu nomirt. —

Un neviens nesaka —
kad es
un vai vispār es esmu
sācies?

Un nebrīdina,
kad vākties.

Un atkal dzīve
man ausīs čukst:
— Tik mēma
es esmu
tikai pret tiem,
kam, nezin kad
sākušamies,
vajag no jauna
sākties.

DĒLIEM

Debess —
čuguna,
debess —
svina . . .

Ei, jūs pie apvāršņa!
Vai nav neviena,
kas pamali
aizdedzina?

Kamēr mēs aizskriesim,
veči
ar kyslām kājām,
jau būs par
vēlu.

Tā ir lūgšana.

Ar to es modinu
savu
un tavu dēlu.

PUTNS AR ZĪDA ASTI

Pie tevis atlidos
putns
ar zīda asti
un svešā valodā
neatlaidīgi prasīs,
lai tu mācies lidot.

Tu nesapratīsi
un mācīsies visu ko
citu.

Putns sēdēs
un zīda asaras raudās.

No zīda asarām
zīda magones izdīgs
zem tevis,
ar zīda rokām
cels tevi augšup,
bezpārnaino.

Un nodrebēs
tavu sirds sienīņu
sarkanais zīds...

Zīdaina nojauta
cels tevi augšup,
un zīdaines saknes
vilks tevi
lejšup.

Nedzen projām
to putnu ar zīda asti.

BALSS

Balss visugaišā un vispārākā,
balss sudrabums un vārdu zelts —
ko tu ar sudrabstangām ārā
no manām krūtīm sirdi velc?

Kur tu to manu sirdi liksi?
Vai spārnojumā ņemsi līdz?
Vai iemetīsi purva sliksnī,
lai tā par malduguni trīc?

Vai pārbursi par putnu labo
un gaisos palaidīsi tad,
lai tur es, tevis apsudrabots,
pār dzīvi skanētu tāpat?

Tu nevelc manu sirdi ārā,
es viņu izlaidīšu pats.
Balss visugaišā un vispārākā,
no kādām mūžībām tu nāc?

SATIKŠANĀS

Tai lielā izšķiršanās dienā savā
mēs norunājām atnākt šajā pļavā.

Likt mieru visiem notikumiem pērnem
un katram pastāstīt par saviem bērniem.

Kā nācies katrai mūsu dzīvei vīties.
Ja nav ko teikt,
vien acīs paskatīties.

Es esmu pirmais atnācis un klīstu,
to pļavu meklējot.

Bet nepazīstu.

Vai te ir bijis saulesbrāļu tracis?
Vai buļļa svara kurmis zemi racis?

Bet dzīvi nevar apturēt.
Un iet tā.
Un nevar norunāt vairs citā vietā.

Es eju pretī tev.
Un tā nu iznāk —
gar tukšām pudelēm un apelsīnu mizām.

VĀRDA BALSS

Vārda balss.
Bet nav tās —
skārda balss
uz mani divdesmitā gadusimta
baušļus ķerc:

tas ir tik vērts,
tas —
tikuntik ir vērts,
un to nav vērts
un to nu būtu
vērc,
ja esi nepircējs,
tad lasies,
bet, ja pircējs, —
pērc!

Es atbildu,
bet nez vai mani dzird:
smird nauda,
ūdeņi,
un paši smird
pēc sava vērts.

Iet manam vārdam pāri
kurls
sals,
un vārdam
aizsmok balss.

Un kaut kāds lunkans kūdītājs
no malas ķerc:
— Lai aizsmok,
ja jau aizsmok,
tad nav
vērts.

PAVASARĪGAIS I

Visi gaiļi aizbēguši,
pilna pļava bikšu!
Kā es tādai bikšu pļavai
tagad pāri tikšu?

Bet man pāri jātiek,
tā ir norunāts —
tur pie meža viena
sen par mani domā.

Sveiki, vizbulīt,
sveiki, zilacainā,
liksimies izgulēt
visas ziemas vainas.

PAVASARĪGAIS II

Mazs rūķu vīriņš
žuburus teš —
audzēšot zirņus,
biezus kā mežs.

Slēpšoties no pasaku
nemācētājiem.
Lai tad nu prasot —
kā pie viņa jāiet?

Sarkanraiba mārīte
ceļu rādišot
tur, kur zirņu zari —
redziet, kā-di!

Pēdudzinējs pasakai
maldīšoties — un ...
Zirnis no pāksts — bac!
Un pierē puns.

Vīriņš zirņu stīgās
šūpoties iešot
un sīkus smiekliņus
ilgi, ilgi smiešot.

MĒMIE

Pie mēmuma viens mēmi dēd.
Zem marta saules otrs sēd.
Un abi nezin, ko tiem darīt.

Kad norīsies tas skurbais malks,
kad atraisīsies ciešais valgs —
pēc mirkļa, stundas, rīt vai parīt?

Un nevar iet, un nevar nākt,
un nevar beigt, ja nevar sākt
un uzdrīkstēties kaut ko grozīt.

Bet kokos dunot sula rit,
un mirkļi iet, un pulkstens sit,
un vakars nāk un dienu nosit.

Un tāla, tāla saule lēks,
un katra asinslāse brēks
pēc šī te mirkļa, kurā bijāt.

Bet gulēs nāves sarmā tā
kā neglābjamā marmorā,
tā diena,
kuru atraidījāt.

NESAKI VIS

Nesaki vis,
ka šī pasaule būtu par skaļu,
lai divi
maziņi, maziņi, maziņi
varētu dzirdēt viens otru,
nesaki vis.

Nesaki vis,
ka nekad te vairs nebūs
ne zaļuma
mirtēm,
ne govij,
ne vainagam mirstamam,
nesaki vis.

Nesaki vis,
kas ir izvārdots,
tas jau ir izvarots,
izdzīvots,
nomiris,
atstāj vēl
kaut tikai vienīgu vārdu,
lai cik tevi spiež
to pēdējo pateikt,
un gan jau tu pateiksi,
bet tagad
nesaki vis.

TIK TĀLU MĒS ESAM

Nekas vēl,
ja Alksnis cērt nevietas
alksni,
pat labi.

Nekas,
pat vēl labāk,
ja Kārklīņš cērt grāvja
kārklus,
ja Eglītis
Jaungada eglītēm
retina mežu.

Bet Alksnis
gāž sekvojas lieluma
melnalksni,
jo tur daudz malkas.

Bet Kārklīņš
iztaisa gravu
par pliku pakausi,
un Eglītis
apmātā laiskumā
naktī uz Jaungadu
nozāgē galotni
sudrabeglītei.

Tik tālu mēs esam.

Tālāk?
Lai maina uzvārdus
uz savas būtības pusi,
lai ir
biedrs Ripzāģis,
biedrs Buldozers
un visu postošs —
biedrs Herbicīds,
biedrs Sprāgstviela —
un tā tālāk ...

Biedrs Nemanacūkanemanadruva!

Ir acumirkļīgs
vientulības rudens,
kad, visām savām lapām zemē guļot,
tu esi
atspoguļotgribošs ūdens
un tikai nav nekā,
ko atspoguļot.

Nekā.
Pavisam it nekā?
Bet tas nav tiesa.
Tu dziļi ievelc zemes gaisu plaušās
un vanagasām acīm
ieskaties,
kas, lejā atspoguļotāj,
tur — augšā?

Nekas, nekas.
Tu dzīvs vēl esi tomēr.
Vēl tavās acīs redzēšana
dreb —
cik bieži
mēs no savas debess novēršamies,
ar platām acīm skatīdamies
debesīs.

* * *

Pār jūru
pa mēnesstilpiņu
iedamā,
tikai
ej.

Ar tukšām acīm
uz tevi
skatās,
ar bezbalss rīkli
uz tevi
rej.

Šaubu suns.
Nāves suns.

Pa mēnesstilpiņu
iedamā,
tici tik stipri,
lai aizkrīt
auss.

Jo, rejas sadzirdot,
pavērsies dzelme
un tevi
no tilpiņa
raus.

Šaubu suns.
Nāves suns.

Pa mēnesstilpiņu
iedamā . . .

* * *

Pa mēnesstiltiņu
iedamā,
tikai par to —
kurp ej? —
iedomā,
tikai pie ejamā
piedomā.

Apakšā
šaubu jūra,
nāves bezskaņu
riedama,
mēmus šausmu
bezsmieklus
smiedama...

Pa mēnesstiltiņu
iedamā...

* * *

Atkāpies, sātan!
Tu kļūsti lingvists —
es neesmu ņemams
pa partikulām.

Es neesmu
izkonstruējams
pēc viena orgāna.

Es vēl neesmu
morgā.

No vienas zvaigznes
nav ņemams
Visums.

Nelabais vai Dievs —
ņems,
kas ņems visu.

KUĢI

Pa ostu blandās
nenoenkuroti
kuģi.

Ar purnu nažiem
griež viens otram
sānus.

Ar tēraudsāniem
lauž viens otram
ribas.

Kad vētra beigsies,
redzēsim,
cik paliks.

Tu nejoko
ar nenoenkurotiem
vārdiem.

DABŪJIS

Dabūjis pasi
un kļuvis cilvēks.

Saskaitījis naudu
un kļuvis bagāts.

Nopircis mašīnu
un kļuvis ātrs.

Nopircis binokli
un kļuvis tālredzīgs.

Nodzīvojis dzīvi
un kļuvis ...

Neteiksim,
ka gluži nekas,
bet diez kas nav.
Kļuvis.

GAN JAU

Gan jau uzgrūdīs
lielu liekšķeri sniega
un apsegs tās puķes,
gar kuru zilgmi
man jāiet pie tevis.

Laiks ir tik vēls,
ka man pie tevis
ir noteikti jāiet
gar zilgmi.

Gan jau vilciena mašīnists
būs paspējis sabojāt omu
un vadīs vilcienu,
kā vada sāpošu zobu
uz izraušanu.

Laiks ir tik lēns,
ka man pie tevis
ir vismaz priecīgā vilcienā
jābrauc.

Gan jau kāds,
manu nākumu juzdams,
būs steigšus tev piezvanījis
un aizsaucis
uz kādu nevainīgu,
bet steidzīgu
sīkumiņu.

Laika tik maz,
ka pat uz lielo
tevi no manis
nedrīkst saukt
projām.

* * *

Bērziem
alž ticības pavasarim
tek sulas.

Bērniem
dzen galvā
neticības ticības mācību,
un izaug blēdīgi
mullas.

Bērzus cērt
kāzu meijām.

Bērnus ļauj
pērt,
ja tie met maskas
un staigā
ar izbrīna pilnām
sejām.

Bērzus ...

Kā tad mēs nosargāsim
tos bērzus
no saviem bērniem,
ja nesargājam
pat savus bērnus? ...

TERORS

Kad es ar pavasari tik pilns,
ka nevaru paiet
nešlakstīdamies,
mani naidnieki
pārstāj zvilnēt
un savus pakalpiņus
baksta.

Un nokrīt
praulains, vecs zars
un apsit
saules zaķīšu baru
uz trotuāra.

Un dumji baloži
dīdās virs mana loga
un bārsta gar to
pēdējo sniegu,
lai aizpūderētu
man nepieciešamo pavasari.

Un domā pavasaris,
ka es tur ciniski pūderējos
ar nāves miltiem
kā trešās jaunības
freilene.

Un iegumst pavasaris
bēdīgā vītolā
un apklust,
jo arī ir bēdīgs.

EX LIBRIS

Šī grāmata
nepieder man,
 kaut gan es to uzrakstīju.

Nepieder veikalam,
 kurš tev to pārdeva.

Nepieder tev,
 kaut arī tu to nopirki.

Šī grāmata pieder
visnežēlīgākajam
no nežēlīgiem —
laikam.

SAULE LEC PIECOS

Saule lec piecos,
un sākas garas dienas,
mums tajās garajās
jāpaspēj pašiem savs
īsums.

Īsums
uz pagātnes pusi,
jo tas ir tēvs
mūsu īsumam
nākotnē.

Īsums
uz lielā pusi,
jo tas ir
mūsējais īsums
tagadnē.

Atradinieties
no vēliem
modinātājiem,
vislabākais modinātājs
jau lec
pulksten piecos.

NE ...

Nedzirdēdams putna balsi,
tavu balsi nedzirdēju,
nedzirdēdams tavu balsi,
tevi pašu pazaudēju,
tevi pašu pazaudēdams,
pazaudēju koka augsmi,
pazaudēdams koka augsmi,
pats vēl kājās pārpraulojos,
pats vēl kājās praulodamies,
pazaudēju laika gaitu,
pazaudēdams laika gaitu,
pazaudēju sevi pašu,
tagad ne man putna balses,
ne man tavas, tevis paša,
ne man dzīvās koka augsmes,
ne man ātrās laika gaitas,
ne man sevis, manis paša,
esmu vairs viens vienīgs —
nava ...

TĪRMONSTRS

Man šodien jārunā
ar vienu,
kurš ne tikai
gludi skujas,
bet kura debesīs
nav ne zvaigžņu, ne vārnu,
kura zemē
priedēm —
nevienas skujas.

Jo nav pašu priežu
un vajadzības pēc tām.

Cilvēks uz viņa ceļa
arī uzgadoties
par biežu,
varējis uzgadīties
pēc tam.

Nu, pēc tam,
pēc visa tā,
kad cilvēku gadīsies
ievajadzēties.

Tā viņš nosprādzis iet
savā beigtajā ādā,
savā nosprāgušajā
istabā,
kurai uz dzīvo vairs
neatslēgties.

PĒC ILGA LAIKA

Gandrīz vai pēc mūžības
prombūtnes
viņš atnāca
ar ziedu gaistošu,
spīdīgs
kā zeltīta zobu plombe.

Roze nebija vainīga
pie sava skaistuma.

Neviens —
ak vai! —
nebij — ak vai! — bet —
vai? . . .
Roka manīgā
nebija roka,
bet grābiens
svešā maisā.

Un roze noziedēja
kā diplomāta smaids,
kamēr viņš
vēl nemaz nebija aizgājis.

TAS NU NAV

Tas nu nav,
ka ikbrīd
savu nākambrīdnolemto
jāapzinās.

Tad nav
esības apzināšanās.

Tad nav būšanas,
bet ir —
nolemtība.

Nav jēgas
jau nolemtam
vēlreiz
nolemties.

Taču
pat zelta zivtiņai
akvārijā,
taču pat krāsā
uz audekla
un skaņā
uz mūziku
cilvēka pārceltai
ziviņ
ir jāapzinās,
ka uz viņu ik brīdi
ir gatavs
malu mednieka
žebērklis.

BEBRUPĪTE

Kad es vēl, mazā māllepene, degu,
palos alkšņiem šlakstījies līdz ceļiem,
bet pret tevi jau tad bijām meļi,
tev vairs vārdam nebij seguma.

«Bebri izmedīti.
Bebru nav.»

Kā pa martiem tu pār pļavām klājies!
Ūdens saplūdis ar debesīm!
Otrā krastā stāvi vien un drebi.
Upe, tev ir atkal krastos jāiet!

Puisīt, tiec vien pāri.
Laivas nav?

Alkšņu pacerēs vēl vēži bija,
bakstījās un knieba baismīgi,
bet uz rīta pusi ir pilns maiss.
Tagad tas jau skan kā utopija ...

«Upe atminēta.
Vēžu nav.»

Vakar es vairs tevi nesastapu.
Nolidusi kaut kur lielās bēdās.
Neatsaucies. Tikai atbalss mēdās.
Un gar krastu ej kā tukšu kapu.

«Krasti attīrīti.
Upes nav.»

SVINA ZIRNIS

Nāca garām dārzniece bez miesas,
krūtīs iestādīja svina zirni,
tagad ārā aug no manām krūtīm
pelēks svina koks ar svina lapām,
drīz tas ziedēs smagiem svina ziediem,
tad tas noziedēs un pelēks nobirs,
zari liks no smagiem svina zirņiem,
nāciet, puikas, šurpu labi ātri,
šķiniet munīciju savām blēņām,
nāks ar groziem dārzniece bez miesas,
vajag darīt tā, lai viņai netiek.

Silti sedziet dzīvo
steigas salniņā,
lai vēl āpši dzīvo
Āpšu kalniņā.

Lai pie tuksness vainīgs
nav šis dzīves dārds,
un lai Ozolaine
nav vairs tikai vārds.

Lai var nārstā zivis
kaisli rīvēties
un kaut tikai divas
paliek ķīvītes.

Lai tev krusta spoku
nesniedz miris draugs:
— Iestādi šo koku,
redzēsi — viņš augs.

Tam var mizu dīrāt,
tam var virsū braukt,
un tev sirds būs tīra,
un vēl būs, kam augt ...

POLEMIKA PAR NELAIMĪGĀM BEIGĀM

I

Vai tad stunda ir nelaimīga
savā sešdesmitajā minūtē?

Vai tad diena ir nelaimīga
savā divdesmit ceturtā stundā?

II

Ābele
zarojās,
zarojās,
zarojās.

Ābele
plauka,
plauka,
plauka.

Ābele
ziedēja,
ziedēja,
ziedēja.

Ābele
ābolojās,
ābolojās,
ābolojās.

Ābele
atkārtojās,
atkārtojās,
atkārtojās.

Ābele
nogura,
nogura,
nogura.

Ābele
izbeidzās,
izbeidzās,
izbeidzās.

Spalgi karsta ir ābeļu malca.

III

Akmens gulēja, akmeni pacēla, akmens
lidoja, akmens nokrita, akmens gulēja,
viņš bija
lidojis.

IV

— Cienītais Meistar, nevar ne saskaitīt,
cik esat rakstījis Jūs, cik par Jums,
Jūs esat dziļi sakņojies tautā, Jums
tic, Jūs vajag, no Jums gaida. Uzticiet
savu vislielāko ieceri mūsu radio-
klausītājiem un Jūsu pašreizējo
vislielāko vēlēšanos. —

— Nomirt.

...

V

Bites darbs nav
dzelt.

Bites darbs ir medu
nest.

Bet ja nu bitei ir
jākož?

Tad arī bite
kož.
Un mirst.

Viņa savu ir padarījusi.

* * *

Kāpēc es nerunāju?
Kāpēc es nekustos?

Lūdzu jūs arī
nekustēties un nerunāt.

Neko nedrīkst,
kad tev uz rokas
atpūsties
nosēdusies ir
viendienīte.

LABĀK NESKAITĪSIM

Skaitīts laiks
ir sanumurēts zieds,
numurētā būrī iebāzts
noķerts putns.

Neesam mēs taču mācījušies
ziedus numurēt,
neesam nevienu pašu
no tiem putniem noķēruši.

Paldies Dievam.
Sliktu putnu nav.
Laiki gan ir bijuši
pavisam slikti,
tikai izšķīduši labajā,
kā naktis izšķīst rītos.

Labāk neskaitīsim gadus —
iznāksim tik veci,
ka vairs neapjēgsim,
ka mēs esam,
ka mēs mūžam, mūžam, mūžam
jaunā laikā esam.

Un jauns laiks
ir tikai viens
un, ja skaita ko,
tad tikai
sevi pašu.

NEZ KĀ NU IR

Nez kā nu ir
ar tiem priekiem un bēdām
un viņu dalīšanu.

Viens tāds pārpriecīgs
tā dalās ar saviem priekiem,
ka visi apkārt tam
apskumst.

Viens tāds
nes savu nesadalāmo bēdu
tik tīri,
ka viņa klātbūtnē
nevar atļauties
skumt.

Un vēl viens,
kam pašam ne prieku, ne bēdu,
tā uzplijas,
lai ar to dalās,
ka šķiet uz mirkli —
pasaule ripo
bez priekiem un bēdām
un diedelē kaut ko
no mūžības.

Nez kā nu ir
ar tiem priekiem un bēdām
un viņu dalīšanu.

KAD NOGRIMS ŠĪ DIENA

Kad nogrimis šī diena,
kad iejauksies kā smilšu graudiņš
starp citām smiltīm,
šis papīra gabaliņš
derēs par biļeti viņai,
lai atbrauktu vēlreiz.

Un jo vairāk tāpēc,
ka it nekā nebija īpaša
šodien.

Briesmīga saule
pa vienu nakti
iztrenca visas lapas no pumpuriem,
iztrenca asnus no zemes
un iztrenca ziedus
no kastaņiem,
tiesa, vēl neaizdegas,
bet sveces,
tā satracināja putnus,
ka tie sāka dziedāt
viens otra dziesmas,
un nikni vanagi
rātņi tupēja
ar vaļā knābjiem,
bet rātnajos mazajos
bija kāds plēsīgums pamodies.

Un vēl šajā dienā
man bija izšautas
un augšupejošas rakšetes
sajūta.

Bez savas krāsas
un nozīmes
zināšanas.

Un aiz tveicē apsūbējušā
apvāršņa
murdēja neaptverami milzīga
pasaule,
gadsimta galu
vai visu cilvēku
un viņu zemes galu
rēķinādama.

ATKALREDZĒŠANĀS

Es ar likumu
apiešu žēlumu,
man ir smagi,
kad acis tas skatās ...

Un tu pazīsi
savu dēlu
tagadības trakajās
šļakatās.

Tikai neatcerēsimies.
Es noliekšos zemu
bez kādas zemošanās
un nožēlas.

Lielais bijušais
runās
ar mums
caur savu
mēmumu.

Un no šī lieluma
dvēsele kļūs
kā jūra
spoža.

DZIESMĀ IEKŠĀ, NO DZIESMAS ĀRĀ

I

Nezin, cik reižu —
desmit, simt, tūkstoš? —
uz zemes mašīnu vairāk
par mums
pašiem.

Tās palīdz,
bet arvien vairāk un vairāk
mūs paverdzina.

Lai paliek
konfrontācijas —
tām ir savs ceļš:
uz konfliktu,
pēc tam uz
katastrofu.

Bet nav taču gandrīz nevienas
mašīnas
bez savas dziesmas?

Tās iet savā dziesmā iekšā,
lai sāktu darboties —
ar riteniem ieripo auto,
ar ritentiņiem
pulksteņi ietikšķ,
ar metāla mamuta balsi
iekš savas dziesmas
ierēcas turbīna.

Tā ir iešana dziesmā,
kā mūsu dvēseles ieiet
savās.

Mēs nedziedam vienmēr.
Iešana dziesmā
un iznākšana no tās
ir pasaulē
pašas visdīvainākās
padarišanas.

II

Tu trūksties no zibens dziesmas.
Naivais,
tad, kad tu trūksties,
zibens savu jau nodziedājis.

Kad pazib no stobra uguns,
tu savu rekviēmu vairs nedzirdēsi,
tu jau būsi miris.

Tu ieiesi
dziesmā par mīlestību,
bet, kamēr tā nonāks
līdz viņas ausīm
un sirdij,
viņas vairs nebūs tev,
viņa būs citam sieva.

Ieejot dziesmā,
mēs nezinām, kurš to dzirdēs,
vai vispār dzirdēs,
to zin tikai ārpus dziesmas.

Maģiskā ieiešana
nepazīstamā sfērā
un tikpat mistiska
atkalizkrišana
vai tiktizsviestība
no tās! ...

Un atkal ciet bungādiņas ...
Kāpēc?
Tas zibens man nesper!

III

Un iet savā dziesmā iekšā
un izklūst ārā
viss nedzīvais
un viss dzīvais.

Un es neticu,
ka it nekas
nesaprot šīs te dievišķības
gaitas un likumus.

Tie, kas sakās
palīdzību nelūdzot,
to lūdz
nepārtraukti.

Nē,
līdz vārdiem viņi nepazemosies,
bet skatieties uz nicinājumu
to acīs,
uz to uzpūtīgo pārākumu —
re, man gribas ēst,
bet es jau neesmu
ne eskimoss,
ne evenks,
jukagīrs vai jakuts,
kas badošanos,
nevis sēšanos pie līdzcilvēku galda
ceļ sev par
tikumu.

Es arī biju
tāds pats liekulis,
pirms nepabiju tuvumā
no ziemeļvētrām skaidrām
izpūstajām dvēselēm,
no ziemeļbriesmu
atsikumainotām sirdīm,
kad, ja tu esi cilvēks,
nāc pie cilvēka
un «dod man paēst»
skanēs tikpat tīri kā
«labvakar».

Pa atslēgas caurumu
radušais
skatīties,
nenāc pie manas dvēseles loga!

Mana dvēsele
ir normāla lieluma
loga rūts.

Bet es tev nevaru,
nevaru, mīlais,
iztaisīt tik lielu aci,
lai tu varētu lūrēt
kā pa atslēgas caurumu.

Un, ja arī tev būtu
tik liela acs,
tu kļūtu dusmīgs,
ka stāvu priekšā.

Bet man jāstāv
pie savas rūts,
jo, pat stāvot
līdz kāju stingumam
un skatoties
līdz acu tumsumam,
es redzu tik maz,
ka nez vai to piedos man
pa atslēgu caurumiem
neglūnošie.

MARTA SNIEGS

Kāpēc mēs sakām:
«aizies kā marta sniegs»?

Marta sniegs
aiziet grandiozi!

Nopietni paskatieties —
kā aiziet
marta sniegs!

Un pēc tam pasakiet —
kā aiziet
cilvēks — nieks,
jūta — nieks,
doma — nieks...

Cilvēks — nieks.
Bezmiesa.
Bezjūta.
Bezdoma.

Pasakiet, lūdzu,
kā atnāk
un aiziet
NEKAS!

Bet, pastāvējuši mirkli
marta sniegu
aiziešanas vidū vai malā,
jūs vismaz vienu sapratīsiet —
ka ap jums kaut kas kas kas kustas,
ka gar jums aiziet
laiks.

NEKAS
NEKUR
NEKUST.

Bet marta sniegs aiziet
grandiozi!

MILZIS

Gāja garām milzis
ar pinkainiem matiem,
viegli
ar slaidu un gudru roku
paķēra mani
un uzsvieda augšā.
(Es vēl neesmu paspējis apskatīties —
kas tas ir?
Patiesām pupa?
Vai milzīgs ceriņš?
Vai kaut kāds jauns,
ko viņš pats tikko izaudzējis?)

Uz augšu skatīties
nav tik bail
kā uz leju,
jo tur ir mans atspēriens,
kurš tagad atņemts . . .

Kā lai es tieku lejā?

Bet Pinkainais stāv
un mīļi smīn:
— Ja gribi nosisties —
lec.
Ja gribi ko citu —
būs vien jāmācās
lidot.

P. S.

Lidot es reizēm varu,
bet tad es izmeklēju sev pats
starta koku vai klinti,
Pinkainais atgādināja,
ka pastāv dzīve,
kas visskopāk dod izvēli,
bet ir nepieņemama prasība —
lido!

ELĒGIJA

Ir pali beigušies.
Ir plauksmes dullums beidzies.
Ir ziedu atnākšanas pēkšņums
izbeidzies.
Mēs stāvam pašā vidū
gada tveicei,
un tagad gads
no kalna lejup ies.

Un tagad žēl,
ka pārāk maz bij stāvēts,
kad pirmās trīsās
nodrebēja mežs
un tuvu, tuvu klāt
pie ziemas nāves
un pirmā asna
zaļganīgā svešuma.

Un tagad gribas
atgriezties un noglāstīt
pa īstam pirmreiz
sasīlušo zemi,
un pieglausties
pie apskurbuša koka,
un nebaidīties
palikt nemīlētam.

Karsts mīlestības bulš visapkārt,
pastāvīgs un neuztraucošs,
nav baiļu,
ka var draudēt kaut kas maigumam.
Par jūtu pilnību to sauc.
Bet visas pilnības
ir beigas.

Ar to,
ka tās ir —
beigas.

RĪGA ĒD

Rīga ēd savu zaļumu.
Laikam trūkst vitamīnu.
Rīga ēd savu cilvēku
acs atpūtu.
Rīga ēd savu cilvēku
gaissu.

Rīga ēd savas salas
kā klimpas.
Vienu pēc otras.
Un citas pilsētas
skatās ar derdzīgumu
uz kanibāli.

Rīga ēd.
Šņakst vien.
Tālu nākotnē
iešņakst...

Rīga ēd savus vārdus.
Vienīgi esošos.
Viena pēc otras
dziest spuldzītes
viņas biogrāfijā.

Švirkst vien.
Drīz vairs pēc vārda
nevarēs pasaukt.
Tālu vēsturē
atšvirkst
un iešvirkst.

PĒTERA GAILIS

Dzirdi!
Patiešām?
Pētera gailis dzied pirmo reizi ...
Bet es taču tik tikko
pa dzīves gabalu redzēju tevi.
Tik tikko atnācu.
Tā steidzos,
ka viss vēl nemaz
atnācis
neesmu.
Tikai tas pats
visvisvisātrākais
jau ir pie tevis,
pieder tev
un piederēs allaž,
piederēs vairāk
nekā man pašam,
allaž,
vai laiks ir tik
bendiski steidzīgs
visur un visiem? —
tad tādu laiku
ņemsim
un ar viskarstākām asinīm
nosodīsim,
ar vissaplūstošāko
no visām saplūšanām
padarīsim
par nespējīgu.

Vai!
Viņš dzied otro reizi ...
Paklau,
mums jābūt debesu
stipriem —
viņš dziedās vēl
trešoreiz ...

TELPĀ

Tā ir redze,
kad redzi sev zem kājām
un apvārsni,
un aizapvārsni
vienlaikus.

Ko līdz apvāršņa redzēšana,
ja tūlīt iekrīti
vajējā kanalizācijā?

Tā ir ietilpšana,
ja ietilpst
tautas šodienā,
vakardienā,
rītdienā
un aizrītdienā
vienlaikus.

Ko līdz rītdienas tēlošana,
ja šodienas tēlniekiem
tu aizņem rokas —
liec sevi nest?

No redzēšanas
un ietilpšanas
top jūta,
kas aptver visu
un iedzīvina tai visā
tevi.

SĒNALU VIESULĪ

Tā bija pēkšņa brāzma.
Es nebiju gatavs.
Es nepaguvu pat pabrīnīties,
kā iekļu
sēnalu virpulī.

No brieduma kodola
atdalītās
kā raganu miljonspiets
ap mani trakoja
tās tur sausās
dzīvību čaumalas.

Nicības smaka
man žņaudza elpu.

Ko tu izdarīji ar to
sēnalu viesuli?
Kādā lietū tu liji pār to
un spiedi pie zemes?
Kādas buramas dakšas
tu iesviedi
sēnalu viesuļa serdē?

Tagad tas pieplakts
pie zemes.
Tagad tas trūdēs
un baros zāli.

Tagad man tīras acis
un es redzu tevi.

Tagad mēs abi
iesim ar basām kājām
pa sēnalu viesuļa baroto zāli.

Kā tu to spēji izdarīt?
Sēnalu viesulis
mums bija
pirmoreiz.

FORMULA

Konkrēts godīgums
plus
konkrēts darbs
plus
konkrēta mērķtiecība
plus
uzticība šim mērķim
plus
ziedošanās šim mērķim
=
nekonkrēta,
bet visistākā laime.

ES REDZU

Es redzu.
Es neiešu klāt
un nespļaušu sejā tev
ar tukšo:
— Kas tev kaiš? —

Kā rentgenā redzu,
kur tevī tumšums,
un sāku rīkoties,
lai ir
gaišs.

Es redzu.
Es nedīrāšu vēl tālāk tev
aizplēsto ādu
ar melīgo:
— Kas par bēdām? —

Es jau esmu suns,
es meklēju,
ostu
un nākošā mirklī jau
būšu uz pēdām.

Es redzu.
Jau saule aiz malas,
bet tu
it kā zieds,
it kā koks,
it kā krūms
tagad atstaro
apakšgaismu.

Es eju tev klāt:
— Par ko tu tā
priecājies?

DZIESMIŅA PAR NEPAREDZĒTIEM GADĪJUMIEM

Ko tur dzirdēt,
ko tur redzēt —
visu ko var neparedzēt,
teiksim,
krusu.

Ko tur dzirdēt,
ko tur redzēt —
visu ko var neparedzēt,
teiksim,
tevi.

Ko tur dzirdēt,
ko tur redzēt —
visu ko var neparedzēt...

Stāvil!

Skaidri dzirdēt,
skaidri redzēt
var,
ko nevar neparedzēt
priekšā, —
nāvi...

Lai var dzirdēt,
lai var redzēt,
neparedzamo pa-
redzēt,
iesim!

Lai var dzirdēt,
lai var redzēt
nepārredzamo pār-
redzēt —
smiesim!

VISS ZIED

Viss zied.
Visā ziedošā kaut kā trūkst.

Ķirsis ir gandrīz ķirsis.
Ābele — gandrīz ābele.
Dzeltenā akācija —
gandrīz dzeltena.

Ir krāsa.
Nav skaņas.
Manas pļavu un mežu
ausis
dzird nelaimi —
ir miris
liels muzikants.

Mana laimju un nelaimju
trenētā nojauta
redz brāļu kapus
no viena līdz otram
horizontam.

Brāļu un māsu
kapiņus.

Mēra laiks
bitēm.

Medus no liepām
arī to
apraudās.

KAMENES

Balt-, dzelten-, oranžbikšainie
šaļapini
un šaļapinienes,
svētīts lai ir jūsu bass.

Medus ir briesmudaudz,
pēmēju — briesmumaz.

Svētīts lai jūsu
bass.

Nelaiimes citus pļauj.
Nelaime jūs vēl saudz.

Svētīts lai jūsu
bass.

Dzeriet, cik medus lien.
Kas zin, kā citudien...
Briesma nav
viena vien.

Svētīts lai ir jūsu
bass.

DZIRDAMS TIKAI

Dzirdams tikai,
kā zāle aug.

Dzirdams tikai,
kā dzimtene elpo.

Visam tam pretī
dvēseles atveriet!

Motors vaļā nav laists.
Vēl nav putekļi celti.
Abās ausīs kā lavīna
pasaule negāžas vēl.
Vēl nav godā celts slaists,
un vēl cenas nav zeltam,
ņemiet mirklību savu,
tās pēc mirkļa būs žēl.

Pretī klusumam
dvēseles atveriet!

Dzirdams tikai,
kā bite guļ.

Dzirdams tikai,
kā zāle aug.

Dzirdams tikai,
kā dzimtene elpo.

Visam tam pretī
dvēseles atveriet!

Sienu pie magones
nodzītu zirgu,
tik ceļu saskrējis —
magoni nenoraus.

Smeļu spaini akā,
saskriets zirgs nedrīkst,
saskrietam cilvēkam
ar spaini nepietiek.

Kāpju pār sliksni,
saku labu dienu,
man ar to pašu.
Laiks vēl nav maitājies.

Sauc pie galda,
dala maizes klaipu,
kā sauc pašu,
tas nav jājautā.

Kam acs pierē,
kam sirds krūtīs,
tas redz, kas esi
un kas tu būsi.

Tencinu mājas.
Eju ārā. Briesmas!
Mans zirgs, zirgelītis
magoni apēdis.

Prasu mājas tēvam,
kādu vajag zeltu?
Mājas tēvs dusmīgi
purina galvu:

— Nevajag zeltu,
vajaga prātu:
vispirms par zirgu,
pēc tam par sevi.

GARUMS

Stiep garu diegu,
stiep garu, garu,
pienāks tas garums,
kad reiz diegs pārtrūks.

Kāpēc tad Mēnesim
nepārtrūkst staru?
Kāpēc tad Saulei
nepārtrūkst gaismas?

Kāpēc nav saraujamas
cilvēku ilgas,
krāptas un tumšotas,
kautas un viltas?

Kāpēc nevar pārraut
kārtīgu mīlestību,
ja arī liktens tai —
palikt bez atbalss?

Tāpēc, ka, mīlo meit,
tāpēc, ka, mīlo zēn,
viss uz pasaules
jau nav
diegi.

Izroc mani
no birušiem ziediem,
šausmu sapīts,
es aizbēgt
nespēju.

Sārtbaltidzeltenā
rūgtenumā
es iesnigu,
apsnigu,
pārsnigu
un sāku smakt...

Vai tad tā būs
ar visiem?
Vai tad tā būs
ar visu?
Un, ja nebūs,
tad kāpēc tās
šausmas?

Nē, ne par sevi.
Varbūt mani sauc?
Tikai es zem tā rūgtenā
nedzirdu?

Izroc mani
no birušiem ziediem!

JO ĀTRĀK

Jo ātrāk steidzas,
jo ātrāk dabū,
jo ātrāk dabū,
jo ātrāk zaudē,
jo ātrāk zaudē,
jo ātrāk steidzas,
jo ātrāk steidzas,
jo ātrāk piekūst,
jo ātrāk piekūst,
jo ātrāk steidzas,
jo ātrāk steidzas —
un tā joprojām.

Jo ātrāk beidzas.

MĒNESS GAISMĀ

Mēness pār Brāļu kapiem.
Kļūst Māte — elks
un Mūžīgā —
ziedokļa uguns,
un klusās rindas
Mēness gaisma ceļ gaisā
kā mirāžas.

Jā, tieši šo dīvaino
neparastību
es nācu meklēt.

Jā, taisni šo svēto
nepierastību
es nācu atdabūt.

Steigas laiks
dvēseli oksidē,
bet nekāds laiks
nedrīkst aizoksidēt mums
Brāļu kapus.

Tiklīdz mēs ieļausim
laika oksīdu sevī,
Brāļu kapos
mēs zaudēsim
Brāļus.

Savas sirds
mēnessērdzības dzīts,
es nācu
pie Brāļiem,
kad Mēness.

Mēness gaismā
Brāļi man nāca pretī.
ar Sauli un pasauli
rēķinus
godīgi nokārtojuši.

SATIKŠANĀS VIETA

Ap lāsteku laiku
es saucu tevi
un gaidīju
lāsteku vietā.

Lāstekas plīsa uz laimi.

Ap vizbuļu laiku
es saucu tevi
un gaidīju
vizbuļu vietā.

Vizbuļi taisīja zemi par debesīm.

Ābeļu laikā
es nesaucu tevi,
klusām gaidīju,
kā gaida
ābele.

Ābeles sniga kā ilgošanās.

Ceriņu laikā
es tikai ziedēju,
garāmgājēji
iestīga smaržu staignājā
un palika stāvam.

Bet smarža aizgāja
meklēt tevi.

Vēl paliek liepas . . .

RIETĀ

Mēs visi dimdinājāties,
dīdījāties
un mētājāties.

Viss, kam skārāties,
sāka dārdināties,
klabēt
un čaukstēt.

Diena aizgāja
nedzirdama.

Par ko viņa ir
nosarkusi?

AP GALDU

Visi sēd ap galdu.
Vien Jānis nenāk.
Viņš savus svētkus
nosvinējis
pavisam.

Viņam liekus nevajagot.
Liekos svētkos
pats cilvēks topot
lieks.

Lieks cilvēks
visu nelieko
par lieku pārtaisot
citiem.

Pašam . . .

Visi sēd ap galdu.
Viņos nav roba.

Jānim ir bijusi
taisnība:
visiem ap galdu
nav nevienas vietiņas
liekas.

VIENS PIE UGUNS

Tās nav ilgas pēc vienatnes,
tās ir ilgas pēc
nenotikušā.

Pie savas Līgo uguns
es neesmu viens —
paskatieties
tai liesmu slīkšņā.

Tikko tur iznira . . .
Nē, viss ir bezvārda —
nevar nenotikušo
vēl par ko kristīt.

Lai liesmās zīmējas
viss mans —
bez . . .

Liesma izdejosies
un izzudīs,
un lēks
saule.

Ar to arī
iztiksim.

Ja reiz dzīve
ir iztikusi
bez nenotikušā . . .

Cik briesmīgi klusi
pland liesmas.
Kā maldugunis
virs slīkšņas.

NEZŪD

Ar sirds acīm redzētais
nezūd.

Acis man pļavu redz,
un atkal es peldu
uz siena vezuma.

Augšpēdus.
Zirga nav.
Siena nav.
Es peldu uz siena smaržas,
un mākoņi peld
uz manis.

Es nezinu,
no kurienes izgāja
mana barža,
un nezinu —
kura osta būs pēdējā
man.

To ir, cik zvaigžņu,
bet man
manā baržā
ir tikai peldēšana
uz dzīves vētrās nenoslīkušās,
nenoslīkstamās
siena smaržas.

NOGURUŠAS GAISMAS ROMANCE

Gaisma, alvaini nogurusi,
krīt
Gaujā.

Par zudušo dienu
kā nopūta
klusi
naktsputnam
tauajā.

Bet naktsputnam, žēl,
saulietu nav —
viņam tie visi
ir lēkti,
viņam tur sauciens uz mošanos
kvēl.

Viss otrādi,
un nav ko
brēkt.

Alvaini nogurusi
sudrab-
gaisma
dzīvo tagad savu
spoguļdzīvi.

Otrādam būt nav nemaz
baismīgi,
otrādam būt
ir brīv.

PAGAI DI

Pagaidi,
kas tā bija,
tā lielā
kā bezskaņas zibens gaisma?

Nē, ne soli vairs nevar!
Nē, neparko!
Tas solis var būt
no viņas
tālāk!

Kā tā bija,
tā tālā rūsa,
tā pēkšņā gaisma pār dvēseli?
Tā blāzma.
Kritošas zvaigznes
acsskropstu
pēdējais mirkšķinājums
vai kādas dzimšana?

Pirms miljardgadsimtiem
dzimšana?

Pagaidi.
Kas tā bija
par pārdabību,
kas vienā mirklī mūs
pārdroši
savienoja?

Pagaidi —
kas tā bija? ...

* * *

Tu gribi,
lai uzrakstu to,
ko esi redzējis.

Tu gribi,
lai uzrakstu to,
ko esi sapratis.

Tu gribi,
lai uzrakstu to,
ko esi jutis.

Tātad.
Tu gribi,
lai uzrakstu to,
ko tu esi
jau —
uzrakstījis!

Bet es gribu,
lai tu padzīvo
to,
ko tu neesi
dzīvojis.

* * *

Atdari acis man —
vienreiz man jāstāsta būs,
ko esmu redzējis.

Atdari ausis man —
vienreiz man jāstāsta būs,
ko esmu dzirdējis.

Atdari sirdi man —
vienreiz man jāklusē būs
par to, ko jutis.

Atdari visu mani,
man ilgi būs jāpierāda,
ka esmu dzīvojis.

SAVĀDĀ NAKTĪ

Savādā naktī,
kad jasmīni bāli
gar visām sētmalām
spokojas,
kad pusnakts pārišiem
pāri kā brāļi
ozols ar ozolu
rokojas,
kad lien uz jumta
kā spidošs kaķis
mēness milzīgs un
neredzēts,
es eju garām tiem,
galvu rokās
saķēris,
gribu tur tās
burvestības
neredzēt,
bet kā rentgensauļe
gaisma rokām cauri spīd,
lai man rādītu,
liekulim, —
redz, no tevis kādi
pāri paliks kauli,
ja to nakti nedzīvosi,
kur iekūlies,
eju skurbā naktī,
kur jasmīni bāli
apkārt tavam logam
spokojas,
un savādā naktī
pāri mums kā brāļi
ozols ar ozolu
rokojas.

TRĪS VĀRDUS

Debess savu linumu
nozied zilu, zilu,
uz rokas kožoša
rasa krīt —
laiks, kad burvju vārdus
«es tevi mīlu»
gribas pat akmenim
pasacīt.

Akmens saka akmenim,
kreimene—kreimenei,
bet tev lūpas neveras
it nemaz,
noprasa jasmīns zaļš:
— Ak, vēl ne? Ak, vēl ne? —
un visā baltumā
saskaišas.

Piesargies, kad debess
nozied zilu, zilu —
dzīve var dzeloni
asu dzīt —
ir laiks, kad burvju vārdus
«es tevi mīlu»
katram dzīvam nolemts ir
pasacīt.

INDES ZOBĪ

Noliec savus indes zobus,
noliec liekos,
var vēl liekie indes zobī
pašam iekost.

Tikpat bieži lieki naži
pašam iedur,
taču viņus, liekos, dažī
labprāt pietur.

Tāpat es vēl vienu zinu,
kurš bez gala
visu sadabūto svinu
skrotis dala.

Un tie nav nekādi zvēri,
mežā neies,
paštaisīti rokfelleri,
ka vai smejies.

Tikai smiekliem garša sāja,
smaids pa pusei.
Viens jau vakar mēģināja.
Šodien klusē.

Skatās gaisā skatu grūtu,
mēmi gaida,
lai no debess izdabūtu
kaut pussmaida.

Citādi stās apkārt dažī
drūmi ļoti:
liekie zobī, liekie naži,
liekās skrotis.

Izrādījās —
tu zināji jau,
ka ir plēsīgas zivis,
plēsīgi putni,
plēsīgi zvēri,
un nojauti,
ka ir arī plēsīgi
cilvēki.

Vienu tu nespēji saprast —
ka ir arī plēsīgas
dienas,
kurās nenotiek it kā
itīn nekas,
bet kurās tu nebruņots
nedrīksti ieiet,
kurām pār sliekšni
tu nevarīgs
nedrīksti kāju spert.

Tu teici «nekas»
un gāji,
un atbēgi atjaunoties.

Tagad ilgi un nobijies
tu slēpsies sevī
no sevis.

NAV ĪPAŠI JĀLŪDZ,

lai katrreiz dzīve
mūs pārbaudītu:

cik stipri mums turas kopā
kauli ar miesu,
cik dziļi tais kaulos un miesā
mums turas dūša
un mīlestība,
cik nesaraujami
dūša un mīlestība
ir saaugusi
ar savu vienreizīgo
laiku un vietu.

Šai ziņā viss ir kārtībā —
nepārtraukti,
ikbrīd
mūs aptausta mūsu vieta
un ar lāzera staru —
laiks.

Būtu labi,
ja viņi mums uzticētos
bez pārbaudes.

Bet mātes un tēva sirds
nevar nesekot
savam bērnam
visos attālumos
virs zemes
un arī tajos,
kurus mēs nesaprotam
un neapjaužam.

TVEICE

Kad atnāk maziņš traktors
un prasa mazu dzert,
tad tādām mazām faktoram
ar kāju nedrīkst spert.

Viņš neprasa ko lieku,
viņš prasa dzert no sirds.
Es redzēju, ka piekūsis
pāt metāls šodien ir.

Un tas nemaz nav tiesa,
tev tikai liekas jau,
ka traktoriņam miesas
gan nebija, gan nav.

Lai aizspriedumi kvern,
bet kļūsti gaišs un brīvs
un atceries — tev bērniņā
viss nedzīvais bij dzīvs.

Dod traktoriņam dzert,
lai avotlāses lec,
un viņš tev atļaus cerēt,
ka neesi vēl vecs.

EKSPROMTS KALAMBŪRAM

Vecītis ir varen turīgs,
vecītis pagalam turīgs —
paradokšāls, kalambūrīgs.

— No kurienes?
— No Kalambūrienes.
— Uz kurieni?
— Uz Kalambūrieni.
Un tad tur līdz galam turēt,
kalambūrīt, kalambūrēt
un — lai kādam salam durt —
alkīmiski
kalamburt!
Līdz gar māju
tā kā purenes
uzzied sērsmaržīgas
kalambūrenes,
sētmalā kā zaļi pļurkšķi
uzpļurkšķinās
kalamburkšķi.

Turpat blakus
māla orē
sieva kaut ko
kalamborē.

Rukšķ pa malu malām
ruksis,
rej uz tevi
kalambuksis.

Un kā paša vella būrums
pudelē dzirkst
kalamburrums.

Kur no tāda vella dēsies,
ies un
piekalambūrēsies.

Un tiks galu galā
tamburs —
restots, mazs
kamerkalambūrs.

Tā iet turienē —
Kalambūrienē.
Ir gan fūrija
Kalambūrija.

ODA MEŽAM

Ja meža balss tev sirdī trīs,
tad priedes būt var tikai trīs,
bet tās par mežu
sevi uzskatīs.

Ja tevī bērza sula briest,
tev nevajadzēs maldīties,
zeltvāverīte
tev pa priekšu ies.

Ja tevi noķer brīdis slikts
un sirdi žņauga sāpju ģikts,
tev mežs uz pieres
miera roku liks.

Ja koka šūplī biji tu
un kokā ej uz smiltāju,
tad cieni meža
asinsbrālību.

MIRKĻI

Skumji,
kā mirst tie nesaredzamie mirkļi —
par lodēm un domām ātrāk.

Bet sastādīt paspēj
laiku,
dzīvi
un cilvēku.

Cilvēks ir būtne,
kas sastāv
no mirstošiem mirkļiem.

Ne puķes,
ne mantas —
es tev dāvinu laiku.

Gribi —
stundu, dienu, gadu
vai mūžu,
neprasi tikai mūžību,
tās nav nevienam.

Mūžība
ir nevienam nepiederoša,
kaut gan ar to mēdz
jokot,
apsolot mūžam
un mūžīgi mūžam.

Solīt jau var,
notikt tas
nevar.

Nemūžam.

«KARŠ»

Vai būs diena
bez vārda «karš» valkāšanas?

Pagaidām
tādas dienas nav bijis.

Bez «labrīt», «labdien»
gan ir iztikts.
Izrādās, bez tiem
var,
bez tiem var,
bez vārda «karš»
nevar.

Tāpat kā bez paša
kara.

Ne ideju,
ne jaunā pret veco,
bet —
bez cilvēku slaktēšanas.

Ko līdz,
ja dzimst vairāk, —
būs vairāk, ko
slaktēt . . .

MŪSU JUNDA

Tālo pārkonu stundā,
tālu zibeņu plaiksnījumā
nāk mūsu junda,
nāk mūsu laiks.

Un nav bijušu gadu,
no jauna mēs pazīstamies,
neredzējušies it nekad
un vēl pavisam
mazi.

Par mums garākas smilgas,
pienenes
kā saules zib,
mums vēl ir tikai ilgas
un vēl nav
mīlestības.

Un mīlestība drīz atnāks,
kā atnāk miegs,
kā izaug jauns atāls,
kā krīt
sniegs.

Un mīlestība mūs
apreibinās,
kā apreibst
vasaras,
kā apiņi alkšņus tin,
kā pazūd laiks,
kad paliek
nekas.

* * *

Izvairījies no ceļa,
es nevaru izvairīties no
ejamā.

Lietum izmērcēt nelāvies,
es nevaru izvairīties no
gaismas sejā.

Tātad turamies, svešinieki,
mani nokauninājušais
ceļabiedr.

Es biju bez dūšas, bešā,
tu tādām palikt man
nelāvi.

KAMĒR VĒL

Kaut visi slepkavas uz nāvi slimuši,
jājautā tā, lai pat mirušie dzird, —
kas lika deviņsimt septītā dzimušiem
bargajā trīsdesmit septītā mirt?

Rūdīti tā, ka nav tālāk, kur rūdīties,
izdzisa viņi, kā zvaigznāji dziest, —
kas lika cilvēku taisnībai kļūdīties
tā, kā mēdz kļūdīties vienīgi Dievs?

Redzams, ka bija dievs tikai tāds paštaisīts,
pēc varas kārīgs un pabailīgs vīrs ...
Karogs, ar savējo asinīm aptašķīts,
tomēr tai ellē ir palicis tīrs.

Kamēr vēl gadi nav zudībās grimuši,
jājautā viņiem, lai nākamie dzird, —
kas lika deviņsimt astotā dzimušiem
baigajā trīsdesmit astotā mirt?

Guļ tāla sāpe ik dvēseles kaktiņā
un liktenreizēs jo sāpīgāk kremt.
Zinām, kādēļ otrā pasaules slaktiņā
zaudējam desmitreiz vairāk, kā lemts ...

Ūtrupe cauri, un vairs nevar pārsolīt,
ko tu pēc plaujas uz ecēsām lec?
Es tajā laikā jau biju uz pasaules,
jau biju cilvēks un četr gadu vecs.

Kamēr vēl atmiņu sārti nav rimuši,
jāskatās godīgi, kas oglēs ir, —
kas lika deviņsimt devītā dzimušiem
bargajā trīsdesmit devītā mirt?

* * *

Kur nu izbēgt
no galīgas iztukšošanās!

Ja reiz tukšoties,
tad — līdz galam,
lai tiek citiem
un — lai tiek dzīvei
tukšs trauks,
ko pieliet no jauna
ar smiekliem un asarām.

Jā, ar asarām.
Ar smiekliem vien pieliets cilvēks
ir —
limonāde.

Mēģiniet vien ar limonādi
kaut vai dzīvību izvilkt.
Bet vēl vajag izvilkt
dzīvi
un — ne tikai izvilkt,
bet — dzīvot
priekš citiem.

Kas dzīvo tikai sev,
tas nedzīvo vispār.

PALIKŠANA

Krietnā pusceļā
nāve
ir vairāk par paviršu ceļu.

Agri kritušās zvaigznes
stāv acīs
visilgāk.

Un tava bezbalss
ļauj arī man
bezbalsī runāt.

Un svēts ir viss
bezbalsī teiktais.

Un tu,
zem zemes būdams,
paliec
virs zemes.

TĀPAT VIEN

Tāpat vien
trīsot krīt lapas.

Tāpat vien,
tikai biežāk.

Tāpat vien
skumji krīt.

Tāpat vien,
jo uz tām,
tāpat vien,
mana skatiena uzliktās
skumjas.

Tāpat vien —
vai tad jums
skumju nav,
tāpat vien —
par neko.

Tāpat vien
lapas krīt,
un no tām
tāpat vien
viens ir šāgada
pēdējais tauriņš.

TONAKT

Tonakt,
kad bija tās indīgās zvaigznes
sarkanvīnreibīgā klusumā,
starp mums pazuda telpa,
izkusa miesa
starp mūsu sirdīm . . .

Nebija siržu,
karsti pulsēja
kopīga sirds.

Es tagad eju drošs
bīstamu krāču
bīstamos kaktos
starp visapnāzotākiem salašņām,
kuriem gail acis
no asumu kāres,
gar dāmām,
kurām ir mīlestība
bez mīlestības.

Es eju
puteņu plosītās naktīs
un tādās,
kad dvēsele tirpst,
tuvu brīnumu jūtot,
un tādās,
kad lietūs draud noskalot
pilsētai torņus.

Es eju
neaizskarts,
neaizskarams
un nerasniedzams,
jo man ir bijusi —
tānaks.

DZĒSAMĀ GUMIJA

Ko sevi krāpt?
Nav jau tās
dzēšamās
gumijas ...

Pat mirkļa glēvums,
tas traipiņš
uz tava spodruma,
nav
dzēšams.

Pat vārdiņš,
viens vienīgs bez satura
vārdiņš
ir skanējis
pasaules ausīs
un pasaules dvēselē
ierakstījies.

Es nevaru saprast —
kam vajadzēja
to vārdiņu izgudrot —
«sīkums»?

Nav sīkumu —
ir tikai lieluma daļa,
bet, kas saka:
— Sīkums, —
tas pats ir
mazisks.

PRIECĪGA BALĀDE PAR TANKU

Tanks tam lāgā netic,
tanks tam nevar pierast —
taisni pārspilēti
apkārt — tik daudz miera!

Un nekam tas nelīdz —
ar tukšu stobru lūrēt.
Aizvāks prom to zelli,
ķersies pats pie stūres.

Un tad — velns par stenderi! —
šķīdīs viss, kas priekšā.
Atdzīvosies bende
tēraudainās iekšās.

Atplauks inkvizitors,
atdzīvosies Molohs —
to un to, un šito
nost no zemes nolaks.

Viss jau būtu saldi,
bet viens likums bēdīgs —
neviens tanks nav valdnieks
pats pār savu ķēdi.

... Izmisumā svilošs
tanks sev stobru mierīgi
liec kā snuķi zilonis,
liec un šauj ...
sev pierē.

10 KM NO DZIMTENES KRASTA

viņš ieraudzīja,
Ekziperī,
to ātro, melno,
vienlaicīgi — gan lidmašīnu,
gan nāvi ...

Uz viņa «spārīti»
nostiepās balta strūkļa
un izgāja cauri tai
sarkana ...

Riņķoja ātrais, melnais
un skatījās,
kā maza spārīte krīt
rudzpuķu zilā
jūrā.

Uzšāvēs baltas šļakatas.

Bet sudrabšļakstiens
rudzpuķu zilajā jūrā
tajā pat vietā
stāvēt
vēl šodien.

ZIEDS

Zieds —
ir vesela cilvēka jūtu
nācija.

Divsimtā gada
un divdesmitā no gadsimtiem,
lielu un civilizētu
un mazu un mežonīgu
jūtu
nācija.

Zieds —
ir konfrontācija,
ja cilvēkā
pietrūkst cilvēcības, tad —
karš.

Gadu tūkstošiem,
ziedus pielūgdami,
mēs ar tiem karojam.

Zieds —
ir aprimšana.

Mēs aprimstam savā buivolismā
ši mazā
zemes vērdiva
priekšā.

Apjēdzam,
ka viss nav —
ar brēkšanu ārā,
bet klusumu sevī
iekšā.

Zieds —
ir atdzimšana.

Galīgi novecojušies
pa saviem ķēķu
kreņķiem,
nosirmojuši
un atmatojušies
no savām pārgudrībām,
mēs skatāmies ziedā,
brīnumbērnā,
un beidzot apjēdzam,
ka brīnums ir —
bērns.

Ka veci kļūstam,
vien — zaudējot
bērnišķību,
zaudējot spēju —
būt
brīnumiem.

Kaut kas neskarts un dziļš
 aizskarts tiek
 un kāpj augšā
 kā migla,
 kad piekūsis vakars
 un kluss
 un kaut kur —
 vai nu pie,
 vai aiz apvāršņa spēlē
 tev nezināms spēlētājs
 it nekad nejaustu mūziku,
 kurai vēl klāt nāk
 šis lūgšanas klusums,
 šī svinīgā tāle
 un tās tavas
 ilgas.

Kaut kā tu jau izsenis jūti,
 ka ilgas
 ir zilganā krāsā
 tā plīvura dēļ,
 kas tām mūžīgi pāri
 kā līgavām,
 kuras to atsedz,
 kad šķidrauts draud sadegt
 uz lūpām
 un vajadzīgs viens vienīgs
 skūpst.

Tas neilgst ne mirkli,
 ne mirklīti,
 tas — ārpus laika,
 pēc tam
 atkal iezilgaiss plīvurs
 un noslēpums
 aiz viņa

atkal tev dvēselē sacel
tās saldās un rūgtās
un tās pašas
zilganās ilgas.

... Un atkal ir kapa kluss,
un atkal ir bezgala
tāle,
un necilvēciski viens
aiz tās tāles
to vēl ne reiz nejausto
spēlē...

Mēs dzīvojam un strīdamies ik pārdien,
un vēl — viens otru sīkumaini rāt,
bet pienāks rīts, kad ne ar kādiem vārdiem
neko vairs nevarēsim parunāt.

Tad runās mīlestība, runās žēlums
un runās svētas, svētas asaras —
jo daudz kas dzīvē notikt mēdz par vēlu,
par agru dzīvē notiek ļoti maz.

Man tomēr nebūs jānomirst no kauna —
neviens svara nenobijās plecs,
un tas, kurš nepārtraukti iet pēc jaunā,
pats neglābjami ātri paliek vecs.

Bet kalnā kāpēji tāpat kāps kalnā,
uz leju daudzus lavīnas raus līdz,
un tāpēc tajā manā agrā salnā
lai tavas mīlās skropstas nenotrīc.

Nāc, iesim, lai tev mati vētrā plīvo,
lai krusa noper seju — kas par to!
Mums katram savas dzīves stundu dzīvot
kā sava mūža
pašu pēdējo.

ES — PATS

Neceliet augšā mani,
neturiet
pie rociņas,
es kājām iešanu
mācīšos
pats.

Nesakiet
jāvārdu,,
nesakiet
nēvārdu,
es savu sakāmo
sacīšu
pats.

Nesakiet —
tur ir ziemels,
nesakiet —
tur ir dienvids,
savas debess pusītes
skatīšos
pats.

Neariet
manā vietā,
nesējiet
manā vietā,
neplaujiet
manā vietā,
nekaliet
manā vietā,
nedzīvojiet
manā vietā:

es — savu tīrumu
uzaršu,

es — savu sējumu
iesēšu,
es — savu labību
nopļaušu.

Es — laimes pakavu,
es — savu likteni,
es — savu laikmetu
izkalšu
pats.

SPĪTĪGS TANGO

Augšā —
svīru melnā ziba,
lejā
ir tikai zeme.

Man tur
augšā mīlēt gribas,
bet tur
no zemes neņem.

Nāc man,
zemes meita īstā,
kaņ ar
sirids stipri drebēs.

Mēs tiem
augstiem parādīsim,
kur ir
tā īstā debess.

Acīs
tāda uguns slīdēs,
ka tās
kļūs zibensgaišas.

No mums
abiem zvaigznes spīdēs,
un lai
tur augšā skaišas.

PĒC TAM

ir:
dzīvībai un nāvei —
turpinājums.

No nāves sākas
dzīvība,
un dzīvība iet
nāvē.

Nekam nav lemts
uz kādas vietas
stāvēt.

Vien cilvēkviendienītis
grib kaut ko sev
īpašu.

Tas viss ir tikai —
superīpašs
apmāns.

Ir:
dzīvībai un nāvei
tikai —
turpinājums.

KROŅA MOMENTS

Ja bija tāds Jēzus,
tad bija
tik cilvēciņš
un tik stulbs
kā tu.

Šim, redziet, sāpēja
ērķšķu kronis.

Vai, kā sāp
viss
visiem ...

Kuri par kroni citam kam
uzmetušies.

Dievībām
nesāp.

Dievi
ir atmetuši mums svētāko —
ciešanas.

Un palikuši —
nesāpoši.

Man šaušalās pretī dreb apse:
— Bet ja nu tā
bija? ...

SERDE

Nav runas par vārdiem.

Man tika pa ādu,
un tas bija —
centrā ...

Pasaule notrīsēja,
izbalēja
un pazuda.

Palika divu lūpas.
Čabēja.
Pēc tam tikai
kustinājās.

Pazuda.

Palika
redzams
tukšums ...

Neredzams ...

Nejaušams ...

Un tad —
atkal āda!

Un tad —
kur ir serde?

SAUC SAVU SAUCAMO

Sauc savu saucamo,
saulīt!

Lai līdzī lec:

sirdis
(kam viņas ir),
vārdes
(tiem, kas tās sit),
bumbiņas
(apaļās, kuras — bērniem,
ne — pieaugušiem),
lietus pile
(neraudājoša) ...

Dīvaini samtaina
nakts
pēc dīvaini durstošas
dienas.

Sauc savu saucamo,
saulīt,
un lec pati
vēlvienreiz.

TIERGARTEN

Tagad pasirmiņiem
todienas bēbjiem:

«Tiergarten» ir zvēru
dārzs pilnā nozīmē,
kur nīlzirgs (desmitreiz
modernā Venera) un silt-
zemju pērtiķis (desmitreiz
mazāks, bet miljonreiz
patiesāks par tavu fidu),
un tā tas ir arī tagad un
pašā Berlīnes centrā, bet
bija pastarpām, kad tas
bija pretēju ložu vidū, un
tas bija 19 simti četrdesmit
piektajā, maijā.

Tai dārzā
nevienam no zvēriem
nebija skaidrs —
kas notiek starp kolēģiem
lielajā būrī

(caur restēm var skatīties
no abām pusēm).

Un —
kāpēc tie pārstāj dzīvot
bez slimībām,
vecumā,
bada? ...

Un —
kāpēc? ...

Tas palika acīs
tīrgarteniešiem,
kas tikpat dīvaini pārstāja
dzīvot ...

Jo bija pa vidu.

Un palika ...

Kēnigsbergā: 3 pīles un ievainots
begemots, kara ārsts viņam sašuva
7 brūces ...

Un —
ārstiem — Dievs lai stāv klāt —
nav knibināt laika —
no
k u r ā m
lodēm?

Tiergarten.

TIK UN TIK

pieliek smaidam.

Tik un tik.

Bēdai.

Nopūtai.

Ūdens plunkšķienam.

Kā nekā
visuvarenaiss
20-ais!

Idioti.

Jūra atkāpjas.

5 cm.

10 cm.

15 cm.

30 cm.

37,9 cm.

Un nejūt

«tik un tik» mērokļa
atvēzienu ...

Sākās paisums.

Nākošā bēgumā

smiltīs

bija apdriskāts

collmērs ...

* * *

Man nemaz negribējās tik ātri...

Ātrumam ir viena kaite —
nozib.

Viss nozib
bez garšas un smaržas
un redzēšanas.

Viss paliek —
bijis un
nebijis.

Viss
notiek
un vienlaikus — nenotiek.

Bite —
bez bites.

Medus —
bez medus.

Bite —
bez medus un bites...

Par nāvi var gari stāstīt,
bet pietiek ar
+.

SMILKSTĒT

Smilkstēt,
kā neziestam ritenim
smilkstēt,
kā naglai pret stiklu,
kā pamestas mājas
vaļējiem vārtiņiem ...

Smilkstēt,
cik nu tas suņa mūžs
ilgs.

Tad jau labāk iet
kārties.

Un tomēr —
cik suniski pasmilkstēt gribas!
Aiz nomāktības,
no laika skrejas,
aiz paglaudītam tikt gribēšanas,
aiz visunevarošākās
nevarības.

Tā gribas,
ka posts!

Bet nogriez, liktenīt, man to,
ja nu es pārsuņojos,
tad atļauj man riet
un kost,
nevis to smilkstējamo
bel canto.

VERGS

Viņš kā uzburts turpu vien manījās,
kur vairāk čīkst un par nedienām pļerkst, —
manījās, manījās, klanījās, klanījās,
kamēr no cilvēka iznāca vergs.

Ne sava darāmā, ne sava padoma,
ikkatrs satiktais kļūst viņa elks —
kad redzi ejam, skaties un jādāmā:
tas savas važas pa pasauli velk.

Pats lūžņus vācis, un pats važas izkalis,
lai būtu smagāk un būtu ko brēkt,
cālītis, tikko no oliņas izkalies,
grib prom no pats savas dzīvības bēgt.

Lai labāk mēris ķer vai mēnessērdzība,
lai pati pēdējā ragana mīl —
no katras pasaulē esošās verdzības
verdzība arī mums dvēselēs pil.

Mēs paši nemanot sākam turp manīties,
kur grūši pūšas un gaudeni ņergst.

Jūs —
kā nu gribat,
es neiešu klanīties,
jūs —
kā nu gribat,
es nebūšu
vergs.

TALKA

Sanāk, veči, pie mākoņu stumšanas!
Tas ir vieglāk
kā smieties vai skumt.

Jums līdz acu
un līdz dienas tumšumam
būs
man pagalmā
mākoņus stumt.

Pats es pūkainā pidžamā satīšos,
jo uz vakara pusi būs vēss,
un tai jūsējā stumšanā
skatišos,
kamēr saredzēt vairs nevarēs.

Tad es klausīšos —
kā tumsā tusnīsiet,
mākoņstūmēji,
velns lai jūs rauj!
Un, ja nogurums tiks jums
kaut puslīdz,
būšu panācis
puslīdz ko savu.

Mākoņstumīķi
un gaisa grābiķi,
beigu beigās tad ticis būs jums
kaut kāds mirklīgs
vai nemirklīgs glābiņš —
vismaz brīdi jūs
izbeigsit
skumt.

ATNĀCA

no kara.

Neatnākdams.

Negulēja pa naktīm
aiz klusuma.

No rītiem necēlās ilgi —
nebija
pavēles.

Meitenes viņu žēloja,
luncinājās,
šīs skatījās kā uz ērmiem —
neviena nav formā.

Rosīgs kļuva
tikai negaisa laikā —
skraidīja
šurpu turpu,
nesaprazdams —
kas jāķer.

Negaiss beidzās.
Viņš atkal sakņupa sevī
un, kad es iegāju,
uz mani skatījās
kā uz kustošos
mērķi.

DIEVĪBA

Vienam ienācis prātā
atveidot mīlestību
marmorā ...

Bāba kas bāba.

Ja esi sagrēkojies
un aizķēries restorānā,
meties uz ceļiem
lūgt piedošanu.

Uznācis puņķains sentiments —
arī uz ceļiem
un pielūdz.

Ja pietiek bezkaunības,
aptausti —
viss ir, kā vajag,
kaut vai tūlīt ...

Velns parāvis —
kāds sakars
tai marmora stervai
ar mīlestību.

Letiņu senči
nebija krituši —
kokā vai akmenī tēst
savus svētos
pēc sava gīmja
un līdzības.

Lai pēc tam zemotos,
lūgtos
un lādētos
savu līdzību priekšā.

Velns parāvis —
bet juta
gan savus dievus,
gan savus veļus,
gan savus velnus!

Gudri bij, makāni, —
saprata,
ka viss cildenais,
augstais
un svētais
ir —
netverams.

NOMALE

Pilsēta
dun un brēc:
kur-r-r,
kā-ā-ād
un kapē-ē-ec?

Priekšpilsēta stāv
ar dvēseli vaļā —
skaties — kur,
skaties — kad,
skaties — kāpēc?

Skaties
un nejautā,
dvēselē
atvērtā
atbildes
tā kā vārdi neteikti
acīs guļ.

Skaties,
bet — ne jau tā.

Te nav nejautā,
te nav aizliegtā,
te nav aizietā.

Čaks esot aizgājis —
skatieties,
tur viņš nāk:
maziņā kioskā
vakara avīzi
pirkt.

8.X 1981.

Mēs ejam iekšā drakonīdās,
un meteoru lietus līst
uz mazās zemes mazās grīdas,
un cilvēks skatās debesīs.

Tam no šīs netveramās plaiksmes
aust krūtīs tālums savādzils.
No sen, sen sašķīdušas zvaigznes
tam sirdī karstas lāses pil.

Nekas nav mūžīgs, bet — ir mūžīgs
tas — krist un augšuplidotcikls.
Mums drakonīdas rāda mūžu
kā milzīgs vairojamais stikls.

Ak Dievs, cik mūsu mūži īsi —
vēl īsti nesācies, tu beidz:
mēs visi, visi sašķīdīsim
kā Džakobīni spožums reiz.

Tas dažam labam būs jau rītdien
un dažam labam citurīt . . .
Dod, likten, mums kā drakonīdām
pār dvēselēm un acīm līt.

Kad no mums pašiem sen ne miņas.
Bet, lūdzu, neaizmirstiet jūs —
tas viss ir katra paša ziņā:
cik spoži spīdējis, tik būs.

Mēs ejam iekšā drakonīdās,
un meteoru lietus līst
uz mazās zemes mazās grīdas,
un cilvēks skatās debesīs.

DZIESTOT

Cik spēka vajag,
lai tu skatītos,
kā tava paša zvaigzne krīt? ...

Bet tādi cilvēki ir matīti
un arī šodien apkārt
mīt.

Ne meteoru kūlos platos
tā pretī savai nāvei
iet —
dziest klusām tajā
katrs atoms,
viņš mana to,
jūs nemaniet.

Viņš jūt,
cik nežēlīgi īsteni
no atomiem prom
strāva tek.

Ik kapilārā sāp.
Viņš izdeg.
Viņš jūt, ka izdeg,
bet viņš —
deg.

Vien reizēm bālums krīt
pār seju,
lai kaunētos
uz ceļiem krist.

Jo zvaigžņu liktenčelš —
uz leju! —
tad, kad ir izdedzināts
viss.

PAMĀCĪBAS

Nesaki:
velns parāvis! —
paraus.

Nesaki:
velns par stenderi! —
kļūsi.

Divi gudrie
nepaklausīja.

Trešais, muļķis,
tagad dzīvo
starp stenderi
un starp
paraušanu.

Nezin,
bet jūt,
ka dzīvo
starp brāļiem.

VĒJA DZIRNAVAS

Kā tad nav, ja ir?
Kas tad lapas griež
rucavietī?
Kas tad priedes nomala
no kāpām?
Kas tad mani uzvirpuļo
dullos
septiņpadsmit?

Vai mēs neklūstam pārlieku
faktiski?
Netaktiski
faktiski.

Vējdzirnavām jābūt.
Savādāk
es kāpēcēniem nevarēšu pateikt —
kur un kas mēs esam.

Kā var vējš bez maizes dzīvot?
Nevar.
Kā var vējš to maizi dabūt?
Jāsēj.
Jāpļauj.
Jākuļ.
Jāmaļ...

Redziet nul
Vējš sēj maizi
(un pie viena kokus, krūmājus un
nezāles),
vējš pļauj maizi
(un pie viena kokus, krūmājus un
cilvēkus no kājām),

vējš kuļ maizi
(un pie viena jūru putās un mums
atmiņas no aizmirstības ārā),
vējš maļ maizi . . .

Redziet nul

Un tagad, faktiskie, —
kā vējš lai iztiktu
bez
vējdzirnavām?

Esmu vārīgs radījums,
aizsāpošs
ellišķi —
ieskrāpēja gadījums,
iešu meklēt pelašķi.

Likšu virsū skrāpumam,
kā to māte mācīja:
ja no debess trāpa,
tad pie zemes nāc.

Viņai visas zāles ir
visām savām radībām —
katrā stiebrā palasi,
kas viņš tāds ir?

Zilonim un mušai,
ērglim un kurmim —
arī tavam pušumam,
vārīgo
durnulīt.

Kļūstu stiprs radījums,
dūšīgs
ellišķi —
aizmirsts ir gadījums,
paldies
pelašķim.

Uzkāp virsū
tai nelāgi kvēpjošai svecei,
un tumsa
mūs apņems.

Kāds samts
var būt maigāks
par tumsu,
kam uzticas visi,
un paliek
tas rītdienas gājums
balts,
dzīvības sasprogāts
jēriņš
uz kādas tur īstenas
pļavas.

Tik salda
ir tumsa —
kā tundra,
kur ieradies esi
bez miesas.

Un neurdī tumsu —
zem tumsas
ir ogles
un ledus.

JŪS

Jums nav laika
priekš mums
(jums nav laika
priekš jums) —

jums?
Kas juntu jums,
ja nav jums
pa-
jums,
pa-
tvērum
tas zilais virs galvas,
bet ir vien:
pa-
jums
pa-
ķērum . . .

Jums nav laika
priekš mums
(jums —

pie-
ņēmums —
baigā ņemšanas reize,
kad paliek vien
ie-
ņēmums).

Un paliks jums —
jūs:
nekas
ne-
būs.

* * *

Tas nav tas rīts —
lēna izniršana
no salduma —
saldumā,
no baltuma —
baltumā,
bez
saltuma.

Šis ir —
balts šķēliens
nakts melnajā miesā.

Šis ir —
nakts — nēģerietes
visbaigākā
linča tiesa.

Šis ir nežēlīgs rīts,
lai manī iedzimtu
žēlastība.

Bez žēlastības
ne dienu,
neko uz pasaules
nevar
iesākt.

KAĶA KŪKUMS

Manā vecumā
sliet kaķa kūkumu
ir —
pārlauzt muguru.

Pārlauzto
pietiek.

Pārlauztu koku,
gaismas staru
un sirdsapziņu.

Tikko tu aizmirsties —
krīt laika svaru bumba
un lauž
pušu.

Tāpēc
piedodiet,
ka šodien nevaru
murrāt.

Dieviņš to mūziku
dos jums
citur.

* * *

Kas vulkānam kait?
Kāpēc viņš klusē?
Kāpēc viņš briesmīgi, briesmīgi
klusē? ...

Vai viņš nav slim?
Ko jūs melšat,
ka vulkāni neslimo!

Vai viņš nav pamests?
Kā jūs zināt,
ka vulkānus nepamet?

Pamet.
Viss dzīvais
ir nepametams un pametams.

Man bail,
kad verd vulkāns,
bet tūkstošreiz vairāk
man bail,
kad vulkāns apklust.

Jo tad var sākt dzirdēt,
kā švīkst
kādi melni un nepielūdzami
spārni ...

Kas vulkānam kait?

RĪT ŠĶIRAMIES

Neviena vārda.
Lido dzirksteles.
Un visi vārdi aizdzirksteļo līdzī.

Ar liesmu skrandām
dziest,
ar dūmiem
aizdūmo.

Rīt šķiramies.

Viss liekais sadeg
pēdīgajā
bēdīgajā
ugunskurā.

Viss paliekošais
kaut kad aizdegšies,
bet nu jau
katram pašam.

Un — vienai pagalei
nav degšana.

Neviena vārda.
Lido dzirksteles
kā dzīves.

TUKŠPADSMIT

Puspasaules izskrējis,
atdrāzās mājās,
grāba pa kabatām —
nav ne kapeikas.

Piesita pierei —
nav ne nojausmas.

Ķēra pie krūts —
nemaz nejūt.

Skatījās apkārt —
tik redzēts viss,
ka nemaz
neredz.

Nebrīnieties.
Viņš
nemaz nav
nekur bijis.

Bez ceļa saukuma
un ceļa garšas
nemaz
nav ceļa.

* * *

Tās ir svētas un dīvainas stundas,
kad cilvēks neko neprasa:

dzīvei,
pagātnei,
nākotnei —

tikai —
pats sev.

Bezvārdu jautājumā
viņš sevi šķīsta,
beztaustes skārienā
viņš sevi pārbauda,
likteņa šķēlumā
viņš sevi
apzinās.

Tagad tu vari drošs
iet viņam klāt —
viņš ir tavš
ciltsbrālis.

Tagad tu vari drošs
uz viņu palauties —
viņš ir tavš
brālis.

Pēc tās svētās un dīvainās stundas.

Tā nav dziesma tev,
tā ir cālīšam,
tā ir milzu saules
pundurbrālīšam,
tā ir putna bērnam
no par putnu nekļuvušā
dāvināta,
dzimta viņam taisni,
taisīta
no simtu simtām
neputniskām,
dzīva dzemdēta
no tūkstoš
nepukstējušām,
mēness birzī,
saules zara ligzdā
perēta
no sapņu vistām
nekluklukstējušām,
dziedošām,
kā miljons vijolu san
atvasaras gaisā,
tā ir dziesma dziesmai
brīvā,
tā ir paša dziesmas būšana,
tās
dzīvība.

Mainīgs kā gaisma,
dažāds kā pilsēta,
cilvēcīgs tik,
cik mēs
visi kopā.

Dziļš kā debess un nakts,
apskaidrots
kā visskaidrākā diena,
acetons
pārsārti lakotam nadziņam.

Brālis
sabrauktam kaķim,
ne tuvu vienīgam
šodienas
nabadziņam ...

Apskrējis krosa riņķi
ap gabalu
nebūtības,
viņš atgriežas
būtībā
savos pirmajos svētkos.

Ciemiņu —
spiets.
Galdi —
pār visām robežām.
Korķi
no šampanieša
debesīs ielīp
un par kaut ko spīdīgu
pārtop ...

Nedomā, Čak,
tavā ballē es nevaru nebūt,
jo tā ir dvēseļu balle.

Ormaņu nav.
Es gaidu,
kad darbu beigs taksists,
un tad mēs iesim
uz pasaules krogu.

Redzēt, cik katrs var
to dzīvīti turēt,
līnijas delnā
un iekšējās līnijas
salīdzināt.

Un varbūt pat krist
viens otram ap kaklu
kā divi cilvēki,
dzīvu cilvēku
veselu mūžību
neredzējuši.

GALVENAIS

Tam krauklim,
kas atnāca sēdēt
virs atvērtā Čaka kapa,
jau ir
mazmazmazmazbērni.

Viņš
mīlīgā balsī
katram no tiem
vienureiz pa simts gadiem
stāsta to savādo atgadījumu:
viņš redzējis,
kā aprok
sauli,
un kļuvis vismelnākais
no visiem kraukļiem
aiz šausmām,
ka dienas vairs nebūs.

Kā nodzīvot
kraukļa simts gadus,
ja vairs nav dienu? ...

Bet diena
nākusi atkal
ar zelta spēlēm.

Viens kraukļa mazmazbērns
katrudien
lido vai sēd virs manis,
es viņā ar bijību skatos —
no manis ir atkarīgs,
vai viņa rociņā
būs zelta spēles
vai izbalis
kauls ...

... — — — ...
Visi pasaules kuģi
drīkst kliegt:

... — — — ...!
Vai tas «Titāniks» ir,
vai tā —
vientuļa bandoņa jahta.
Visi pasaules kuģi
drīkst kliegt:
... — — — ...!

Visi atsakās
no sava ceļa
un steidzas uz briesmu balsi
(vai tas «Titāniks» ir,
vai tā —
vientuļa bandoņa jahta).

Tā uz jūras.
Uz sauszemes —
nē!
Uzsauc pusnaktī «SOS!»,
un, kas tuvu,
tie bēg
(vai tas «Titāniks» ir,
vai tā —
vientuļa bandoņa jahta).

Savās asinīs slikdamas,
tautas ir saukušas:
— SOS! —
Izlikās nedzirdam vienmēr
ne tās,
ne tos
(vai tas «Titāniks» ir,
vai tā —
vientuļa bandoņa jahta).

Tagad pasaule
skaļi ir saukusi:
— SOS! —

Šausmīgi!
Pati sev saukusi!
SOS!
Daudz tā ir saukusi ...
Visi zin
saucienus tos.
Bet, ja šoreiz tā nedzirdēs, —
ies savus bērnus
kost.
Bet, ja šoreiz tā nedzirdēs, —
nodedzinās sev miesu
no sevis nost.
Paliks Galaktikā
melns caurums
un planētas Zeme vietā
planēta
Posts.

... Visi pasaules kuģi
driksť kliegt:

... — — — ...!

* * *

Nebija sūtības,
nebija nepārvaramas dotības,
nebija vēlmes,
ne sauksmes.

Dzīve noķēra mirkli
un pagrūda mani,
lai es gāztos un izlietos
pāri jums.

Tālāk es savādāk
nevarēju
un nedrīkstu.

Lietus,
ja tas ir lietus, —
nevar
nelīt.

Migla,
ja tā ir migla, —
nemigloties.

Mirējs —
nemirt.

Dzeja ir
miršana,
lai dzimtu no jauna
citāds
un citos.

... Man draugam ir
standartsacījiens —
tāds ir liktenis,
un ko tu tam padarīsi? ...

VĀRGĀ UTE

Vārgā ute,
še tev stute,
liekule un balamute.

Suslu dzerot,
tu jau drīzi
vārgo garu izlaidīsi.

Nemelo,
ka visos — ūdens,
negaudies,
ka visos — rudens,
latvju meitenes un puisi
liktenīgaitās
apvītuši.

Tikpat velkoša ir
tāle,
tāpat kalst zem diviem
zāle!

No šī priekšlaicīgā siena
piedzims
savlaicīga
diena.

Tai no tevis,
vārgās utes ...
Viņai sāns pat
nepakutēs.

MANS JOCĪGAIS DRAUGS

Un es viņu nenosodu.

Katru nakti
tup savā observatorijā
un tvarsta
zvaigznes.

Jau ir aiztaustījies
līdz doktoram
un līdz ...
vecpuišim.

Demogrāfijas slāpētājs?
Laikam jau.
Savas cilts neturpinātājs?
Iznāk.

Bet varbūt viņam ir
citi iemesli,
kurus mēs,
mirstīgie zvaigžņu patērētāji,
pat neapjaužam?

Varbūt zvaigžņu ir vairāk,
nekā mums liekas?

Varbūt vienam no miljona
jāupurējas,
ziedojot mīlestību
vienīgi zvaigznēm?

Es nezinu
un tāpēc
nenosodu.

... Pats šorīt aizgāju redzēt,
kā viņš,
zvaigžņu apskaidrots,
iznāk oktobra rītausmā
un aiziet
uz novembra mēneša pusi
vai varbūt
vēl tālāk...

Vēl rudens šais retajās
palmzaļās
salīnās
zeltu un uguni ietrieps.

Vēl vējš
no šīm retajām salīnām
zeltu un uguni noslaucīs.

Un tad
viss šeit būs
vienas vienīgas arfas,
kas reti kad sanēs,
bet bieži
kauks.

Viss būs
viena vienīga armatūra
tam pavasarim,
ko šoreiz mēs gaidīsim
ar lielām cerībām
un vēl lielākām
šausmām.

Visdzīvāko mūziku, komponist,
liec uz šiem vārdiem,
ar vissiltākām lūpām tos,
dziedātāj,
dziedi,
ar sirdi vaļā līdz galam to,
klausītāj,
klausies!

Ja pietrūks viena no mums,
tad pietrūks
mūs visu.

PLŪDI

Man pasmieties par taviem plūdiem,
es zinu, no kā viņi top, —
var tērci aizsprūdot ar sprūdiem
un ezeriņā pārvērst to.

Var — ezeriņu ezeriņā,
un tad tāds ūdens klajums klūs,
kas jūra nebūs katrā ziņā,
tā pati vecā peļķe būs.

Un tagad, tevi izlamājis,
cik šobrīd tas man ādā lien,
es pats pie sevis paša stājos,
tā — drošības pēc.

Tāpat vien . . .

ZIŅĒ AR TERMOMETRU PADUSĒ

Vācietis ir atkal grādos...
Kādos?

Garuma un platumgrādos.
Amerikas pampas klajos,
Sahārā un Himalajos,
palikdams šeit
vienlaicīgi.

Sava glēvuma un riska,
katra apļa, katra diska
grādos.

Kādu prieku, kādu krenķi
šodien cilvēkos ņem lenķi?

Skumji...

Prieki ļengani
kā paēduši sapali.
Krenķi — 360° —
ņem pilnu apli.

Pasaule tik grādīga,
ka taisās saplīst.

Pārdos?

Nē, par spīti nāves smīniem —
bruks uz konjakiem un vīniem,
mazāk tricēs —
līdzēs?

Nekā!
Nelīdzēs nekādi
garuma un platumgrādi —
lenķa grādi
paliks raķetēm.

Auksti.

Ar ko ziemei mājas logu saķītēt?

Ja tukša dvēsele,
samalies kopā ar citiem:
cilvēces pelniem
pāri līs lietus
melns ...

Tā arī ir tā ķite.
Tikai vairs nav paša
loga ...

Vācietis ir atkal grādos.
Kādos?
36.4.
Tādos.

* * *

Gadi
maina mums acis,
mēs savādāk redzam
vienu un to pašu akmeni.

Bet tie paši paliekam —
mēs
un akmens.

Laiks un cilvēku rokas
maina mums apkārtni —
gludina,
taisno
un vienādo.

Un mēs nepaliekam
tie paši —
gludināmies,
iztaisnojamies (taisnodamies)
un vienādojamies
(neatzīstoties).

Ainava maina mūs pašus.

Mans bērnības draugs,
tagad
izgludināts,
iztaisnots,
novienādots,
man izrādīja tās vietas,
no kurienes viņš
kļuvis
tāds.

Bet tur? —
es viņam rādīju
uz mazas mežupes pusi.

Tur? —
pārjautāja
un paskatījās uz pulksteni —
neesot laika.

Nelaida ...

DZIESMIŅA MAZIŅA

Dziesmiņa maziņa:
plastmasas kaziņa
lūdzās rožu dārziņā
ēst.

Ko tad tu tur pētīsi?

Ko tad tu tur ēdīsi?

Sarkanu rozīti,

mē.

Paklausies, kaziņa, —

vai tev roze — paziņa?

Nē.

Iesim uz veikalu,

plastmasas kaziņa,

plastmasas rozītes

ēst.

Tādam pie tāda būt,

tādam pie tāda iet,

tādas tās lietiņas,

mē.

ILKSES — BAJĀRIENES

Ilkse — bajāriene.
Ilkse — bajāriene.
Abas — bajārienes:
fon Ilkss.

Viņas ir zem un augšas.
Viņas ir visurbraukšas.
Fon Ilkss.

Nieks vien ir — nokļūt viņām
kaut vai aiz trejdeviņām ...
Ja tās kāds vilks.

Kas tad ir lēcies viņām?
Kāpēc ir abām viņām
ģīmis
tik skumjš?

Zirgs stāv
un ķemmē sevi,
viņš tur tās
slaistes
nevilks.

Zirgs nav dumjš.

LABA DZIŅA

Laba dziņa:
nabadziņam
naba
grib uz īsta punča sēdēt —
mīksta,
tā kā spilvens
laba.

Kas ir viņam?

Kā ar pergamentu lidmodelim
apspīlēti
kauli.

Noskrējies pa dzīves vidu,
naktīs
ķerdams sauli.

Naba
sāka dumpi.

Melnā naktī
(skrien vai stabā!)
meklēt īstu, pieklājīgu rumpi...

Vārdu sakot,
aizgāja no nabadziņa
naba.

Aizgāja no nabadziņa sieva.
Teicās laimi,
patiesībā atrast
līdzīgu sev ķirbi.

Mīlestība nedrīkstot būt tieva.

Tagad nabadziņam tik vien ir
kā saules ķēršana
pa naktīm —
ķer cik ķerdams,
tukšums vien ir sietā.

Nabas buntojas,
un paklausieties,
mirstīgie,
palūkojiet — vai jums naba
savā vietā?

PA KĀDIEM TIKAI

Pa kādiem tikai cietumiem
nav jāizsēdas,
lai dabūtu to vārda
brīvību,
to atbrīvotību,
lai teiktais būtu
pats —
kā elpošana,
kā sirds pukstēšana,
kā pati dzīvam būšana,
ko nejūt.

Jūt sevi
tikai siki sasitumi.

Stipri slimie
tik stipri jānosāp,
ka sāpi nejūt,
tik stipri jāiemīl,
ka nevar nosaukt vārdā
ne to, kas tevī ir,
ne to, kas apkārt.

Kas vārdā nosaukts,
tas kā lode
jau ir garām.

Caur kādām tikai bezkrāsām
nav jāizberžas,
lai dabūtu to
vienīgo no krāsām,
no kuras audekls dreb,
deg,
asiņo
un mīlē,
un nav vairs auduma —
ir dzīvas miesas audi.

Tā brīvība un atbrīvotība
ir svēta.

GLĀBIŅŠ

Es esmu glābts!

Briesmas bija tik tuvu ...

Grāvis,
kuru var pārlēkt.
Upe,
kuru var pārpeldēt.
Jumta kore,
uz kuras var līdzsvaru noturēt.
Vientulība,
kuru var izturēt.

Viss ir briesmas,
ko var.

Bet tagad —
es bučošu tevi,
pelēkā klinšu siena,
stāvā
kā šausmu mati,
glumā
kā nodevība.

Es tevī augšā tikšu,
mans granīta stiklakaln,
tu esi — neiespējamais,
un, vienīgi
pieveicot tevi,
es kļūšu
iespējams.

Es esmu glābts!

LIELAIS PLIKAIS

Zemē viss prieks
starojošais,
ar slapju lietus tupeli
uz tā uzkāpis
lielais plikais.

Tā uz bērņības
uzkāpj ikdiena
bargā,
iznāk agrs pieaugušums.

Un tikai!

Iznāk
noguris metāls
pirms strādāšanas.
Iznāk
aprūsējis vilciens
pirms iešanas.
Iznāk
it kā pa dzīvi apnēsājusies
āda
pirms pirmās smiešanās.

Atņem man acīm redzību,
logu stiklu
taisa par matstiklu ...
Un tikai.

Vai, cik tu pats esi
pliks,
kad tavai vasarai priekšā aizstājas
lielais
plikais!

GARA BARĪBA

Un tauta sagribēja
vienīgi baltmaizi,
smalkmaizītes
un tortes.

Un pirmais stāvēja —
nejaudāja
uz ceļa tam kritušo sprunguli
pacelt.

Otrie un otrās
sasirga
ar kādu tur dzelten-
vai cukurslimību
un rīkoja sapulces,
tās apsprieddami.

Tortēži
skatījās tikai nākotnē,
zemi zem kājām
pendera dēļ
tie vairs nespēja redzēt.

Un attaukoties
tiem vairs nebija lemts.

Varena bija tauta,
ēdusi
vienīgi sev tikamo barību.

Tauta ir tauta
un savā ziņā
audzināms bērns.

Vienam bērnam
bija nepārvarama tieksme
ēst naglas.

GARĀ RUDENS DIENA

Stunda situsi!
Visas ogles no plīts izzaguši,
pelnus izgrābuši,
visus melnos un pelēkos zīmuļus
pievākuši
mani trīs-, četr- un piecgadu vecie
reālisti.

Mani patiesie
savas vēl pirmās renesanses
grafiki.

Ārā pātāgo lietus
un ķepē slapjš
sniegs.

Maniem meistariem
zābakus nedod
un nelaiž ārā
no
celles.

Un kas tad ir satapis
cellē?

Sienas noplikšķinātas
ar pelēkiem lietiem.

Papīri nostaroti
ar melnām un pelēkām ilgām
pēc saules.

Pelēku vēju
sašķiebtas mājas,
sašķiebti cilvēki,
sašķiebti briesmoņi ...

Melnpelēkrestoti logi
un melnpelēkskumīgas sejas
aiz tiem.

Nomazgāsim,
baltu, baltu
to visu nomazgāsim,
svētā bērniņa,
ar savu svētīto laušanos
ārā no
sevis.

Un — šmakt!
Man pa degunu
ar melnu
un pelēku...

Baltu!

ABORIGĒNI

Viņš dziedāja bāros,
viņš basēja
kā tāls, pinkojies negaiss,
viņš murdēja dobji
kā valdīta sacelšanās,
viņš būksēja brīvi
kā ziloņa vēders
un atkārtoja:
— Jūs aizdzināt mani
no manām sarkanām smiltīm,
bet, kad es nomiršu,
uz sarkanām smiltīm
dvēsele atnāks ... —

Un klausījās baltie
to melno bārdaini
kā spoku,
kā himēru,
bet kaut ko neparastu.

Un atmeta viņam
pa bundžīnai alus.

Ar katru bundžīņu
bārdainim
smiltis kļuva jo sarkanākas
un acīs jo vairāk
skumju.

Baltie,
viskiju strēbuši,
tenterēja uz mājām
un dungoja dziesmu
par sarkanām smiltīm ...

Kas par mēri!
Kas par vadātāju ir piesities!
Kas par sarkanām smiltīm?

Smiltis
ir baltas vai melnas
un nekad nejaucas kopā!

— Jūs aizdzināt mani
no manām sarkanām smiltīm ... —

Nolādēts!
Citreiz dzers mazāk.

... Es dziedu visur,
čukstu un kliežu,
sanu un eksplodēju,
man atmet pa smaidam
un zaimam:

— Jūs pavadīsiet reiz mani
no maniem ziemeļu akmeņiem,
es būšu miris,
bet pie saviem ziemeļu akmeņiem
dvēsele
atnāks ... —

Visur ir aborigēni.
Cilvēks kaut kur taču
piedzimst.

AIZMETNIS

— Vai tev kas nav aizmeties? —

Ir gan.
Viens pumpurs.
Es tikai nezinu —
kuram kokam?
Kāja.
Es tikai nezinu —
aiz kā?
Zilums.
Es tikai nezinu —
par ko?

Vissliktākais —
man ir aizmetušās
dusmas
aiz ādas,
pēc tam dziļāk,
pēc tam —
cik dziļi var.

Un vissliktākais,
es nezinu —
uz ko
un par ko?

* * *

Atkal man izslidēja no nagiem
mirkļis,
negudrosim,
kāds viņš varēja būt.

Neesošo
mēs vienmēr iedomājamies
skaistāku, nekā viņš
ir.

Trin nagus, cik gribi,
no tiem vienmēr slidēs.

Kas būs,
ja es samierināšos reiz
ar šo patiesību?

Kas paliks pāri,
ja es atmetīšu šo
realitāti?

Dīvaini . . .

Neatzīst patiesību,
bet atzīstot
pazaudē
visu.

VĀRDA DIENAS POĒMA

Jubileumus neatzīdams
un svinīgus banketus pārvērzdams
par nesvinīgu iemešanu,
es šorīt īsbikšaini sakaunējos
no krizantēmām
un mārtiņrozēm.

Priekš kam?

Mans vārds taču
neko nenožīmē.
Par laimi.

Es neesmu visa varētājs
(Visvaris),
miera savaldītājs
vai ar mieru valdīt
(Miervaldis),
es esmu Ojārs,
un — cauri.

No Lerha-Puškaiša
pagrābts,
tāpēc ka — savādi,
tāpēc ka — ej nu sažini.

Ja nu arī
kaut kādā valodā
es kaut ko ķītru vai neķītru
nozīmēju,
tad es to nezinu
un negribu
zināt.

Palieku,
tēva un mātes dots,
savāds
un, ej nu sažini,
pats pie tā savāduma
un ejnusazināšanas
tā pieradis,
ka dienās staigāju tajā
un arī naktīs
nevelku nost.

ENĢEĻI

Zeme tā nokaitēta,
ka spārnojas pēdējais lops
un kļūst par enģeli.

Pa naktīm šāvušais
līdzcilvēkus,
pa dienām
pats savus bērnus ucinājušais
lido kā līdzīgs
starp līdzīgiem.

Monētas dēļ
dzīvu suni gatavais apēst
lido ar tādu pat nimbu
kā, sacīsim,
Dante
un diemžēl Dantess.

Acīmredzot
ir svētīgi
tā to zemīti nokaitēt,
ka visi kļūst sirdsšķīsti
putniņi.

Bet cilvēce
ir tāda padauza,
ka tai vienlīdz drīz apnīk
kā elles,
tā paradīzes.

Apniks arī tā lidināšanās.

Johaidī,
kas par pastardienu tad sāksies,
kad eksenģeļi nolaidīsies
uz zemes,
jau atdzisušās!

* * *

Nabags ir tas,
kam ir viss
vajadzīgais.

Un katrs pa reizei
mēs esam
nabagi.

Noliedzam
un kļūstam turklāt vēl
meļi.

Izliekamies,
ka neesam,
un kļūstam turklāt vēl
liekuļi.

Pierodam
pie tās liekulības
un kļūstam turklāt vēl
nelieši.

Mīļo pasaulīt,
kāds tas cilvēks ir molusks,
gliemene,
kuru nesargā
un kam neder
nekāda čaula!

* * *

Šodien pasaule mani šķīsta.

Es nezaimojos —
ar dubļu strūklu
var nodrāzt rūsu,
ar pelnu un ar asins fontānu
var attīrīties
no parazitētiem.

Un visam,
kas nedzīvo vakuumā,
katru sekundi virsū brūk
rūsa
un parazitēti.

Svētiem un nēlgām
bez izņēmuma.

Visam dzīvam
bez izņēmuma.

Paldies tev, pasaule,
par to smago un sāpīgo lavīnu,
ja vispār paldies mēdz teikt
par šķīstīšanos.

To man nemācīja neviens.
To neviens nevar
mācīt.
To neviens
nezin.

* * *

Ko tu gribi pateikt man,
Čio Čiosan?

To, kā mīlestību nozaguši vilņi,
to, kā mēmi aizkausējas tālē
uzticīgas debesis ar nodevīgu zemi?
Es to zinu, laikam gan ...
Čio Čiosan.

Kāpēc skaties acīs man,
Čio Čiosan?

Tur nav tā, ko acis meklē,
tur nav tā, kas sirdij uzlej
brīnumpuķi ziedinošu lietu,
tikai tukšas smiltis san,
Čio Čiosan.

Ko tu gribi pateikt man,
Čio Čiosan?

* * *

Ja zin dzīvi no galvas,
tad notis nav jāmeklē —
pašas nāk,
sudrabotas un alvas,
trakulīgas un rāmas.

Tikai nevajag mednim būt,
viens draugs man dziedāja,
kurš aiz sajūsmas, —
mednieki pielavījās
un nožmiedza nebēdni.

Un neviena dziesma
nav citam dziedama
tālāk!

Tā jau būs cita dziesma —
tie paši vārdi,
bet cita dvēsele.

Savu sākušie
jau ir iesākuši,
vēl dziedāt neprotošie gaida,
kad sāksim mēs.

Un mēs sākam
to dzīvi dziedāt,
no kuras nāsis
un dvēsele kut,
tikai dažs labs dzīves vārdus
nav iemācījies —
īd savā melnībā
un nevietā
plāta muti.

KRĪT VIENA LAPA

Kā viena dzīve
tā krīt,
kā viena zvaigzne.

Lapas neklūp,
tās krīt uzreiz
kāda jaunpiedzimšanas
sāpē.

Dod, likten,
tikpat viegli man
aiziet . . .

Tas nav čiepsts,
tā ir taisnīga lūgšana,
taisni
skatoties acīs.

To lūgt drīkst
vienīgi tas,
kurš nav par grūtumu
sūdzējies,
vienīgi tas,
kurš nav pēc viegluma
lūdzies.

Ja es tavā priekšā parādos
pārāk noplīsis un netīrs
tavā gaismā,
neapdziesti, roze,
nesaki man dzeloņainus vārdus.

Mājupceļš
man acīmredzot bijis
briesmu aizskarts.

Tādu briesmu,
kuras cauri iziedams
dzīvs vairs esmu
tikai vienā
pestījošā domā:
redzēt tevi,
tavā priekšā izziedēt,
nekaunoties
ne no viena
nobražuma.

Nekaunoties,
ka mans:
— Mīlā . . . —
kluss un aizsmacis,
ka pa zemi jāvelk
iedragāts spārns.

Ja es tavā gaismā parādos
noplīsis un netīrs
tavā gaismā,
tad es, pateicoties vienīgai tev,
esmu pārradies,
tad kā likteņpateicība
es pie tevis esmu
pārnācis.

SAULGRIEŽI

Tagad naktis
vien melnākas, melnākas, melnākas,
tagad dienas
vien īsākas, īsākas, īsākas . . .

Bet — pie velna! —
kā viss ir
pa īstam?

Kas par savādu trīsu
ir pazemē, pazemē, pazemē?
Kas par nezemes skaņu
ir debesīs, debesīs, debesīs?

Ko tu, dvēselīt, klīsti
tik maza?
No kā tu, dvēselīt, vairs
bailēs drebi?

Tās ir
bazūnes, bazūnes, bazūnes —
tumsas tronis
ir sagriezijs, sagriezijs, sagriezijs,
gads uz gaismas pusi
ir pagriezijs.

Tumsas palagu ņem
un pirmo vizbuļu kājautiem
sagriez.

Jau daudzu sievas mirušas,
kas dzīvas vēl,
vairs neraud,
un poligonam pāri dun
jau cits un citāds tērauds.

Pār Sibīrijas viršiem
dun.

Bet dun.
Maz bijis kritušo
mums pagājušā karā.
Bet mēs gan laikam zinām — cik —
pēc asarām, kas sirdīs rit.

Virš Sibīrijas vērmelājiem
rit.

Lai dun.
Lai tālu, tālu dzird
un atcerēties palūdz,
ko īsti mūsu sirdīs sit
tas nebeidzamais salūts?

Ko nebeidzamais salūts
sit?

PAŠPUIKAS

Pasaules lāpītājus
papilnam saklausījes,
nolēmu izdzīt no sevis
vienu pašpuiku.

Šis i nedomā iet.

Pašu puika vien esot.
Paštaisīts pašā.

Kam tad palikšot tronis?
Kurš tad strēbšot to putru,
ko es esot ievārījis?

Kāpēc tad es
ar savu pašpuiciskumu
strebjot to zaņķi,
ko senči sastrādājuši
ar savu fanātiskumu?

Kāpēc tad es
ar pašpuikas svilpienu
bojājot
senču kapucīnisko patosu?

Kas man atlika?
Likt pašpuikam mieru
un domāt,
ko darīt
ar pasaules lāpītājiem,
strādājošiem
uz pusslodzi.

* * *

Ne pie kā nepiekāpties.
Ne pie kā!

Tikai tā izdosies
nepiekrāpties.

Tizli
ir visi kompromisi
un izlīgumi.
Tizli.

Tizli ir visi
komponisti,
kas savu mūziku nerada,
bet radot
izliekas.

Uz nošu līnijām
kā šašliksampūriem
vērdami
asiņainus gabaliņus
iz dzīves.

Un tad virsū —
šampanieti,
un —
dzīro, auss,
tajā kakofonijā!

Ausij nav roku,
tā nevar izdarīt
pašnāvību —
aizspiesties ciet.

Ne pie kā nepiekāpties?
Ne pie kā?
Lai iet!

PAŠBRĪDINĀJUMS

Lai dzīvei
ne pat acumirkli nepievērstos
ciniski,
es sevi dažkārt brīdinu
un moku
ķīniski.

Gars
pārkalķoties var,
un tas ir
klīniski.

Zīds spīd,
bet arī deg
un tīri ciešami,
un sadeg
Ci Baiši.

Uz neatgriešanos,
uz nekadneatrādīšanos
tām paaudzēm,
ko dzemdēdamas
šodien mātes cieš...

Var visu saudzējamo
iznīdēt
un taisnoties ar gadišanos.

Viss saudzējamais
ir raugs
rītdienai,
bet maizes nav,
ja apmātība nīcina
tās
raudzējamo.

VĪTENROZE

Vītenrozes liktenis ir —
vīties,
liktenrozes —
piepildīties
smaržā
sava līdzcilvēka nāsij,
krāsā
sava pulsa
liktenmāsai,
un līdz ziemei
vienmēr tuvu,
jāsarauj.

Savas zemes liktenisula
jādzer,
savas zemes spēks
caur saknēm sevī
jāiedzen,
citādi nav rozei
rozes nāciena.

Ziedēšana citiem
ir ne tikai jāciena,
bet —
jāmīl.

Es par jūsu smaržu
pateicīgs
līdz kapa malai,
mani, dziedējušie manis dēļ,
mani dārgie,
mani tālie,
mani
nezināmie.

VĒTRA

Pār balti putotu jūru
vētra nes melnus putnus ...

Mēs arī melni izskatāmies
pret savu tuvāko
bālumu.

Koki pret debesīm —
tā mēs izskatāmies
likteņa viesuļvētrās.

Tādi mēs esam —
satumstam bēdās
un ataustam
pašā vismazākā
priekā.

Atkal
truls, netaisnīgs
zaudējums.

Un atkal —
pār balti putotu jūru
vētra nes melnus putnus.

PĀRMEST

Vienmēr gatavie pārmest,
ko gan jūs varat
saviem bērniem
no dienas gājuma
pārnest?

To pašu smagumu,
kuram jūs smagumu
pārmetāt?

To pašu sāpi,
kurai jūs pārmetāt
sāpēšanu?

To pašu krāpšanu,
kurai jūs pārmetāt
krāpšanu?

Bet bēdu kalnam
nevar tikt pāri
ar pārmešanu —
tikai
ar — kāpšanu.

Izbeidziet
tukšu pārmešanu,
melīgo atvieglošanos
un viltīgo
sevis
apkrāpšanu.

KAD NĀKSIES

dusošu vulkānu
izvirdināt,
pēdējo graudu
no dvēseles sētuves
izbirdināt,
akmeni
sasmīdināt
un, liekas, uz mūžību
tumsošu debesi
saspīdināt,
gara mūža
sava tuvākā pierē
ieartu grumbu
izgludināt —
tad tu redzēsi,
cik vajag daudz,
lai dīkstētu
sevi
par cilvēku
izsludināt.

VEĻU LAIKS

Kad kokiem
nokrīt to miesa
un paliek
viens vienīgs zaru dzīslējums,
tad veļu laiks
iestājas.

Pestēļi?
Kurus var ņemt
un iesālit?

Es neteiktu vis.
Kad daba ir veikusi apli,
kad arāja darbs ir
apcirknī,
tad nāk lielā atskatīšanās,
lielā
atcere.

Tā sniedzas
caur gadiem un mūžiem,
caur līdzilvēkiem
un senčiem
un reizēm nemaz nav aina,
bet —
vīzija,
bezkontūrainā nojauta,
kā rudens migla,
kā putekļu stabs
pār gadsimtu ceļu ...

Ir tāds laiks.
Saukt viņu var, kā grib,
kaut vai par —
veļu.
Laiku.

Žogus
starp cilvēku dvēselēm ārdīdams,
mīkstajos cilvēku smieklos
kā bērnības atmiņās
vārtīdamies,
es eju savam
vecumam pretī.

Jā, man ir bail.
Es zinu, ka pretīgi,
bet ko tu padarīsi,
nemaz nav tik viegli
katrubrīd
dzīves priekšā
būt kailam,
un mūžs
ir tik īss.

Nav ko melot.
Tik un tā dzīvei jāpaliek
parādā,
gvelž,
kas runā,
ka viņš nav palicis,
ka dažu mirkli
nav vājumā salīcis
un nav bijis,
kas taisnumu parāda.

Žogi
starp cilvēkiem ātrāk aug
nekā noārdās,
laika skrējiens ir ātrāks
nekā tā panākšana,
un vienīgi,
ja katrs vārds
rakstīts
kā pēdējais vārds,
tad kaut kas
sanāk.

NEGĀCIJA

Raža
iemāca mūs stipri mazāk
kā neraža.

Nav ko krist
izmisumā.

Uz sāpi, nevis uz prieku
jutīgāks
ir mūsu nervs.

Uz parasto vienmēr
atsaucas trulāk
nekā uz
izņēmumu.

Tas nav
nihil —
ja atteicos, atteicos, atteicos —
nevar jau caurām dienām
auzas ēst
Pegazs,
un tāpēc tik bieži
uz savu
apliecināšanos
es eju taisni
un tieši
caur negāciju.

Tam nu es neticēšu,
ka sapņiem nav jādod
ēst,
ka ēzei nav nepieciešamas
plēšas,
(bet kurš ir redzējis,
ka paēdušais
maizes dēļ plēšas?).

To nu es neteikšu,
ka bada ģibonī
kāds ietu plēsumu
plēst
(bet vai tad jūs neredzējāt —
cikreiz
to darījis
esmu?).

Tur nu es neiešu,
kur mani nēsās
uz rociņām,
diez kas nav,
ja tu nelido,
bet tevi
lidina
(bet pasakiet man —
vai tas nav vismaz
jocīgi,
ka ne vienureiz vien
esmu atjēdzies
taisni šo ladinātāju
vidū?).

Tam nu ar mani nenotikt —
zibens sper,
krusa per,

un kā trausls pēperkoks,
no visa vairoties,
svaídos
(bet kāpēc tad,
nelaimei acīs skatīdamies,
nē, es nebēgu,
es pat neatkāpjos,
bet, roku uz sirds likdams,
atzīstos —
baidos?).

* * *

Visvairāk vīrišķības
prasa atzīšanās
tās trūkumā.

Bet katra neatzīšanās
var būt
glēvuma māte.

Šausmas,
ja vienreiz
tas vārīgais diedziņš
trūks
un sadzims bērni tai mātei —
cauruncaur
lupatas
un cauruncaur
prātīgi!

Liela prieka jau nav
savu bezspēku
atzīt,
bet tajā atzinušies
pat varoņi
no varoņteikām,
jo — izlikties palīdzētspējīgam
un — nepalīdzēt
ir maziski
un — pierast pie nepalīdzēšanas
ir —
beigas.

VANŠU TILTS

Kā burinieks
pār upi šķērsām
tas debess bezgalībā brauc
un mūs,
kas jūras vilki neesam,
ar tālu gaudošanu sauc.

Un uzpurinās Pētergailis
un senu dzērvī
sevī jūt,
un arī pilsētai nav bailes
par lidojošu būtni kļūt.

Un gars kļūst možs,
uz augšu vandīts,
un pēkšņi
sajūtu, ka spēšu
pats sevī
uzsliet
tādas vantis,
ko meklē
bezgalības vējš.

* * *

Esi mana,
tā smaragda zāle,
kas dzer
sirdī kūstošo sniegu
un ceļas tam pāri
un iznīcina.

Gluži nemanot
es esmu
aizsnidzis.

No dienu monotonpukškiem
es biju
aizmidzis.

Izsapņojies,
ka paradīzes putnu
jau noķēris.

Iztēlojies,
ka skatienu
jau pašā saulē
nomērķējis.

Esi mana,
tā smaragda zāle,
kas pavasaro.

* * *

Visu nakti
koki streipuloja
kā piedzērušies.

Un kauca,
apraudādami
visas nelaimīgās mīlestības.

Vējš dauzīja logā
kā bandīts.

Kā aizšauta lauva
rēca un mētājās
jūra.

Un viens
klīda pret vēju,
ar krūtīm
uzgūlies vējam.

Tikai tu
neko neredzēji
un nedzirdēji,
vienīgi to jauno dzīvību,
kas nāca
pasaulē.

Tā bija tā visa nakts
vai arī —
mūžība.

* * *

Kā tramvajus
pārpildīti,
es laižu garām
stundas.

Es gaidu,
kad atnāks mana,
caur tevi
pārpildīta
ar mīlestību.

Caur tevi
padarīta tik viegla,
ka nenoslīkdami
mēs varam braukāt
pa jūru,
ziedus nenoliekdami,
braukt pāri pļavai
un nesaskrāpējoties —
mežrožu krūmā.

Ar tām,
ko laižu garām,
es varu aizbraukt
tikai līdz
galapunktam.

SARKANĀ GRĀMATA

Sen jau ir uzrakstīta,
tāpat kā Zaļā.

Baigi ilgi mēs bijām
zīdaiņi.

Jāmācās lasīt tagad,
kad milzīgi grūta galva
no paša sakonstruētām
glupībām,
no oda izpūstiem
ziloņiem
un mikrobiem
zem mikroskopa.

No pašreabilitēta
analfabētisma
un laiskuma.

Tūkstošiem paaudžu
iztika
bez kādas
Sarkanas, Zaļas vai Baltas!

Dažs iztiek pat šodien
bez parastās.

Laimīgais!
Viņam nav jālasa
ne miljondaļa no bezjēdzībām,
ko cilvēce saraksta
katru dienu.

Bet Sarkano grāmatu
dēls palasīs
priekšā.

Noteikti palasīs.
Tikai —
ne Sarkano grāmatu.

Spriedumu.

BRUČIS

Drošs kā jūrnieks uz kuģa,
atkratījies
no nedroši šūpīgas zemes,
no tālienes atgriežoties,
speru kāju
uz savas pilsētas
svētā bruģa.

Tajā ir drošums,
magnētisms
un dvēseles gravitācija
iemaisīti.

Tajā ir ritms,
kuru turpināt
manām kājām,
tajā ir
aicinājums
un nepieciešamība
pēc gājuma.

Tajā ir
grīda
dvēseles mājām.

NO LABĀS

No labās puses gaisma krīt,
no labās puses — roka,
uz melnas ēnas uzrakstīt
var gaišumu ar mokām.

Un tomēr — vajag gaišumu,
un tomēr — ēna šķeļas,
un top tas, kāda esi tu,
kas šinī brīdī ceļas.

Vēl acīs sapņu jēri klīst,
ko miglas gani gana,
un sapņu telefons kā īsts
vēl neesoši zvana.

Vēl kaut kas sauc, vēl kaut kas kaiš,
kož tā kā sūrās gundegas . . .
Uz melnas ēnas rakstās gaišs
tas, kuram nākt pēc stundas.

Ka noteikti to sagaidīt,
teic mūsu dzīves abas,
lai gaisma nepareizi krīt,
lai viņa krīt —
no labās.

* * *

Ar pārāk daudz neizdarīta
uz dvēseles
es mētājos.

Ar pārāk daudz neuzvarēta
es skatos
kā uzvarētājs.

Cik gan ir tās mūsu
iekšīņas
aplamas!

Zemeslodes nešana
priekšā.

Tā ir gluma
un apaļa.

Bet aiz mūsu
pašapziņas
šķiet
kabatā iebāžams
ābolītis.

Nu, sliktāk jau tikai
pašam —
vēl vienu mācību dabūt.

Debess ir zema
tad, kad to pacelt mēs
nemākam.

* * *

Bažas, bažas un bažas.
Šodien
var sanākt greizāk —
šodien mans pretinieks
gražojas,
divkauja draud
neiznākt.

Neies jau nopietni
ar jokupēteri.
Tas būtu lopīgi.

Nopietnība pret švaukstiem
neder.

Bet es negribu
šodienu
izšvaukstēt,
tāds šņauciens vien
dienu man
iedots.

Šaušalīgi ir —
izčaukstēties,
ja lemts būt
dzīvam
ziedam.

Bet pretinieks
gražojas,
viņam ir sava ziņa —
viņš dzird manu sirdspukstu
bažas,
jo —
kas tad es esmu
bez viņa? ...

ĀRĀ

Ārā no prātiņa
krātiņa!
Un —
labi ātri!

Ne maizei, ne mirklim
sātiņa,
ja viss tik
prātīgi.

Kaut vienās puszekēs —
pret neprāšiem salna
vāra,
kaut tikai sportenes
uzģērbtas,
bet —
ātrāk
ārā!

Ārā no prātiņa
krātiņa!
Sirdij pašai ir gudrības
atliku likām —
pasaules drebēšanai,
kailai drebēšanai,
kaut vai —
plikam!

* * *

Nesteigsimies ar secinājumiem,
kamēr nav no kā
izsecināt.

Aiz mīļiem sveicinājumiem
var slēpties vēl mīļāka
vēlme —
iznīcināt.

Pretinieks bēg.
— Padodos! — nopīkst.
Nekliegsim:
— Urrā! —

Varbūt viņš nomirt grib
kopīgi
un skrien
purvā?

Tas nav —
ātrumu zudināt,
tas ir —
ātrumu zināt.

Cik nav
pastardienu
un debesbraukšanu
sludināts!

Ko no tā
izsecināt?

STARP GADA LAIKIEM AR ATKĀPĒM
UZ ABĀM PUSĒM

Melni koki.
Ar tiem sadiēgta
pelēkraibaļa — zeme
ar pelēkraibaļu — debesi.

Abas bez piena,
bet es gribu siena laiku
un aukstu pagraba pienu.

Viss sienalaiks nokrīt,
viss nopļautais
saslējies stāvus,
un ar dīvainu mieru sevī
es stāvu tā pilnzieda
vidū.

Melni koki,
tie nenokritīs,
tie abas pelēkraibaļas
sadiēgs pavisam
un pavisam
melnas.

Lai tiktu uz otru pusi,
man jāiekāpj taisni
šai pelēkraibaļu
sadiēgšanā
vēlreiz.

Melni koki.
Melni diegi
bez adatām sadiedz visu.
Meln
guļammaiss.

Viss sienalaiks priekšā,
viss nepļautais
stājas uz plāvumu,
un ar dīvainu nemieru,

urdošu satraukumu
es stāvu
acu priekšā
manis plaujamiem
ziediem.

Bet pārestību
ne es esmu izdarījis.

Melni koki.
Un pelēkraibaļas —
debess un zeme,
sasietas
ar vienu melnu
striķi.

NAV PĪLĀDŽU GADS

Šogad nav pīlādžu gads.
Šogad —
uz citu sarkanumu
ir metušies
mani ciltsbrāji.

Uz to sarkanumu,
kas arī
pašos.

Nāvot gribas to apskatīt,
nāvot negribas
paša,
nāvot gribas
no citiem.

Zīdaiņi
ar platām,
brīnum- un izbrīna
pilnām acīm
lūkojas uz mums —
brīnumdariem —
cik baikālu
siltu asiņu izlējuši
vienā
astoņi desmiti pirmajā!

Kādu brīnumainsarkanu
okeānu
sarūpējuši mazbērniem!

Cik paš aizliedzīgi audzinājuši
viņus
pie patstāvības,
atstādami bez vecākiem.

1981-ais
nebija pīlādžu gads.

* * *

Ko tu tur vari darīt?

Vispirms —
mulķīgi nejautāt
kā tāda taburete.

Taburete nekā nevar darīt.

Pēc tam —
apjēgt:
ikviena lode,
lai kur tā nosvilpj,
ir tava.

Bet nošauj ne tevi —
vietniekus,
tavā vietā paņemtus
ķilniekus...

Bet viņi
bija uz mata
tikpat dzīvi
kā tu.

Ko tu tur vari darīt?

Gaidīt dūci
un — kamēr uzkarsīs ūdens
plucināšanai.

Ja reiz tu esi
nobarojies
un klāt ir
pasaules rudens.

ALPĪNISMS

Vesela zinātne.
Vesela apmātība.
Vesela kasta.

Internacionāla
impērija,
vienīgā,
kurā spēcīgo vairāk
par vājajiem,
varoņu vairāk
par glēvajiem,
cilvēku vairāk
par viņu skaitu.

Uz Everestu,
uz visiem everestiem
nepielūdzamais:
uz augšu —
vieglāk,
uz leju —
grūtāk.

Manā alpīnismā —
uz Olimpu
viss
otrādi.

SLAPJDRANĶĪ

Uztūcis
no ielu ķepīgi netīrā,
no debesīm krītošā tīrā,
bet arī ķepīgā
kā puscūcis ...

Noziedies
ar maziskām tenkām
un lielām nejēdzībām,
par karu
no radio piebļauts,
jau rīta agrumā varu
noziedēt ...

Un nekur nespruksi,
nupat jau likās —
viens mēdiņš ieskanas,
viens taustiņš
uztaustiņš,
un uzreiz piezvanīja
viens ruksis ...

Kāpēc viņš nezvana,
kad esmu šķūnis —
pilns
saules siena?

Kāpēc viņš neuzrodas,
kad svētbildes smejas
pie manas dvēseles
sienas?

Ir jautājumu bez jēgas,
bet atbildes nav
ne no viena
un ne no vienas.

Vai, kā es gribētu,
ka man
nebūtu
tādas dienas
nevienas.

Slikti.
Man šodien savu oponentu
nav kur likt,
šodien mans oponents —
pikts,
nooponējies pats sevī
un — pats ar sevi,
ka ar mani vairs nevar
paoponēt.

Un taisni šodien
es gribēju proponēt
vecu,
bet labi aizmirstu
ticību:
mīlestību
uz cilvēku.

Un taisni to
mans oponents prot
tik slaidi apgāzt,
ka uznāk
lieliskas šausmas.

Vislieliskākās
no visām šausmām!

Kas notiktu,
ja viņa spriedumu
bultas slaidumam
vēl būtu arī
taisnība?

Pret ko tad rādītu
savu mīlestību
uz cilvēku?

Jo —
ja tev neviens
vairs nerunā pretī,
tad tu arī neesi
neko teicis.

Bet, ja gribējis
teikt,
tad — kaut ko tādu,
ko nav vērts
dzirdēt.

AMERIKA

Es atklāju to Ameriku,
kuru tu nosauci
savā vārdā.

Sauc.
Bet tu nevari
atņemt manu
to savādo ziedu redzēšanu,
to savādo putnu dzirdēšanu,
to savādo
zvēru klātnākšanu
un acīsskatīšanos.

Tagad
ziedi jau zinās
samīšanu,
putni jau zinās
baidīšanu,
zvēri jau dzirdējuši būs
šāvienu
un zinās, kas viņam seko.

To — tagad
tu vari saukt, kā vien gribi.

Manis atklātais
nesauksies manā vārdā,
viņa vairs
nav.

Bet tas, kas bija,
vārdā nenosaukts,
paliek
mans.

TAGAD

Bija dziļš līcis
un — sekla ieeja tajā.

Bija valis
un — bija liels.

Bija taifūns,
vēl lielāks,
un iemeta vali līcī.

Bija taifūns
un solījās atnākt
pēc cik tur gadiem,
un — bija līcis,
no kura netikt ārā
līdz — cik tur gadiem.

Bija cilvēki,
un tiem bija šautenes ...

Bija darbs,
ko viņi pameta
un gāja vali šaut.

Bija izpriecāšanās:
es — tik mazs —
nobeidzu kaut ko
tik lielu.

Tagad, kad valis beigts,
parunāsim —
kā mēs to varējām
izglābt?

Iepriekš pārbaudot pases:
vai tās ar sēriju:
«izglābt»,
vai tās ar sēriju:
«iznīcināt»?

ASINSLIKUMS

Izlietā
prasa vēl.

No izlējēja,
no tā, kurš izlēja, —
no abiem.

Apjēgta,
neapjēgta,
bet dogmā pārvērsta
vendeta.

Griezusi
cilvēces jūtu un prāta
turbīnas —
kurā punktā
tā satrakojas?

No kuras vietas
tā iesāk iet
pati
pret sevi?

No vietas,
kur pārkāpts
patiesais,
vienīgais
asinslikums:
neizliet!

Jo —
izlietā
prasa vēl ...

* * *

Ir nolikti malā
šodienu nokavējušie vārdi,
aizmirsti
līdz šodienai nenokļuvušie
draugi,
bet atmiņā iekalti
uz šodienu
nelaistie.

Ar savu pēdējo
bezprāta izrāvienu
pār nāvi.

Ar savu pumpuru zaru
eksplozēšanu lapās,
iemestiem uguni.

Bet uz šodienu nepaspējušie
vārdi ...

Tie jau nepaspēja
uz todienу ...

Tāpēc tie nolikti
malā
kā čūsku ādas,
kā trauki
bez vīna,
kā aborti.

Balasts,
ar kuru es grimtu,
ja nestu.

STARP

Grāvracis raka
grāvi starp mums.

Mēs sēdējām
katrs uz savas malas,
šūpojām kājas
un katrs
no savas malas māliem
pīlītes taisījām.

Neapjauzdami,
ka tev iznāk labā
un man —
kreisā pīlīte.

Vēji un laika ūdeņi
no grāvja iztaisīja
upi
starp mums.

Nu jau joki bij mazi,
bet nesagribējās mērcēties,
mēs aizjuzām
meklēt kokus,
lai taisītu laivas.

Kad atnācām,
bija jūra
un mēs viens otru
vairs neredzējām.

Jūrā bez virziena
ir —
ar pirkstu debesīs.

Grāvis nav it nekas,
bet pārvēršas jūrā,
ja pret viņu nav
bijāšanas.

UZ NEPADARĪTĀ

Dripselis
aizrautīgi
dripselēja.

Bum-bum. Un vēlreiz. Un
pēc tam — vēlreiz. Un tad —
daudzas reizes. Daudz, daudz
reizes. Daudz, daudz, daudz.
Daudz, daudz. Dau, dau, dau,
dau, da ... Da ... au ... au ...
au ... u ... u ... u ...

Dripselis
dripselēja.
... ripselēja.
pselēja,
pselēja,
pselēja,
selēja,
selēja,
selēja,
Eleja?
Kaut vai Jaunjelgava!

Sēja?

Ko nu viņš varēja
iesēt!

Uz citu padarītā
savu
nepadarīto
viņš, nabaga bundzinieks,
dripselēja.

Pilns,
labi jau būtu, ja —
vēja,
bet viņa dzīve
sastāvēja no plika ritma —
dzīves
ģindeņa.

Un —
no soli-
un nesolistu
pamesta kumosa
un žēlastības.

PIE TĀM PILĪM

Velk
pie tām pilīm.
Ordeņa.
Dzelzsnešu.
Dzelzsiržu.

Pil
sirdī.

Vai tas ir naidš
vai mīlestība?

Abi ir vienāda stipruma
zīrgi.

Abi sirgst
ar neizdibināmu
apmātību.

Apkārt
taču ir brīnumu čum.

Bet kā čukču pie sniegiem
velk
pie tām pilīm.

Tāds kā aizliegta augļa
liegums,
tāda kā pie beigta tīģera
vēl esoša šausma,
tādi kā atkratīti no rīta
pēcsapņa,
tomēr vēl esoši
murgi.

Tur
nav ko iemaisīties.
Lai jauktos,
vismaz nojauta
nepieciešama.

Kā apgrauzts
un — šausmas! —
kā paša kauls
stāv
šie gadsimtu izgrauztie mūri,
un velk tās
dzelzsnešu,
dzelzssiržu pilis.

* * *

No kā atkāpties?
Kur?
Aiz muguras neizbeidzama
bezdibens aka,
un nepārtraukts durklis
purnā.

Zem asna
tāda pat
neizurbjama zeme,
un virs —
necaurdurama debess.

Bērnām
tāds pats aiz muguras
un priekšā —
bezgals.

Ir tāda suga —
ar bezgalīgu iekšā.

Bezgalīgi
sev šķietošā
ar nesalaužamu mugurkaulu
un bezgala
trausla.

Bet galu galā
visu
ņem laika uguns
un pāri mums,
pat neko nejūtošiem,
dīvainas dzirksteles
sprauslā.

* * *

Bezdievīgums
ir svētāks
par visām ticībām.

Pagānismā
ir visi dievi
un par vienu vairāk.

Kājasstāvošs un ejošs
lūdz,
lūdzas
un pielūdz
vairāk un vairākko
nekā uz ceļiem
kritušais.

Liktens un laiks,
un mirstīgās
cilvēku sirdis
tikai par stāvošiem,
par spītējošiem
saglabā
mītus.

Tikai par bezdievīgumu
runā korāļi,
fūgas
un bībeles.

Ar visu ko
neīstu
kaudamies
pret patiesu
bezdievīgumu.

* * *

Cerēsim,
ka šodienas zelta zivtiņai
derēs
šī ēsma,
šī mazā,
mazmazītiņā
ticība uz mazu brīnumu:

ka liela asara nenobirs
mazam bērnam,
ka maza vienaldzībiņa
nenobirdinās,
nenobirdinās pasaulei nost
rokai salto,
bet dvēselei silto un saldo
sarmu,
ka arājs pats arsies sevī
dziļāk
ar katru
muskuļu ģipsējošo
savu arumu,
ka vēlreiz mīļāks —
esošais
mīļāks . . .

Cerēsim,
ka šodienas zelta zivtiņai
derēs šī ēsma.

Ja ne —
cepsim āķi.

Pagaidām visi cilvēki —
vai nu tumsas,
vai — elektrības.

Saule būs tikai pēc stundas.
Pa gadsimta drudžainiem sapņiem
naktī mētātiem
saule būs
pēc bezgala, bezgala
garas stundas.

Un viņi to sauli pat
neredzēs;
drāzīsies,
skatīdamies zem kājām,
ja pacels acis,
tad vērsies nekustīgi
kaut kādā nenotveramā
dzīves punktā.

Un tomēr,
kaut vai pēc stundas,
bezgala, bezgala garas
stundas —
atdodiet viņiem
sauli!

Gaišums cilvēkos iekļūst
pat tad, kad to nepamana,
pat tad, kad to neņem pretī.

Un elektrība
nav gaišums,
elektrība ir —
apgaismojums.

SAULEI LABVAKAR

Kaimiņu puika
katrreiz,
saulei rietot,
saka viņai:
— Ar labvakaru! —

Varbūt saule atņem,
es nezinu,
manu labvakaru tā
vismaz vairs
neatņem.

— Kāpēc tu tā saki? —
Un zilas acis
rudzpuķaini brīnās:
— Bet kā tad es varēšu
sacīt
«labrīt»? —

Jocīga saule,
un — jocīgs
puika ...

Bet, ja tā padomā, —
vai tad tas viss
ir tik jocīgi?

LABOJUMS

Nē, man nevajag labuma.
Es pēc kā cita
dzenos —
pēc savas dvēseles
labojuma,
kuram bez tevis
nenotikt.

Ja es tev nesagādāšu
prieku,
kurš tad man acīs to
iekurs?

Un pēc tam visiem
tiek.

Un tik maz uz zemes
prieka.

Ja es tevi neaizkaitināšu,
kurš tad man tās dusmas
iedos?

Un es priekš kāda tur
maitas
stāvēšu klusiņš
un piedodošs!

Redziet — nekāda
labuma,
es būšu tiešs —
man vajag tikai
labojuma,
vienīgi —
nepieciešamā.

KOMENTĀRS PIE SAVAS ZODIAKA ZĪMES

Nezinādams neko
par zodiakiem,
bet jau redzējis zīmētu
skorpionu,
es sevī sajutu
vārdos nepasakāmo,
iedzimto:
«sargies!».

Tagad es zinu,
ka daudz nav ko sargāties,
no visa pasaulē,
kas tikai
aizsargājas, —
jāsargās ir
pašam no sava
«uzbrūc!».

Viltīgs cilvēka instinkts:
mednieks,
neko gaļisku nedabūjis,
nošauj cīruli,
un instinkts —
apmierināts;
bariņš sīko
ierauga vardi
un — nosit —
instinkts ir apmierināts
jau kolektīvi;
puika ierauga kaķi,
grābj koku
un dzenas pakal,
vajātais aizbēg,

vajātājs instinktu ir
uzbarojis
nākošai reizei.

Neaiztieciet
manu zodiaku —
Skorpionu:
mans bērņības
«sargies!»
ir pareizs —
sargies no sava:
«uzbrūc!».

IZGULĒJIES

Izgulējies no pusaudzības
es iekļuvu
vēl lielākās lamatās —
audzībā.

No pusglupības
un pusdauzības —
istā glupībā
un istā dauzībā.

Nelaime tā,
ka paša laiks
viens pats
nav nositams —
jānosit laiks citiem,
un tiek arī laikam
vispār.

Tas ir posts
un atkal —
ne tikai paša posts —
posts citiem
un posts
vispār.

Pēc nosista laika
kā pie nosista cilvēka
var pirkstos kost —
vienalga
neatdzīvosies.

Posts.
Bet no dauzības
vaļā netikt,
ja izgulējies
vēl arī no miega truluma
neatbrīvosies.

STOPKADRS

ir blēdība:
tu, visuvarens,
apturi laiku, cik patik,
un izrunājies ar to,
cik lien ādā.

Iztiksmīnīs,
izlamājies,
izgaršojies
un izšausmīnīs,
cik tev,
laiku apturēt nespējniekam,
vajag.

Triks,
kurš uz netikumību
vedina.

Mēs skatāmies
uz vienu burvjmākslinieciski
noslepkavotu
mirkli
neapturamas
laika
un nenoslepkavojamas
mūžības
Niagarā...

Bet stopkadrs
ir tikai viens
no miljoniem
cilvēka niķiem.

VĒLMES

Nopirkt galdiņu,
kurš pats klājas.

Noalgot līdaciņu,
kas klausā pavēli.

Vai tiešām tas viss dzima beznaudas
makā, tukšā vēderā un kādā vasariski
pavisam miglainā un ilgu indētā
sapnī pēc cēlā un nezināmā?

Ir taču rets, kam lieks kapiķis izliekas
nešķīsts, ir jau tādi, kam vēders ir
pieradis iztikt ar to vien, cik vajag,
ir taču daudzi, kas dzīvo bez sapņiem,
bet tas gan ir labi jāmāk.

Atsperties tēva zārkā
un pārlēkt savam.

Atstāt savu,
kur dēlam atsperties.

Vai tiešām reiz miesā un dvēselē
cilvēki neatskārtīs, ka vienīgi tā —
tajā neizprotamā nepārtrauktībā un
nekad nesaraustāmā turpinājumā
tas tur, tas augstākais zvērs, var
vidū pārējam dzīvam, pasaulei, dzīvei
un mūžībai vizēt?

Vai tiešām tas mūžīgi katastrofās
un bezizejās krītošais dabas kronis,
tas maziņais akmentiņš miesā un
dvēselē, neapjēgs reiz, ka tā viņam
ir reizē viena un vienīgā izeja?

* * *

Arī parunas melo —
ka labāk tā zīle rokā,
nevis kokā
tas mednis.

Tā ir
tipiska cilvēku mulķība —
ka visu vajag
rokā.

Un man nemaz nevajag
tā medījuma.

Bet, ja man pietiks
ar mušas sīkšanu,
tad es nesadzirdēšu
lakstīgalu
un —
kas aiz tās?

Tā tad,
ja jau ne rokā,
tad ausī?
Bet tomēr —
vajag?

Vajag.
Godīgāk klausīties.

Tikai viens bauslis —
kas
aiz
tā?

Un, sagribēdami rokā
zīli
un to tur otru — kokā,
mēs pārkāpjām bausli
un tāpēc
vēl lēnāk par bruņurupuci
lāpojam
nezināmajā.

Kā man var būt cita,
ja nav vēl pat tevis,
ja ir dienu pamaz
un nedienu daudz,
ja ir diena īsa
un *vita est brevis*,
un es vēl pat nezinu,
kā tevi sauc?

Ja es vēl pat nezinu,
ko man lemj liktenis,
vai man ceļā plūdis
tik medus un piens,
vai man iznāks labi
vai galīgi slikti,
un tad visu mūžu
es palikšu viens.

Kā man var būt cita
kā dzīve, tā nāve?
Viss man kā raganai
tās slotaskāts,
un tas dzīves lemtais —
pie lielceļa stāvēt,
zvaigžņu lietū stāvēt,
lai ātrāk tu nāc.

Kā man var būt cita,
ja nav vēl pat tevis,
ja ir dienu pamaz
un nedienu daudz,
ja ir diena īsa
un *vita est brevis*,
un es vēl pat nezinu,
kā tevi sauc?

Ja mans vecums redzētu —
kā es sniegā vārtos,
ja mans vecums manītu,
cik esmu jauns, —
pirmā liktenpriedē
viņš mani kārtu,
lai nav viņam pašam
un cilvēkiem kauns.

Ja mans vecums saprastu —
kā es viņu nicinu,
tad, es to pat nezinu,
cik kļūtu skarbs,
karstai sirdij uzliktu
aukstu ledusmici,
pataustītu ribas
un iedurtu starp.

Ja mans vecums apzinātos
savu vispārākumu,
viņš, ne mirkli negaidot,
jau būtu klāt...

Bet viņš neapzinās.
Un es sniegā vārtos —
savus paša gadus
un pasauli
smīdināt.

TĀS SVINAMĀS

Tās svinamās dienas
ir zināmas,
tās visi zin.

Gadās
necik tur svinamas,
bet svin
citiem līdzī.

Ar darba dienām ir —
savādāk,
nemaz nav līdzīgi.

Man ir savs kalendārs:
kad man ir jāstrādā —
ne ar kādu no šampaniešiem
tad mani
nenošausiet,
es būšu savā pampā,
savannā,
tundrā vai taigā,
savā
lūgšanā vai savā lāstā.

Ja pēdējais arī
debesīs neuzkāps —
man jāstrādā.

Bet, ja nu man svētki uznāk
nesvētku dienā,
neskaitiet to par
streiku —
pie darba nepiedabūsit,

es ieiešu savā
neizbēgami svinīgā klusumā,
un — sveiki!

... Vienā dzimšanas dienā
uz manu veselību
skanēja tosti,
bet es biju paņēmis burtnīcu,
noslēpies kaktā
un aizrautīgi
to pašu veselību tur
postīju.

ROMA

Zosij izdevās
izglābt Romu,
man
neizdodas.

Atkal Nerons
blenž asinskārīgi domīgs,
it kā es viņa nodomu
nezinātu.

Mīlo pasaulīt,
cikreiz
tā mana Roma nav
dedzināta!

Nerons?
Štrunts vien ir tas
Nerons.
Maniaks.
Satraps.
Izdzimtenis.

Mūsdienās rafinētāk
dvēseles plosa un
nerro.

Mūsdienās
to dara nopamatojot
un — dedzīgāk.

Mūsdienās
ne ar kādu tur smirdīgu
lāpu,
mūsdienās eleganti
ar lāzeru
dedzina.

NEVAJAG

Nevajag mocīties.
Nevajag tiekties.
Nevajag
varavīksņainā čūskā locīties,
nevajag kairos
un zeltainos līkumos
liekties.

Mīlā,
tur nav ko liegties —
tu esi upe,
un es esmu
upe.

Divas upes
miljonu upju
virtienē.

Mīlā,
mēs tekam
uz pretējām pusēm,
starp mums
gadu un dzīvību
ūdensšķirtne.

Lai tiktos,
mums jātek
pret kalnu —
pret šķirtni ...

Tādas ačgārnās upes
pat brīnumam
dīvainas liktos.

Mīlā,
par nesastapšanos,
par visu labo un slikto —
mēs tiksimies!

Jūrā.

SVEŠĀ MĒLĒ

Dīvaini skatīties,
Victoria regia,
uz tevi —
šeit.

Dīvaini skatīties
uz tevi,
Ursus maritimus,
šeit.

Mums ūdensplašumu pietiktu,
bet tev ir par aukstu,
Victoria regia.

Mums ziemās arī ir ledus,
bet tev par karstu,
Ursus maritimus.

Ak, tev siltie, brūnganie
plašumi!

Ak, tavi zilganie
ledus kalni!

... Es skatos uz sevi
svešā mēlē,
nē,
man tur nesalst,
nē,
man nav par karstu te,
bet savā ziņā
es esmu —
Victoria regia,
Ursus maritimus.

Vai tiešām pastāv
tik dīvainas
sakarības?

Viens elks atkal drupās
sasists,
tās šķembas betonā ies.
Ir novākts nost vēl viens
statists —
uz skatuves
pārāk biezs.

Bet tur jābūt tikai
diviem,
kam vienu ciešanu ciest,
un starp viņiem —
zelta zivij,
lai vieglāk ir runāties.

Un zālē —
nevienu paša,
lai sirdspuksti skaļāk dimd
un lai dzimst starp diviem
plašums,
kāds nevar piedzimt
starp trim.

Lai kopāplūšanu
gribas,
lai sienas mēmi kliedz:
— Rūgts! —
Uz zemes ir daudz
mīlestības,
bet kādam tās
mūžīgi trūkst.

* * *

Kā es nedzirdu, nedzirdu, nedzirdu ...
Nedzirdu!
Soļus aiz durvīm
un veramies durvis,
un tevi
tais durvīs
kā altāra gleznā
vai krāsainā sapnī ...

Kā es klauvēju, klauvēju ...
Klauvēju!
Un manī pašā
pa krūtīm
kā sprostū
lec sirds tā kā traka
un apmāta
lauvene
un arī klauvē,
un klauvē,
un klauvē ...

Kā es neticu, neticu ...
Neticu!
Ka tevi aizvakar apraka
ledainā zemē,
ka nolādētajai,
kaulainai,
bezmiesas,
nešķīstai
jānoplēš bij dzīva
zemene,
ko viņa darīs ar to? —
vai tad nebūtu diezgan,
ja paņemtu mani
un atstātu
tevi? ...

Kā ogļmelnas laivas
uz ogļmelna vakara ūdens
bez cilvēkiem iekšā,
bet, pilnas ar krēslu
un skumjām,
bez kustības
stāv manas domas.

Tā paralīze —
pēc ļauna kodiena,
pēc dunča mugurā,
no kura dūriena
domām ir atņemtas
kājas,
un piedzēries ir
kruķu taisītājs,
žagojas un slauka acis:
— Tu paprovē ... mīlais,
vai pavilkties nevar
uz rokām
(Hik ...) ...
tu paprovē. —

Nu, skaidrs,
ej izgulies, meistar,
tāds pats esi cilvēks
un ne jau aiz spēka
tāds šodien,
tāpat kā es —
ne aiz redzīguma.

Ej izgulies,
man tagad jādabū ir
kaut kas lielāks
par gaidīšanu
līdz rītam.

* * *

Par klaunu ir zināms,
ka viņš taisa jokus
un liktenis
taisa ar viņu.

Un reizēm
tik atklāti nejēdzīgi,
ka gribas
atriebt.

Un pajokoties
ar pašu.

Bet tā griba
jāapspiež...

Es jau reiz —
joku pret joku,
bet liktenim
rezervē
bija palicis
vēl viens joks...

IZNĀC

Iznāc labi agri šorīt,
pēc tam katru rīt
skatīties, kā meteori
okeānā krīt.

Liksies, ka viss plašums vārās,
burbuļi vien skries,
ka pats Neptūns līdīs ārā
gauži lamāties.

Kūpēs degošs naftas vīraks,
kas no kuģiem gāzts,
un būs atkal jūras tīras,
kā bij sendienās.

Nemirs kaija, indes dzelta,
sniegbalta būs tā,
un būs makrele no zelta,
siļķe — sudrabā.

Un tā rožainā no kaijām
nebūs reta vairs,
rožains kļūs no spārnu aijām
tālums pelēkais.

Protams, tā ir pasaciņa,
bet man katrubrīd
tevi vajag katrā ziņā
ārā izmānīt.

JOKS

(vai — dialogs ... ar odu)

Gulēt žausies —
tūlīn sods:
pašā ausī
nodic ods.

Sīc pie sejas
katrunakt,
lai es eju
zirgus zagt.

Grib, lai kaut vai
pavada, —
šim par smagu
pavada.

Taisu ģīmi
savādu —
man nest tikai
pavadu?

Pilns ar zirgu
oda skats —
šis ar zirgu
jāšot pats ...

Kā lavīna,
tā kā no jumta kupena
šis gads būs nogāzies gar zemi —
blākt! —
un it neko vairs nevarēs
un nevajadzēs
turpināt,
vai var vai nevar,
būs viens vienīgs —
sākt!

Līdz tam,
līdz gada plikam pakausim,
ir neskaitāmu
pāris stundu sīve.

Mēs pacīnīsimies,
mēs vēl —
pa īstam
pakausimies.

Jo reizēm stunda
ir vēl garāka
kā dzīve.

1982

* * *

Man žēl tā vārda ...
Viņš aiz pārsteidzības,
aiz nepacietības
ir izdīdzis
un tagad nosals.

Nekas
nekam,
jau izdīgušam,
nevar izlīdzēt.

Uz laimi —
kas uz laimi.
Uz postu —
kas uz postu.

Un laika nav,
uz to, uz viņa nāvi, gaidot,
stāvēt.

Man pašā iekšā ir
tā pārsteidzība,
nepacietība,
kas bieži vien
ir tikai pārgērbusies
nāve.

BŪTĪBĀ PAR ASUMU

Jau bija pasacīts
par daudz,
jau bija dzirdams,
kā viens šņaukājas,
šņauc degunu:
no vārdu caurvēja
ir sadabūtas
iesnas.

Bet — par daudz
ir pārāk, pārāk daudz,
ja lej,
bet sevi pilnu
nepieaudz —
kā kucēns.

Tad tas nav nekas cits
kā —
briesmas!
Kā tukšu riekstu
tevi ņems
un kā no pelējuša
vems
no tavas
nepiepildības.

Un paliks —
daudzu bads
un vienīgs vainīgais,
ko neglābs viltības:
tu pats,
tu — vienīgs pats.

Un beigsim
liekas aplaizišanās
un ķildības.

Par daudz
tai zālē šņauc,
par maz tai zālē
šņukst,
un neviens skatiens
jauna piedzimšanu
neizpukst.

BŪTĪBĀ PAR ASNU

Man teic —
tu vienreiz savu sākto
arī beidz.

(Bet ja nu tev tas teikums jāpabeidz?)

Man teic —
tu naktīs necelies,
bet sauli sveic.

(Bet ja man kas līdz saulei jāpaveic?)

Man teic —
tu noapaļojies,
jo beigas drīz.

(Bet ja — jo stūraināks, jo vairāk īsts?)

Man teic,
un noteikti tai sakāmajā
būs misis Beigas
un būs misters Drīz . . .

Nāc, beigu pielūdžēj,
kur asns stīdz
uz augšu
tā kā mirklis
zaļš un īss.

Viņš augs,
un viņš tās tavas beigas
uzrakstīs.

Ja uzrakstīs,
jo turpināt un turpināties,
zaļš un īss,
no jauna
tev neprasīs.

RETRO A CAPELLA

1

Acis palika tur.
Acis lai paliek tur.
Zvirbulēnspridzīgām,
debesīm līdzīgām
nav tām ko idzīga
vecīgā pierē lēkt.
Acis palika tur.
Acis lai paliek tur.

Kur saule burvības bur.
Kur negaiss svētrunu tur.
Kur pļavas zvaigznājus kur.
Acis palika tur.
Acis lai paliek tur.

Tās acis nav ko biedēt.
Tās tāliem gadiem pieder.
Cilvēkiem, kā nekad nebūs.
Cilvēkiem, kuru vairs nav.
Acis palika tur.
Acis lai paliek tur.

2

Uz lielās neatgriežamības tilta
man mugura
no tava skata silta.

Bet mugurā nav acs.
Un mugurā
nav sirds.

Tie skatās turp,
kur savu zirgu triecu,
tie skatās turp,
kur laika zirgu triekšu,

ja tas ir dvēselē,
tad dvēselē —
uz iekšu,
ja pretī naidniekam,
tad šķēpu tam —
uz iekšu,
ja pretī nāvei,
arī tad —
uz priekšu.

Kā gribas pāri plecam
vēl ko redzēt!
Bet priekšā aizliek roku
visa sedzējs.
Un pārāk atskatās vien
topošs bēdzējs...

Un — nav ko atskatīties,
pietiek meļu,
mēs katrs zinām savu ieto
ceļu,
un bēdzējiem jau nav to
atšķirīgo ceļu —
bēg visi vienādi
pa vienu
bēgumceļu!

Uz lielā neatgriežamības tilta
man mugura
no tava skata silta.

Bet mugurā nav acs.
Un mugurā
nav sirds.

Saule nav blāvāka,
bet nav
tāvakara,
pierē grumba
stāvāka,
tur gan ir daļiņa
no tāvakara.

Palieciēt svētīti,
draugi un gadi,
dzīves vētrās vētītie,
prom neaizvētītie,
vairāk vēl kļuvušie
par nejaušradiem,
ar sirdi pētītie, —
vai nav kas gadījies,
lai laikus pretī
var roku padot.

Lai laika tētim
ar viņa badību
kopā likt pretī
savu ne radību,
bet, ja radību,
tad visa labā
uz visiem laikiem
uz labo
svētītu.

Saule nav blāvāka,
bet nav
tāvakara.
Dzīvē būs vēl stāvāka,
un tur lai nepietrūkst
tevis
un
tāvakara.

VECA BŪDA AR NIEDRU JUMTU

Te jūmtā iegrauzusies pele,
un pūce
drīz vien sāks te perēt,
un naktī
melns un blēdīgs velns
nāks sveces galu nofenderēt.

Un skatīties to nākšu es,
jo es pat nezinu —
ko dotu,
lai aiznākamās
paaudzes
kaut tā,
bet mani —
apdzīvotu.

DIEMŽĒL

Es vairs — diemžēl —
to bērnības garlaicīgumu
nejūtu:
iztrakojušies,
piekusuši,
degumus kopā sabāzuši,
zilē —
kas būtu,
ja nebūtu? ...

Pēc tam
arvien ātrākiem soļiem
viss nāca
nezilējot.

Karš — bēres — miers — kāzas — nāve —
pilngadība — bērni, zīlējami:
kas būtu,
ja nebūtu? ...

Mēs, veči,
trakojam,
piekūstam,
degumus kopā sabāžam,
apsprieždami:
kas ir,
ja nav? ...

VON GOTTES GNADEN

nav nekas,
von Teufels Gnaden
nav nekas!

Nekas nav
dieva dots!

Cik esi liels,
cik esi mazs —
no dzīves elektrības
ar tavām dzīslām,
taviem vadiem
tevī
ievadots!

Cik varam skaust?
Cik varam lādēt?
Krit laime
kādā citā kausā?
Nu, ko —
von Gottes Gnaden?

Cik gan mums
jūtīgu,
ko derētu saukt —
«Gnīden»!

Viens ar,
viens auž,
bet otram laika nav —
ja ars un audīs,
kad tad lai
skauž?

* * *

Kāda tukša un skanoša
pusmuce!
Kāda pašaizliedzīga
uzpuce!
Kāda bagāta, kliežošā
priekšpuse!

Lūdzu ...
Tikai nepadomājiet palūrēt
iekšpusē ...

Tas ir —
rozētā
klozetā skatīties.

Tas ir —
kā tualetē
no rulona
papīram attīties ...

Un nevarēt
noslaucīties.

Uzmanieties
no iekšpusēm.
Lai ārpusē
k dziedz —
nav ko bīties.

TROJAS

Ar Trojas smaidu
viņš sāka.

Un sapazinās ar visu,
ko viņam vajadzēja
vienam
mūžam.

Uzrakstīja
Trojas vēstuli
un iekļuva
naivā dvēselē.

Te bija rīcības
plašums,
ar Troju varēja rīkoties
citos plašumos.

Ar Troju
viņš kļuva tik viss
un tik visāds,
cik bija nepieciešami
līdz vienam
kapam ...

Es dēlam neteikšu,
tā būtu vēl viena
Troja
ar neuzticību iekšā ...

Bet tas tur
trojietis
nomira viens —
Troju viņš atstāja dzīvu
un ārā.

Dīvaina šodien tā pilsēta,
kur šodien taisīsim
savas nekrustojošās trajektorijas,
gar lietām un cilvēkiem
rikošetējot.

No mīlā pie nemīlā
un atkal pie —
mīlā.

No lielā pie sūkuma
un atkal pie —
sūkuma.

Bet dīvaina jau nav
pilsēta,
dīvainas ir mūsu
trajektorijas.

Ja mēs kā skudras
aiz sevis atstātu
smaržu celiņu,
ja mēs kā zvēri pa dumbru
asfaltā iemītu takas —
tās būtu dīvainas cikcakas,
kā aklai mušai pa istabu
pret visu ko
atsitoties.

Ja arī lemts būtu
kustēties kopā,
kas būtu?

Divreiz vēl mazāk
mērķa
un mērķtiecības ...

Bet mums taču mērķi ir.
Es, piemēram, tagad
iešu uz pastu
saņemt
man nepienākušu vēstuli.

Tu — uz ķīmisko tīrītavu
dot tīrīšanā
jau tā tīro veļu.

IET

Cilvēks
arī ir pulkstenis,
viņš, arī stāvēdams,
iet.

Viņā iet laiks.

Dažkārt
kā smilšu graudiņi birst
sīkas un konkrētas sekundes,
apkonturētas minūtes,
ar cirvi aptēstas stundas.

Retāk
vienā mirklī
skrien stundas un dienas,
tas ir,
kad dvēsele uztraucas.

Pavisam reti
caur mirkli
izzib
gadi un ēras,
izauļo bijušam cauri
un aizauļo
esošam priekšā.

Tas ir laimīgi,
bet tas ir skaudri —
vientulībām
ir savas dzelžainas normas,
ar viņu pārmērību
var noindēties.

Aizskrējis priekšā,
var saslimt ar gaidīšanu
un nomirt
no tuvākā
gaidīšanas.

Līdz ausīm nobridies
sniegā,
aplēkšējies
un aplipsis
ar ledus zirnīšiem,
es mājās atkusu
un sāku aust pļavas
tāds kā tāds
uzbeks vai turkmēnis.

Cik es par sevi maz
zināju!

Ne prātā nebija nācis,
ka uzvilksu
zaļas nītis,
ka protu rokā
saules atspoli turēt,
kur vajag,
asinssarkanu uzasiņot,
gundegu
uzdzirksteļot...

Kas par varenu pļavu audēju
manī
ir mājojis!

Rīt
es to izausto
izklāšu pār visiem sniegiem —
lai min kājām
putni,
zvēri
un cilvēki.

Lai zin
putni,
zvēri
un cilvēki,
ka pastāv pļavas.

PATIEŠĀM

Patiešām, utis bija.
Un ir.
Bet vai tad patiešām
tādēļ bija
galva no rumpja
jāatšķir?

Jānocērt.

Vai tad bija vērts
nokāpt no koka,
kamēr neiemācījies —
cik koks ir
vērts?

Cilvēka vērtību nosaka
viņa
citu vērtību vērtēšana.

Pats sevi jau ir pārvērtējis —
pats sev tik vērts,
cik nav vērts.

Patiešām,
nevēdinātas pilis un būdiņas
piesmok
un nekoptas —
noveco,
no kā var izbēgt, tās
uzspridzinot.

Kāpēc to nepiemēro
cilvēks pret sevi —
katrs pret sevi
pats?

Tāpēc, ka stulbumu
taisa par dievību —
izsludina par
nenovēršamu.

Dievu jau atraduši
šaubīgu . . .

Starp citu minot —
jau ir parādījusies
jauna šīs ticības sekta:
stulbeņi,
kas ir stulbeņi,
savu stulbumu zinot!

ATKĀPJOTIES

Vispār jau labāk ir neatkāpties ...

Bet, ja atdodam pilsētu,
tad spridzināsim
ar prātu.

Viens saspridzināja tā,
ka, atkarojot to,
izrādījās —
viņš bija izgatavojis
pretiniekam
vislabāko dotu
priekš aizstāvēšanās.

Pat ne par
paldies ...

Atdodot pilsētu,
spridzināsim vien to
un vien tā,
lai vieglāk to būtu
atgūt.

Tilts —
uzspridzināts
ir vienlaicīgs šķērslis
naidniekam turpejo
un mums —
šurpnākot.

Karā viss ir koks
ar diviem galiem.

Atkāpjoties ...

Bet vispār —
labāk ir neatkāpties.

NEZINOT

Šī ir vēstule,
nezinot Tavu adresi:
«šajā saulē (?)»
«uz pieprasījumu».

Nezinot, kā Tu dzīvo.
Nezinot, vai esi dzīva...

Tieši pēdējais
man laupa pēdējos vārdus.
Es nezinu, kā tad jāraksta?

Uz kā —
tad
jāraksta?

Uz kurieni
tad
jāraksta?

Parādi man
kādas nakts
gaisīgā sapnī!

Tu to vari ikbrīd.
To nakti es uztaisīšu
un nēsāšu vienmēr
pie sevis
kā atvērtas durvis
priekš Tevis.

ČAKS ZIEDOŅDĀRZĀ

Sniegs spiež pie zemes mazu egli,
un piemineklim acīs sniegs.
Nāks rīts, un nevis piemineklis,
bet raudās akmens dziesminieks.

Pats no tā, no kā Rīgas bruģi
raibpelēcīgus viļņus met,
kam pāri smagi akmens kuģi
uz ziedoņvieglu tāli ved.

Čaks — sniegā? Čaks nekad nav sniegā.
Viņš arī akmenī tēsts zied.
Čaks — miegā? Kā var būt Čaks miegā?
Jo miegā un pat miris dzied.

Caur ziemu, ledus acīm glūnošu,
caur lauskiem, kuri putnus tvarsta,
es nesīšu tev karstu punšu,
lai tu caur ziemām stāvi karsts.

Kas — ziema? Paguršana parastā,
lai pēc tam piecelties un iet
turp, par ko tev sirds ziedoņdārzā
bez mitas lakstīgala dzied.

Dun savu nemirstīgo basu,
ar atbalsīm pa sienām zveļ
un, sāpei nenotemot asumu,
to laimes vienreizībā ceļ.

Un ... Čaka nav uz pieminekļa.
Viņš būtu atvadījies? Nē.
Sēd pie šīs pašas dienas sēkļa
un prieka mailes makšķerē.

NOTEIKTI

Pret neuzticību
ar Rīgas torņiem
potēts,
pret stobru būtību
ar kastanžalvēm skrotēts
un — tikai mīlestībā palikt
noteikts.

Es savu noteiktību
izpildīšu
noteikti.

Es — kājāmgājējs,
un man nevajaga
vāga.
Es savu šaubīšanos zāgēju
uz Rīgas torņu
zāga.
Bez Rīgas miesas smaržas
man nav cita smāga.

Un —
izredzētiem mīlēt
ko vēl vajaga?

Bet vajag gan.

Vēl viena kaisles
smārda,
vēl viena lūpās sagruздоša
vārda,
kas, šūnu radot,
šūnu saārda.

Kaut šodien ir tas vējš
no skārda
ļoti —
es savu noteiktību
izpildīšu
noteikti.

Teicu, ka Zemgale —
plakana.

Pašu tikko par tādu
nepataisīja ...

(«Bet es tur piedzimu,
makan!

Kāpēc tu esi
netaisnīgs?»))

Tāču kā galds ...

Kā vēls rudens ...

Skatos,

bet pie kā apstāšos?

(«Jūra arī ir gluda,

bet kāda sirds tai

apakšā! —

pusnaktī pamodīsies,

ja reiz

tajā bijis,

no sievas siltuma dzīsies

aukstajā

brīnumā!»))

Tā jau laikam ir,

makan ...

Ne jau tas —

ko,

bet — kā! —

izrunāji.

Zemgale ir

tikpat plakana,

cik — Himalaji.

PĒDĒJAIS MĒĢINĀJUMS

Kā izbēgt
no viņa kobras acs?
Trīsma
ceļgalos?
Potītes
nobražtās?

Pēdējais mēģinājums,
nelga!

Ar ko tu atšķiries
no visiem pārējiem —
ar to,
ka jāvar,
ko neesi
varējis.

Nāc, ledus,
apņēmībā!

Nāc, tēraud,
muskulos!
Spīt, nāc un apņem!

Un iekod!
Drusku...

Pēdējais mēģinājums...
Un —
neder.

Lūdzami.
Mēģiniet...
Mēģiniet.
Mēģiniet!
Lai nav bēdu —
visur un vienmēr
pirmo
kā pēdējo!

APKLUSUMS

Tik viena kaija paliek vēl
uz tumši zila gaisa,
un vakaram nav pelnu žēl,
tas savus pelnus kaisa
uz ceļiem un uz neceļiem,
uz cerībām un acīm,
un skropstas augšup neceļas,
un mēlēm nav ko sacīt,
jo pelns ir viltīgs,
pelns ir mīksts,
tik salds, ka notek slienas,
un tajā taču atslīgt drikst
pēc cietas, cietas dienas?
Un tad jau bada zaķis nāk
grauzt ābelītei mizu,
un baltā kaija tālumā
iekš tumši zilā izzūd ...

Pa smiltīm
kārpoties,
zirgs mirst.

Zirgs aiziet
tārpoties.

Zirgs irst.
Tam pāri nezālēm
un zālei,
maizei
vārpoties.

Uz pusēm
trūksti,
bet vairs tai dzīvībai
tu turpmākumu
neizlūgsi.

Citu!
Tikai citu!

Bet es —
to pašu gribu.

Un, bezspēcībā elsodams,
pats savu paklupušo
mīkstsirdību
situ . . .

UN TOMĒR

Smilšu —
par rupju.

Es lieku uz galda
pelnu
pulksteni.

Saberu tīgeli
pats savus pelnus.

Pārceļos
viduslaikos
un karsēju no tiem
dzirksteles.

Saberu tīgeli
pīšļus
un kausēju no tiem
zeltu.

KRĒSLĪBA

Dikti kaudamies
ar savu mēslību,
kas ir sīva
un savtīga pārāk,
gribu izlauzties
cauri caur krēslību,
tikt pie kaut kāda gaišuma
ārā.

No tumskrēslības
un no —
klubkrēslības,
kurā iestidzis
nemanot sapūst,
gribu tikt iekšā
saules
vēstniecībā,
gribu būt
radiācijas appūsts.

Ne vien iededzis,
bet arī —
iededzies,
uguns labāko meitu
apprecējis
un kā glazūra
dzīvei piededzis
ar to uguni,
ko nevar apdzēst.

Un tad, liesmodamam
karstākā dvēselībā,
kā visrūdītākam
tēraudam šķindēt,
doties atpakaļ
pie savas krēslības
to viņas pašas miteklī
noindēt.

Bez atoma šķēliena acīs
vēl pagaidām pasaule iztieks,
bet manī bieži vien pacifists
nāk kauties ar rezerves virsnieku.

Un abi ir asi un taisni,
un abi līdz galam kaislīgi,
un abiem viņiem ir taisnība,
un abiem diemžēl nav taisnība.

Kam bērniem rotaļu šautenes
un raķetes, tanki visnotaļ,
tos jāmāca sēt, nevis kaut,
un tam vajag citādas rotaļas.

Ja nemācīs — kas labs, kas slikts,
tad bērniem nekas cits neatliks
kā — priekšlaikus kapā tikt,
jo naidnieks no naida neatteiksies.

Bet doma nāk virsū un moka,
ne mirkli nelaižot secen, —
ja kara velns trenē man roku,
tad kāds es tev engelis simtprocent?

Bet, ja roka ļengani karāsies
un zinās vien puķi un karoti,
jo ātrāk naidnieks sāks karu,
jo redzēs, ka tevī nav karotāja.

... Lai cik būs iešana gara,
lai cik man savs ideāls jāgaida:
es — vienmēr ar palmas zaru,
bet rezerves virsnieks —
vien pagaidām.

TAVA MĀJA

Ja ne redzēja,
tad tās nolemtību
juta pat aklie.

Ne satrūdēt,
ne brukt aiz nevēlības —
tavai mājai
bija lemts
sadegt.

Bez mājas mātes,
bez mājas tēva,
bez mājas bērniem,
bez mājas gara
sanāk
ne mājas,
bet vazaņķu
naktsmājas.

Jo vairāk to sablandās,
jo vairāk kļūst
vazājošamies
viņu domas.

Aizvazājas
līdz nažiem un sērkociņiem...

Neskaties
vienā pagālē —
tās nemaz nebija
tavas mājas.

Kamēr izklīdīs dūmi,
padomāsim —
kur rakt
jaunu aku?

Kamēr atdzisis
pelni,
padomāsim,
kur stādīt
pirmo ābeli
un — kur stādīt
pirmo puķi?

MANA KRĀSNS

To sauks par mežonīgu
reiz.
Bet tas būs —
reiz.
Tik neciešami tālo
reiz.

Jo nav uz zemes šodien jau
neviens
lieka koka,
neviens
lieka putna,
neviens
lieka zvēra.

Un liekie cilvēki
ir lieki
citādi.

Par mežonīgu manu krāsni sauks,
kaut viņa praulus ēd,
tos koku pišļus,
kam vienalga —
ātrākas vai neātrākas
beigas.

Rūc mana krāsns
un ļaužu jezgas,
ļaužu kautiņus
un karus,
visu gadusimtu pārrūc,
caur kuru nāk
man mīļš un gaidīts
ciemiņš.

Man vajag
siltu istabu un dvēseli,
jo cauri gadsimtam
un ziemei
viņš nāk kājām.

JEFIŅŠ TICĒS

Jefiņš ticēs,
ja viņu nosauks
par persiešu paklāju.

Jo viņš nezinās —
kas ir persieši.

Jefiņš ticēs,
ka zeme ir plakana.

Jo viņš neaptver —
kas ir —
zeme.

Jefiņš
pašaižliedzīgi
dosies karā.

Ja viņam blakus
būs otrs jefiņš.

Otrs —
ja tam būs
trešais.

Tas ir tas
vienkāršais reizrēķins,
pēc kura
veselas tautas kļūst
jefiņi.

Un pārstāj būt
tautas,
un mēs par to brīnīties
nepārstājam.

* * *

Man melnu dienu
pareģoja
nezin pēc kādām tur
melnām zīmēm,
nezin kādu tur
melnu smirdoņu kvēpinādami.

Manī ir dzīvs
pagāns —
blenž uz tām laika zīmēm
un drudžaini
piekaļ skatu
tai melnajai
kūpoņai.

Bet manī vēl dzīvāks ir
ķeceris.

Tas parausta
aiz bārdas zīlnieku
(vai nav pielīmēta?),
tas apdomā
melnās zīmes
(vai tās nav krāsotas?),
un kā —
viens — tiešām,
otrs — tiešām
(viens — atlūp,
otrs — noplūk)
nav īsti.

Vēl paliek
melnā smirdoņa
pēc cepta mamuta,
pēc sadedzinātas
raganas,

pēc Hirosimas,
pēc modernas pilsētas
auto- un moto-
huntas.

Un tas nu ir —
īsts!

Melnās dienas
manpareģojums
var
piepildīties...

* * *

Tik nepacietīgs sējējs!
Sniegā
graudus sēja.

Pret zemi sviezdams,
maizi
nonāvēja.

Un pateicībā viņam
zeme
nātru lauku
uzaudzēja.

Kad nav uz sāpi vairs tās cerības,
ka pāries,
tad atliek vēl tā cerība,
ka pārvarēsi,
un tev to cerību
daudz noārdīt
daudz mēģinās no ārienes.

Tad visu izšķirs —
kas un — cik tev iekšā,
cik stipri un cik tiešām
pats sev esi priekšnieks,
cik esi kļuvis stulbs
vai gudrs
no tā visa,
kas tev nāca priekšā.

Un tad kļūst dārgs
(bet neatgriežams),
kas ir bijis,
bet nav pielipis, —
ik garāmpalaists
smaida gaišumiņš,
ik, raidītas no mugurpuses,
lodes
svilpiens.

MUMS IR VIENA DIENA,

kuru dzīvot,
pusdzīvot
vai uzdzīvot.

Viena diena.
Visdzīvot
vai izdzīvot.

To dzīvot
vai nodzīvot
no
«no» līdz «līdz».

Un tad
kā noziedznieka kapu
nolīdzināt.

Mums tikai viena diena ir,
ko tā dzīvot
vai — padzīvot,
vai — sadzīvot,
vai nīsties.

Vien —
neizlaist no rokām
un no sirds,
jo dienas vārīgas ir —
nokritušas
plīst.

Plīst
pat uz visumaigākajām
citu
dvēseļgrīdām.

Balts sniegs krīt melnā ūdenī
un zūd,
uz balta palaga krīt kvēps
un smērē,
tad kāpēc gan mums
nepārtraukti solīties
un zūdīties,
tad kāpēc mums,
ik mirkli mainīgiem,
to neesošo tāpatību zvērēt?

Es tevi nākošajā mirklī
mīlēšu
vai ienīdīšu,
cits,
pavisam cits
es nākošajā brīdī
tevi šaubīšos
vai ticēšu.

Uz mani neatbalsties
un man nepaļaujies,
pie manis,
pie tā nākošmirkli topošā,
ar tev vien piemītošo nojautību
kļaujies,
kas tikai esošajam mirklim pieder,
nākamais
to sodīs.

Pie manis pierazdama,
lūdzama,
pie manis
nepierodi.

* * *

Virs manis
apgāzts zvaigžņu grozs.

Es nesadegšu,
ja die's dos.

Es nesaplakšu,
ja die's dos.

Es nenosmakšu,
ja die's dos.

Un tajā brīdī
pamostos...

Virs manis debesis
kā grozs,
kā lāsts,
kā slazds.

Es pats —
tā groza pinējs,
lāstu lādētājs
un peļu ķērājs.

Trim pretmetībām
vienlaicīgi
uzticību zvērējis.

IEDOMU TIRDZIŅĀ

Iejūdzu iedomu zirdziņu,
braucu uz iedomu tirdziņu.

Vai, ar ko tur tikai netirgo!
Netīrīgie —
ar netīro,
tīrie ar tīro
klīrīgi
un tāpat paliek mazāk
tīrīgi ...

Piedāvā nesvaigu
svaigumu.
Piedāvā nemaigu
maigumu.

Un pat piedāvāt
izdomā
to, kas nemaz vēl nav
izdomāts.

Gribu ...

Iedomu auzu tarbiņu
zirgam par viņa darbiņu.

Gribu,
bet auzu nav,
ne iedomātu,
ne piedomātu,
ne īsto.

Eju pie iedomu zirdziņa,
braucu no iedomu tirdziņa ...

LAKATS

Lai tas lakats tevi silda,
kad man rokas tālu,
kad es tavu sirdi pildīt
izrādos par bālu.

Kad es tavu muti dzirdīt
izrādos par sausu,
kad es cītīgāk kā sirdij
prātvēderiem klausu.

Lai tas lakats tevi paceļ
padebešos silti,
kad virs zemes dzīve sacel
vientulības smilti.

Kad čirkst zobos, kad čab matos
sausī smilšu graudi,
kad caur tāli smaidot skatos
un tu pretī raudi.

Nav jau talismani īstie —
smaragds, rubīns, ahāts ...
Nem.
Sedz pleciem.
Nenobīsties.

Tas nemaz nav lakats.

Citam tā iegājies,
man tā ir ieskrējies —
mājās
kāds dulls sauciens ieskrien,
un —
jāauj kājas.

Jāsaņem bērns,
ja saukts
uz dzimšanu,
jādala sēras,
ja saukts esmu
uz kādas sirds
norimšanu,
jālec polka,
ja atsaukts
uz zaļumballi,
jaunam jāklūst,
ja ataicināts
uz jaunības svētkiem
zaļganajiem.

Ne vissāpīgāk,
bet kā ļauns audzējs
truli smeldz,
ja esi atsaukts, bet —
kāpēc saukts,
nezin pats saucējs...

Tad man ir jāzin —
kāpēc viņš
saucis?

* * *

Rakstiju dzejoli
aruma garumā,
zirgs
gar spārniņu atskatījās
pārmetoši ...

Ko tagad lai dara?

Skrāpēt mazu vadziņu
pasaules mizā
kā lūsim ar nadziņu?

Bet tas ir pārāk
pārejoši ...

Citādāk nevaru!
Zem zemes dusmojas —
viņi gan esot
varējuši.

ZINĢE PAR TREŠO

Tu — pie tīra,
es — pie vīra,
jo tu esi
trešā.
Man pilns maciņš
zelta tīra,
bet tev caurums
ķešā.

Un es tērpjos,
un es ģērbjos
tīra zīda
vešā,
tu — pa iekšu,
es — pa priekšu,
un tu paliec
bešā.

Beržas pirmie,
spraucas pirmie
naudai šķindot
ķešā.
Bet, vai blonda
tu vai sirma,
man tu patīc,
trešā.

Likten, beidzot
esi taisnīgs,
pietiek tavu
nievu!
Trešā, trīs ir
laimīgs skaitlis,
nāc tu man par
sievu!

NEVAJADZĒJA SADERĒT

Nevajadzēja saderēt.

Saule no muguras.
Tagad man vairs savu ēnu
nenoskriet.

Tagad
būs jāskrien
līdz rītam.

KAS ZEMI PIEVĪLIS

Kas zemi pievīlis,
tam debess netic,
jo debess jau ir pievīlta
vispirms.

Kad kājas projām iet,
tad sen
no magnētisma norāvusies
un sen jau projām
sirds.

Teic —
skatieties no darbiem.
Var jau skatīties,
bet visu redzamo
mēs iepriekš izdarām
un —
neredzami.

Es šodien nevaru ciest
metālisko
un asas skaņas
nevaru ciest.

Un tā tad karš starp mums
jau iekšēji ir
noticis,
to atlicis ir
pārkopēt
uz āru,

* * *

Kari sākas
ne jau tikai
no veču dumošanās.

Kari sākas
no bērnu bruņošanas,
kad koka flinti
vērs knauķis pret knauķi,
no stobra nekas
neizlido,
bet no bērna dvēseles
izlido
visneredzamākā
un visdrausmīgākā
no lodēm.

No tām
neviens nedabū galu
uzreiz —
pat māte nemana,
cik viņas luteklī
nošauts.

Manīs, kad būs
par vēlu.

Par vēlu
iežēlinās vissvētāko
žēlumu,
ierasti aprokot
patiesi mirušo dēlu ...

Bērnu bauslibā
nav baušļa:
«nepērc man tanku!»

Bet, pirms ej pie kases,
padomā,
tankista māt.

PIERADINĀT

Pieradināt —
tas ir —
slimību sev iekšā
ieradināt,
tas ir —
nāvei ceļu ieradināt.

Vakar
manas acis aizmigloja
zemes mostamtvaiķi,
no tiem ziediem
samežģījās gadalaiki
tagad —
nu tā — kāti slaiki,
ziedi par 1.50 gabalā.

Tā pati pasaka,
bet es no tās
jau gabalā.

Kā to lai pasaka —
ir grūti katrubrīd
jau esošo
par nekad nebijušu
dzemdēt.

Bet nebijušo
gribas!
Dzīve trulina to gribu,
bet tās slāpes
necilvēciskās
tai nenoremdēt!

* * *

Redzi, cik daudz
visam ir jānotiek,
visam kam jāpauet,
visam kam jāpāriet ...

Tu biji man tik vien,
kamēr tevi sniedz acs,
arī sapņos
tik vien,
cik acs tevi sniegusi.

Tik vien,
cik dzīve bij liegusi
vairāko.

Bet vajadzēja to —
vairāko,
to maziņo, bezgala lielo,
no kā visas drumsklas
par veselu top.

Tagad
tu būsi man
tik, cik vispār var
būt.

MAKSIMĀLISMS

Ne ceturtdaļu,
ne debess pusi,
ne debespuses —
atļaujiet man
būt nezinošam
un mulķim
zem pilnīgi visas debess.

Pa daļām jaust
mēs esam ķeneri,
mērām un izsvarojam
kā aptiekā
daļas.

Un veselo
izsvarojam,
nespēdami to salikt kopā
no daļām.

Saliekam!

Gluži kā mēs kurš katrs!
Cilvēks,
kuram netrūkst nekā,
vienīgi dzīvības,
un tā vienīgā dēļ
viņš nav cilvēks,
bet —
mironis.

Nedodiet man
debess ceturtdaļu,
es likšu četras kopā
un dabūšu
debesi — mironi.

Debess ir
organisms,
tai ir sava dzīvība,
un nav
debess vaina,
ka tās dzīvība
pilnīgi atšķirīga
no mūsējās.

ŠODIENAI

Šodienai kalpot,
šodienu veidot
nav —
šodienai iztapt!

To tik tā sterva gaida.

Lai tev ir vienīgi viņai —
šodienai izslaucīta
dvēseles istaba.

Lai tu izkustu
kā cukurgraudiņš viņas,
šodienas,
smaidā.

Lai tu aprautu
atsaknes
vakardienā,
atcirstu taustekļus
rītdienā,
laikmetskalpeļa asmeni
pret šodienas
buljōnkauliem
atcirstu.

Būtu un paliktu
par šodienas zīdināmu
zīdaini.

Nāve ir —
lietu vai jūtu ņemt
bez «rīt» un «vakar»,
nonāvēt ir —
mirkli izraut
no sakarības.

* * *

Lai pludo priekšnams!
Tas nav ūdens.
Tu esi ielaidis sev līdzī
pavasari —
un listi vesels
virsū manai ziemiskajai
gaidīšanai!

Mans orķestris ir nospēlējies
galīgi.
Ir visu gaidīšanas maršu notis
driskās,
un pirmā vijole
vairs ir ar vienu stīgu.

Lai pludo!
Applūdīsim tā kā zaķi
tīreļsalā,
ap mums būs bezgalīga
ūdens jūra
un dos mums sengaidīto
divatību.

Un briesmas?
Kas bez briesmām —
tas nemaz
nav divats.

Bet briesmām divats,
tas ir —
divi bezsakara
vieninieki!

Lai pludo priekšnams!
Pavasara nav vēl,
bet viņa pirmā bezdelīga —
esi!

UZ ATVADĪBĀM

Pa kupenām uz atvadībām
es iešu ziemei cauri brist
uz jaunas saules atradībām,
līdz kamēr būšu izkūsis.

Es bērza zaros asarošu,
pēc gaismas nepārstādams saukt,
es saules gaismu atstarošu,
tā ziemas vidū sazarošu,
ka nevarēs man aizliegt plaukt.

Es putnu tūlīt pabarošu
pats un ar saviem pumpuriem,
es viņam savu miesu došu,
viņš kļūs par pretī padarošu
pret visiem tagadputēniem.

Es sveicu jūs ar atradībām,
ja gaisma, tad ir atrasts viss.
Un kupenās uz atvadībām
es eju ziemei cauri brist.

* * *

Jūs ejiet . . .
ar tām savām aprādībām,
jo laiks nav tām,
bet —
ārprātībām,
ne parastībām —
ārkārtīgām,
ne prastumam,
bet — smalkumam
un —
ārkārtīgi tīrīgam.

Ne plastmasotam
un ne celofānētam,
ne polimēru rāmī
rāmētam
un rāmītam,
bet tā kā planētai,
kā komētai
caur bezgalību
planētam
pār uzceltam,
pār sagrautam,
pār pieceltam,
pār samītam . . .

Un nav veiksmi
vai lauzt kaklu
jāvēlē,
ik asns zin to vienīgo,
to bezvārdisko
nepielūdzamo,
jo tas ir —
turpināties
pavēle.

ARVIEN

Tajā mežā arvien
baltā lakatā
baltie vizbuļi zied,
bērzi apšļāc
ar zaļām šlakatām
un raganu riņķa dancī
sēnes rudenī iet.

Švīku pāri tam vilkdams,
viens kara motors skrien,
bet tāpat viss iet
tajā mežā arvien.

Arvien?

Jā, zaļš meža vecis
no zaļa akača lien,
tāpat vien,
acis mirkšķinādams,
tāpat par zara brīkšķi
zem manām kājām
bārdamies —
viņš to motoru neredz.

Es redzu,
bet izliekos neredzam,
bet pirmajā naktī,
kad būšu pilsētā,
man sapņos atnāks
tas lūstošā zara brīkšķis
un švīka debesis.

Un švīka būs —
pasaules plaisa
un brīkšķis —
lūstošu cilvēka kaulu
brīkšķis.

* * *

Laikam ir riebīgs raksturs —
par lēnu,
par ātru,
bet it nekad —
tā, kā vajag!

Cilvēkiem arī —
uzrodas vajadzīgais,
kad vajag
nevajadzīgo,
un — otrādi.

Laika un cilvēku dēļ
man tagad
jāsapīkst,
jāpapīkst,
jādara, vārdu sakot,
ne tas,
ko es gribu darīt.

Bet, godīgi sakot,
man gribas ne īsti
izstrīdēties,
ne īsti piekrist,
bet šļorgani
ar laiku
sakasīties.

Tāpēc ka man ir
slikts raksturs.

SPĒLES

Netaisi mazu bodīti,
ieklūsi lielā bankrotā,
nespēlējies ar lodītēm —
ne tu šīs spēles bankotājs.

Viss dzīvais šodien bankā stāv —
dzimstošie bērni un kapsētas,
un kā spēlmaņi tanki stāv,
un katrā iekšā viens apsēstais.

Ieraus šņabīša kranciņu
un tad — pa visu banciņu
grūdīs mūs uz nāves danciņu
kopā ar savu tanciņu.

Atomu laikmeta bēbīši
ar minismadzeņu lādiņu,
ja mēs jums bijuši-nebijuši,
kā sastāv ar jūsu ādiņu?

Tajās pat liesmās čokurosies!
Vai tad jūs viņu nemīlat?
Nedzeniet debilus jokus,
slepkavu jokus, debilie!

Laiks ir no rotaļām atslimt,
nav kara spēļu vairs tagad.
Tik pārāpbruņotā gadsimtā
šauj arī malkas pagale!

VĒLREIZ

Ir atmiņai no jauna vīruss
un prātam atkal dilonklepus,
ja pērnā karā dedzināja
mirušos,
tad nākamajā
dzīvos ceps.

Tā šašlikturamā tik gara,
ka slepkava ne dzird, ne redz,
ne savus upurus,
ne kara,
ne —
cik tas cepjamais ir vecs.

O, brīnišķīgais divdesmitais,
tu, kārtis spēlējošais mūks, —
nav vinnēts,
ja tu nobeidz šitā,
jo tev līdz acītei vēl trūkst.

Tad lai iet gaisā visa būda,
lai citas galaktikas dzird,
lai osta
sadegušā sūdā —
tur viena melna pika smird?

Bet tevi gaida baltas dienas,
zem zemes būsi droši slēpts.

Nu labi, nesmirdēs no vienas
patvertnes —
tur viss būs beigts,
bet —
konservēts ...

Tu mani uzrunāji
tik negaidīti . . .

Es nespēju ticēt.

Taisni tai brīdī,
kad biju pārliecināts,
ka vārdi ir
izmiruši.

Tā atnāk saule.
Tā iznirst zvaigzne.
Tā parādās negaidīts savādnieks
ar vējlukturi.

Un tagad
runīgs asfalts
zem manām kājām.

Balsi atguvis vējš
athipnotizētos zaros
man pāri.

Viss runā.
Citi caur citiem.

Vienīgi tevis nav —
uzrunātājas,
tu esi pārbūrusies
par balsi
visam.

* * *

Es stāvu šajā ziemā glumā
kā karotīte saldējumā.

Man visi tālu garām iet.
Es — veikalā.
Un veikals — ciet.

Un tā man stāvēt,
tā man nīkt,
vien kramplauži var iekšā tikt.

Bet nav pat kramplauža
neviens:
tie rindā stāv
pēc putna piena.

Man ledus palmas logā zied.
Es — veikalā.
Un veikals — ciet.

SMIEKLU ISTABA

Kājas kļūst
par diegiem,
galva —
par bumbieri,
mute izstiepjas
starp divām dadžlapu
ausīm ...

Dažs smejas,
vēderu turēdams,
dažs krīt gar zemi,
dažs,
līdz asarām
nosmējies,
slaukās ...

Hi-hi-hi!
Galva
no rumpja
atdalās!

Bet kaktā
puisītis stāv
un raud
pa īstam.

PIE LIELAS JŪRAS

Te nu ir
vienkop un izkusušas
tās visas ziemas,
par kurām es stāstīju.

Te nu tās sildīsies,
pārtaps par mākoņiem,
snigs pāri citiem
un būs tiem —
pirmās.

Es teikšu —
meli!
Neviens man neticēs.

Es uzzīmēšu
katru pārsliņu,
es taču atminos viņas
pirmās
un nekad neaizmirsīšu
pirmās.

Man sacīs:
līdzīgas gan,
taču mūsējās pirmās
ir labākas.

Laikam gan.
Es kaut kam
kādreiz teicu tāpat,
līdzīgi,
tikai
labāk ...

Te nu ir
vienkop un izkusušas
tās visas ziemas
bez tevis.

Pasēdēsim
pie lielās,
no daudzām ziemām
kausētās
jūras —
lūdzu,
brītiņu pasēdēsim
pie lielās
un brītiņu pabūsim
mazi.

SALĪGU

Salīgu.

Debesīs
pērkona zvanīķim
par pirmo palīgu.

Iznāca vien peles skrubināšanās...

Patrieca.

Salīgu.

Atkal
par kaut ko
galīgu, galīgu —
visiem, kas strādā, —
par dievpalīgu.

Nu, tad lai jums!
Un jums arī!
Nu tad!

Un dabūju tādu
nutad!
Dibens vēl šodien kut...

Bet dūšas —
cik uziet!

Tagad gudroju —
kur man palikt?

Sakiet — vai nevar pie jums
par kaut ko,
nu... tādu ellīgu,
tādu ellišķīgu,
bet —
salīgt?

AIZ VILCIENA LOGA

Japānas kimono.
Indiešu sari.
Līgavas šķidrauts.
Aiz loga balts kino.

Balts Latvijas janvāra kino.

Jūs zinot?
Tu, eglīt-japāniet,
vairāk gan zini ķiršus.
Tu, eglīt-indiet,
to dūmu sniegu,
kad dedzini savus
mirušos.

Bet visu var zināt,
vienu —
visdārgāko
zinot.

Aiz loga balts kino.
Balts Latvijas janvāra kino.

Vārds neplūst.
Pusdzimst
un savec.

Vārds nepūst,
jo paredz:
cikreiz
nav varēts
un cikreiz tas viss ir
pārvarēts!

Cik stipri likās:
drošs ir —
gar zemi
vai vismaz četrrāpus,
tikai —
ne kājās.

No bezspēka
maizes rikā
zobi var
netrāpīt,
bet — ne guļus,
ne — četrrāpus —
kājās!

Tas ir cilvēka stāvoklis,
ja viņa dvēsele
mājās.

Vārds padzimst
un sarec . . .

Bet dvēsele skatās
ar ticīgu aci
un paredz.

VARIĀCIJA PAR PAŠA TĒMU

Kur mirušus kaķēnus aprok?
Nekur.
Jo tos aprok dzīvus.

* * *

Cik nu mēs arī neliegtos:
noteiktu lietu aplokā,
noteiktu būšanu aplokā,
noteiktu cilvēku aplokā,
noteiktu domu aplokā,
noteiktu jūtu aplokā
mēs katrs esam.

Bet ārā —
tāds pavasaris,
ka aploku stabi
paši ir aizbizojuši
un teļi bizo
bez kādiem aplokiem.

Kaut mani nolamātu:
— Tāds kā teļš! —
un kaut tas būtu taisnība.

* * *

Dzīve ir akls bokss.
Tā ir pavirša pretiniekos.
Dažam tāpēc vien mokas
un netaisnības stāv pretī,
bet citiem iet netaisni viegli,
kā piedzērušajam krītot, —
viņš cauri tiek tikai ar smieklus ...
Bet ko dzīve padarītu,
ja tu tai gadītos pretī,
no nokdauna neatjēdzies,
no iepriekšsāpēm vēl netīrs? ...
Tev atkal tiktu spēcīgi.
Un norūdi savas rokas,
norūdi — tīk vai netīk.
Dzīve ir akls bokss.
Tā ir pavirša pretiniekos.

* * *

Ar rīta blāzmu pār pieri
pats ceļa vārdus sev saku:
mierīgi un vēlvienreiz — mierīgi:
pretī traks suņu trakums.

Un to nevar apkārt apiet,
un pret to nav laika potēm.
Ar briesmām ir jāprot apieties,
tais nevar iebrist līdz potītēm.

Ja vajag — jāgrimst līdz kaklam,
ja vajag — pavisam jānirst,
bet tikai — nav jāklūst aklam,
bet tikai un tikai — nav jāmirst.

Ja reiz tāda vien paliek cena,
tad jāsamaksā tā cena,
un tā reize ir tikai viena,
un kasieris otrreiz nenāk.

Un dzīve ņem parādnieku
un uz lēnas uguns liek,
met klāt tavu dzīvi iekuriem.

Es eju.
Jau vārdi ir lieki.

88

* * *

Atrastais zelta gabals
izrādījās —
ir viltots.

Dāvinātais zirgs
salauza kāju
uz līdzienas vietas.

Avansā iedotā
mīlestība
sabrucināja pavardu.

Kāpēc tik steidzīgi —
atrastam,
dāvinātam
un avansam
mēs dodam
jāvārdu?

ZVANS

Neparasts.
Kā salnas kosta salna.
Neticams.
Kā ārsta nāve.

XX gadusimta aparāta zvans
par to,
kas notika jau akmens laikmetā.

Punktu liekošā
uz pasaules tik daudz,
ka nav atļaujas
sev pašam
pielikt punktu!

Paliek lūpās
vēl viens apspiests —
vai!

Paliek gaisā
vēl viens svilstošs —
vai?

Vai viņš izbeidzās,
mūs mīlēdams
vai neglābjami
iemīlējies sevī?

Vai-vai-vaju
pārapdzīvotajai pasaulei
klāt vēl viens
badains —
vai!?

Mans miers —
tāda bada maize vien ir —
ne lāgā padzīvot,
ne īsti nomirt.

Šķidrauts uz ģindeņa.

Ērkšķus ne tikai redz —
skarsies
un dursies cauri.

Sarkanās pērlītes
aprasos balto glābēju,
mīlo,
bezpēcīgo
un nožēlojamo.

Tikai nožēlošanu
viņš nav pelnījis.

Lūdzami,
nenožēlojiet itin neko,
ja nācis, labi gribēts,
un šķīdis
pret slikto,
ja nācis gaišs,
bet satumsis
izdurtu acu dēļ,
ja nācis dzīvei,
bet dzīves loterijā
laimējis nelaimi —
nomirt.

Nekas šai dzīvē neiet secen.
 Ir tādi, kuriem tikai ņirgt,
 bet viss ir bojājošās prece,
 ja tikai pārdoties un pirkt —
 tiek kaut kas labs par nieka grasi,
 tu lustējies, bet ko tas līdz,
 ja sirdsapziņai atņem pasi
 un neesi vairs pierakstīts
 ne savās paša četrās sienās,
 kas tevi slodzījuma tur,
 ne pilsētā, ne mūsu dienās,
 ne mūsu laikmetā, nekur ...
 Bet tajā andelmaņu šlakā,
 kas visu, kas tiem pieder, nes
 sev pašam piederošā makā,
 bet kuriem nav ne dzimtenes,
 ne paziņu, ne tuvinieku,
 ne sava šūpuļa, ne šķirsta
 un kuri mirst ar mantas trieku —
 pēc savas piederības mirst,
 no savas alkatības sirmi,
 no savas ierautības gauži.

Tos negrauž tārpi, tos grauž ķirmji,
 kas izgāztuvēs krāmus grauž.

* * *

Ļauj acīm atgurt,
pietiek bolīts,
un pleciem atgurumu ļauj,
jo tā nav komēta,
nav bolīds,
ko debesis
pār tevi šauj.

Nevienam nav šai dzīvē solīts.

Tas ir viens cilvēks,
viena dzīve,
kas degdams nebūtībā krīt,
vēl liesma dzīva,
pats vairs dzīvs nav ...

Ka nenāksies tev padarīt,
nevienam nav šai dzīvē solīts.

Tev nāksies līt to,
kas nav nolīts,
tev darīt,
kas nav padarīts.

Tā nav ne komēta,
ne bolīds —
tavs parāds kvēlo
debēsīs!

Nevienam nav šai dzīvē solīts,
ka iepriekš viss būs padarīts.

KO NU KATRS

Ko nu katrs lasa.

Sludinājumus. Afišu budinājumus.
Romānus. No laimīgām beigām. No
nelaimīgām — dies' sargi! Valūtas kur-
sus, jo pašam ir rbl. 4.25. Uz mana
stūra ir VAI dēlis, un tur pie
sasistu autiņu klusajām dabām
stāv viens tāds ar tušu rasētām
ūsiņām galīgi piekalts un nezina
ko lasa.

Ko nu katrs prasa.

Ceļu. Neceļus pats zin. Kā ir ar ve-
selību. Tas ir plašs jautājums, kad
nav ko jautāt, tad pielietojams pret
visiem un vienmēr. Par laiku un ražu.
Tas sadzīvē ir brīvais temats. Man
vilcienā vienmēr kā pieburts ir avīzē
ieskrūvēts ceļabiedrs, šoreiz viņš
rāda man foto, kur, nodūris
galvu, stāv puisis un kuram
pēc mirkļa pēc labākām receptēm
dzīvam sāks gērēt nost ādu,
to rādīdams, ceļabiedrs man prasa,
bet nezina, ko prasa.

Es prasu —
ko nu katrs izlasīs
no tā,
ko es, viņam rakstīdams,
prasu?

Ko nu katrs ...

Tas vēl ir labi.
Beigas —
ja katrs to pašu
un visi —
vienu un to pašu.

Un sastājas viss nelaimīgā secībā...

Mans tukšums un tavs trūkums.
Tavs jāietprieks un mans
kurpjāiet?
slinkums.

Tavs — tur, aiz līkuma,
un mana atskatīšanās.
Un cik tad tālu vairs
līdz tavam — jā!
un manam — nē!

S tarp visām secībām,
kas pastāv pasaulē,
mēs nedrīkstam līst ar to savu —
nelaimīgo.

Mums jātiek galā ar to savu —
nelaimīgo.

Par daudz jau tā
uz pasaules ir
nelaimīgo.

Pats vainīgs,
pašam jāsodās,
un — nav ko tēlot
nevainīgo.

* * *

Apsildījies pie svešas laimes,
nu es apsildīts nāku mājās,
nu es, apsildīts, apsildīšu
pats to savu, kas mājās gaida,
droši vien bieži skatās pa logu,
droši vien minūtes šķiet par garām,
droši vien, vai, kā es viņu sildīšu,
daudz ir manī to svešo ogļu,
varbūt pat visai ziemai pietiek, . .

Durvis vaļā . . .
Nevienā nav mājās.
Sērkociņlieluma lapiņa,
un tur
sacīts ar koši melniem burtiem —
svešas ogles
neder pat plītij,
katram pašam ir sava malka.

Apsildījies pie svešas laimes . . .

KĀPĒC MANI

Kāpēc mani
un tikai mani?
Kāpēc vienmēr
un mani vienmēr?

Bet kāpēc tā jautāšana tev uz-
nāk vienīgi pelēkā reizē un
melnā stundā, kāpēc tu neproti
jautāt, kad pāri tev nogāžas
brīnumsvecīšu mākonis?

Kāpēc no manis
un — tikai no manis?
Kāpēc vienmēr
un vienmēr — no manis?

Bet kāpēc tā errošanās tev neuz-
nāk, kad gluži negaidīts salavecis
apdāvina tevi no galvas līdz
kājām, kāpēc tad klusē kā manekens
un pat nebaidies sabrukt zem ne-
gaidīti un nenopelnīti nākušās
mantības nastas?

Tāpēc,
ka nevajag dzīvi par sviestmaizi
pataisīt —
man sviesta puse,
un tev tā otra.

KOPIBAS ATSLĒGA

Ir jāatrod citāda kopības atslēga.

Vieni un tie paši vilņi
iet cauri mums.

Viens un tas pats lielais
mūs paceļ vai gremdē.

Asinsradinieki
ir sīkumi,
kuri mums sīc gar ausīm
un perforē ādu.

Bet tomēr
mēs esam un paliekam
katrs pie saviem
gar- un platuma grādiem.

Es eju gulēt,
tu jau ēd brokastis.

Es lecu augšā,
bet tu tikko pieveicis esi
dienas turpinājumu —
pirmo nelāgo sapni.

Vienīgi bezmiegos
mēs kā norunājuši
krustojamies
un turamies
aiz trešās zvaigznes
(no mēness pa labi
vai — aiz paša mēness,
ja runā zem četrām acīm).

Es nespēju saprast,
ko meklē tik uzsvērti,
spītīgi
katrs cilvēks,
katrs divats
(un, kad man izdodas
pacelties augstu,
var redzēt —
to pašu
tautas meklē).

Pienācis laiks
un liek meklēt
jaunu kopības atslēgu.

PIE ZOŠČENKO ATNĀCIS SUNS

Liela muiža!
Pie Zoščenko atnācis suns!

Man stāsta tik pareizi,
ka esmu klāt
un redzu —
nē, nav liela muiža,
ja kvadrātmetros.

Suns arī nav liels,
parasta lieluma,
parasti pamests,
nagi pret grīdu skrapšķ
parasti.

Pašsaprotami pieiet,
kur viņam pašsaprotami iedos
bļodiņu pašsaprotama
piena.

Izlaks.

Pašsaprotami paskatīsies
uz Zoščenko
ar bezdibenīgām acīm
un pašsaprotami aizies.

— Jūsu?
— Redziet, dzīvais viss
un mēs paši
nepiederam nevienam —
dzīvība pieder
dzīvībai.
Delikāts suns ... —

Var
aizslēgt durvis
un nevērt, kad aiz tām skrāpējas ...

Var
ieurbties ar acīm vitrinā
vai pāriet pār ielu,
kad pretī nāk apriets Zoščenko ...

Bet nekā nevar padarīt
ne pamestībai,
ne nemirstībai —
tās viena pie otras iet
pašsaprotami.

Un nonāk.

* * *

Nekas nav —
uz labu laimi.

Es esmu gājputns.
Jūs varat študierēt
manus ceļus,
bet nedrīkstat piedēvēt
labu laimi,
ja es precīzi pārnāku.

Es esmu gājputns.
Jūs varat minēt
orientierus,
bet nedrīkstat pieminēt
labo laimi,
ja man izdodas
pārnākt.

Es esmu gājputns.
Un arī tad,
kad es nepārnākšu,
neskaidrojieties
ar
l-a-b-o l-a-i-m-i.

Ar laimi
tam nebūs nekāda sakara,
ja arī kaut kas būs trāpījis man
uz labu laimi.

VIENPASAKA

Tādu jau nav,
bet lieciet roku uz sveces
un apzvēriet,
ka jums nav gribējies
vienīgā pasakas stāstītāja
un būt
vienas pasakas klausītājam.

Bet vai tad jūs varat būt
vienlaikus
pirmais — tas gudrais
un trešais — tas muļķis,
pirmā — tā smukā un laiskā
un trešā — tā krietnā?

Vai tad jūs varat būt
visu to zeltu nesējs,
ar kuru jūs apber?

Vai jūs varat būt
vienlaikus
tas skaidrais princis
un tumšais pūķis
ar cik tur galvām?

Nevarat būt,
tāpēc jau, pasakas klausoties
un tajās piedaloties,
mēs ņemam sev
gaišās un cēlās puses.

Pārējās paliek
pasaku stāstītājam.

Tāpēc nav vienpasaku,
bet gribas
vienpasaku.

* * *

Es atnācu pateikt,
ka tev viss būs labi.

Nemierinu
un nemāžojos —
«būs labi» ir tas tukšais pūslis,
ar kuru mēs jautrinām
nelaimīgos.

Es zinu —
ap tevi ir tumsa
tā savilkusies,
ka neredzi izstieptu roku.

Man ir ticībai līdzīga
nojauta,
ka viss būs labi.

Pie manis
to pasacīt atnāca stariņš,
kas jau ir pārcirtis
tavu tumsu.

Ar savu ticību
tev ir jāpalīdz viņam
no iekšas
atliekt tās
šausmīgās kņabiles.

Stariņš nopūtās —
tu vairs neticot,
ka ir ticība.

Stariņš sūtīja mani
parādīt tev,
ka ticība
pastāv.

Es ceļos notirpušās kājās
un kuro reizi mācos iet.

Par ilgu esmu bijis mājās —
jau lietas bendes lomā stājas,
un pulkstenis ne tikšķ,
bet — rājas,
ka laiks stāv vaļā,
bet logs — ciet.

Es ceļos notirpušās kājās.

Cik tās ir negaidīti vājas!
Cik ātri vecums atvazājas!
Bet man viss taču zeļ un zied!

— Bez sāpju sāls viss sabojājas, —
mazs putnelis aiz loga dzied.

No mājas kā no mūža mājas
man tagad tā ir jāaiziet,
lai kaimiņš pretī nežāvājas:
— Tu taču biji miris, šķiet,
vai jebšu man nav visi mājās? ... —

Ar ledu asins sarunājas.
Uz asins baiļu ledus klājas.
Bet mutuļo
viss pārējais.

Es ceļos notirpušās kājās.

PĀRPRATUMS

Cik saimniecei ir ķēriens laimīgs,
teiks skats, ko viņas dārzā met,
un, cik pats saimnieks ir īsts saimnieks,
teiks ceļš, kurš viņa mājās ved.

Ja ceļš viss vienās peļķu lūkās
un taisās ezerīņos jau ...
Nu, domājams — tur dzīvo cūkas,
jo cūkām divu kāju nav.

Tām visām parasti ir četras —
var bradāt — ne par daudz, ne maz,
un cūka šo to var pat neprast,
ko divkājainam vajag prast.

Es tāpēc rakstu šito ziņģi,
ka bija vienā vietā būts,
kur dangu ceļam metu riņķi,
jo izlikās, ka tur ir kūts.

Pa gludu, špraunu ceļu gāju,
kas knakšķīgi zem kājām pukš,
bet neuzgāju
cilvēkmāju,
bet trāpīju uz rukš-rukš-rukš ...

* * *

Bars kapa eglīšu
iznākušas
gar ceļu.

Kāpēc es ejot viens?

PAR TO

Par to ir pieņemts nerunāt,
kas savilkts neraisāmā mezglā,
kas durstās nokaitētā nervā
un ko pat pārciršanai neizglābt.

Bet ko tie pieņēmumi līdz?
Ja tam vienalga gala nav —
kā pieskaries, tā — zemeštrīce,
kā iedomāties — gāžas lavīna.

Es zinu — mums lemts tikai krustceļš
un nesaskarsmes sāpju ašums,
bet ko tu padarīsi tam,
kurš uzticēties
ir gatavs arī tādām mazumam?

Bet garām, nolādēts, kā iet
tie svešie, kas par tuviem saucas,
bet puķes nenovist un zied
un putni zaros neuztraucas.

Un mēness zobus nesakož,
kad tie uz nakti skaujas laiski,
vien zvaigznīte, drošs paliek drošs,
velk bikli priekšā mēnesaizkaru.

Par to ir pieņemts . . .
Kur un kad?
Pie paša zvana pakāršu to ķesteril!
Es esmu no tā —
aiznākošā gada,
un jums nav tiesību
man diktēt
manu vēsturi!

VAKAR UZKRITUŠAIS SNIEGS

Ej ātrāk prom ...
Jo lūpās stostās
ar sāpi salaulājies prieks.
Un neskaties,
jo tas, kas manās skropstās,
ir vakar uzsnigušais sniegs.

Vai atceries,
cik spalgi sniga,
tik spalgi, kā vien gaisma dzimst,
un mēs tai baltā
zibens gaismā stigām,
kā tikai nebūtībā grimst.

Un kā pēc tam
tās zvaigznes sīca
un šķēlās pušu debesjums,
un asinssārta,
karsta mēnesnīca
kā liesma pārgulās pār mums.

Bet tagad ej ...
Viss straujais nostās,
un iznāks cerīnzilgans miegs,
bet tas, kas trīs vēl
manās skropstās,
ir vakar uzsnigušais sniegs.

ZILZĪLĪTE

Zilītes centās
sniegotā silā,
sevišķi centīgi
dziedāja zilā:

— Zīl-zī-i-īli
sī-i-īli,
zī-il-zīls
vī-i-īiss,
vai-ī, cī-i-īk,
vai, cī-īk-i-ī-īk
žēl...

Rī-i-ī-ītu
vai parī-ītu
atkal būs
sī-i-īlts,
vai-ī,
cik sī-īlts!
Tai-ī-īsišu
lī-i-ī-īgzdī-ņu,
vai-ī-ī,
cik
bērnu būs
daudz.

Visi būs
zī-īli,
visi būs
mī-īļi,
jādomā tī-i-ī-kai —
kā kuru
laī-i-ī-ī-ī...
sauc!

VISUVARENAIS Z.

Zari —
zemes zibeņi
debesīs sper,
ZEM —
pats negaisa perēklis
zeme.

Bērzs sper,
atsitas debesu skatienā,
nokaras
sērs.

Debesis nerasniegušu zibeņu pīnes.

Lazda
debesīs dur
ar veco krievu duramo
štiku.

Nav dzelzs,
bet debesīm
adatu terapija.

AIZ
horizonta
zaļgani milzeņi zvetē
pludmali.

Valzivis.
Zauri.
Ar milzīgi apaļām mugurām
un katrs —
devītais.

Par devīto
viss ir sagvelzts —
tikpat labs var būt
sestais.

Maziņš mizgrauzis aizlien
AIZ
ādas kokam.

Varen mirdzīgs,
nadzīgs,
skaists, bet —
koka uts.

Zvērs!
Maziņa mizu ložņa
ar līko knābja nazīti
mirdzīgo
pārtaisa ēdienā
mizu ložņēnam.

Milzīga
ņudzoša dzīvību galaktika
ZEM,
AIZ,
bet —
BEZ!
tavas obligatoriskas cieņas,
milzīgo cilvēkzaur.

Ņudzi,
kas tev gar
mazu
zilzilīti.

Mūžīgas barjeras,
kuru sauc —
neziņa,
aizvējā,
cilvēkzaur,

ārdies
aiz neziņas dzemdēta
bežspēka.

Neziņas sāpju lodes
zvērīgi
ievainots zvērs.

Sargies, laiks,
no zvēriski sadzelta
zvēra!

Iela — taisna.
Stabs — vertikāls.
Trotuārs — plakans.
Logs — četrstūris.
Nams — kubs.
Ritenis — riņķis.
Pulkstenis —
60 sekundes = 1 minūte.
60 minūtes = stunda.
Vajag uz metrisko = 100.

Nāc atpūties neregulārajā manī.

BAIGI

Zābaki.
Ar dzeltenu rāvslēdzēju.
Cimdi.
Ādas.
Mētelis.
Mūsmāju (man arī).
Cepure.
Sintētiska. Laikam.
2 kājas.
2 rokas. Viena kabatā.
Iekāpa peļķē.

Viss atsevišķi.
Invalids.
Analfabēts.
Nevar saskatīt kopā.

Cilvēks?
Tā pati
vie — nī — ba.

Ar to pašu burtu sākas —
«C».

* * *

Sniega cilvēkam sagribējās
ēst.

Sniega manna
ar akmentiņiem
bij apnikusi.

Tik balts,
ka baltajā
neko nevar sataustīt.

Sniega cilvēkam
sagribējās
par puteņa kaukšanu
neizdibināmāku.

Kas nav balts.

Un šis nāca lejā.
Uz karsto.

* * *

Nepamodies un mēnessērdzīgs,
es tomēr atradu tavas durvis.

Un ko saka tas klusums,
kas nāk tev no ...
es īsti nezinu —
no kā nāk tas savāda klusums.

Kad dvēsele kustas
un pārējais ...

Bet es tomēr atradu
 kaut ko tādu ...

Pretīga nojauta —
es zinu, ka tu to izdarīsi,
bet —
nepiesauc vārdā.

— JA BŪS, TAD BŪS...

Ja nebūs, tad nebūs. —

— Kas?

— Karš.

Puisis ir sagērbies
raibs kā rēbuss
un saviem spriedumiem
apgriezti proporcionāli
garš.

Puisis zin,
ka ķinītī šaušanās
ciešami laimīgi beidzas,
ka tie,
kas tur milzīgi gribējuši,
lai pēdējais karš būtu
beidzamais, —
beigu beigās
var arī drusku kļūdīties.

Ja pēc tām briesmām
tik daudz
visa kā palicis pāri —
vēl vairāk
saradies klāt:
 mašīnu,
 diskotēku,
 magnetofonu,
 motociklu,
 automašīnu,
 laika,
 kuru nemaz tik viegli nav
 nosist...

Puisis zin kāzu maršus,
bet nezin:
— Marš! —

Pēc kura vairs nebūs
ne īss, ne garš,
ne raibs kā rēbuss,
bet parasts,
neizskatīgs,
uzcepts vai uzvārīts liķis,
pelnu sauja
tajā visā,
kas it kā nācis klāt
pēc pēdējā kara:
 mašīnā,
 diskotēkā,
 uz magnetofona vāka,
 uz moto sēdekļa,
 laikā,
 kuru, kā izrādīsies,
 var ļoti racionāli,
 ātri un —
nosist pavisam ...

* * *

Jaunība
pieļauj varbūtību,
ka var nākties nomirt.

Bet nesaprot,
ko tas nozīmē,
tulko ar gadījumu.

Vecums zin,
ka vajadzēs nomirt,
un mēģina skatīties
uz to — vajadzēs
kā uz — vajadzēs.

Jo saprot,
ka no tā neizbēgt,
nesaprotamo
tulko ar nezināšanu.

Viss pēkšņi var atrisināties
nejauši pēkšņi,
un visi būs
kopā
kopīgā
nebūtībā...

Tad tas būs
vecuma tulkotās nezināšanas
dzemdēts
jaunības tulkotais
gadījums.

Negadījums,
pēc kura cilvēcei nebūs vairs
būt
gadījuma.

Cerē vien idilles,
meistar.
Mālē vien ainaviņas,
meistar.
Skaņo vien opsapsā,
meistar.

Idilles nevarēs derēt
ne maniem tuviem,
ne maniem bērniem,
pat manam kapakmenim
tās nederēs —
pēc šī kara nebūs
kapakmeņu.

Uz ainavas nepaliks
it nekā,
iespējams, arī audekla,
audekls arī ir
organisks...

Opsapsā
klusinām dejos
mūsu indīgie piši
pār visiem kopīgo kapakmeni —
mirušo
Zemi.

Cilvēks — radītājs...

Var radīt
milzīgu dzīvību,
var radīt
milzīgu nāvi.

No pirmās varēšanas
šodien
ir atkarīga tā otra
nevarēšana.

Viens mani sauc līdzī
nosvinēt Pompejas pēdējo dienu.

Es neiešu.
Nav savās bērēs būts.
Nezinu,
kā tur jāuzvedas,
bail
nejauši iekāpt ar kāju
neaizsargātā dvēselē.

Visi svinēs tāpat?
Kādi — visi?
Tos, ko tu rādi,
pompejas nebaida,
katrai to dienai
ir pēdējās pompas
un bērū smaka.

Tā viņi dzer un rij
savās bērēs
no pusaudzā kājas
līdz kapa malai.

Ej svinēt savu Pompeju,
man vēl drausmīgi daudz
vajag to dienu —
nepēdējo,
lai nenomirtu no kauna,
sastapdams
savu
pēdējo.

* * *

Ja pulksteņa sekunžu rādītājs
nejoņotu. —
pēc suņa maz būtu brīžu,
lai mūžs apjēgtu
savu iešanu.

Mūžs saudzē pats sevi,
laiks nesaudzē
it nevienu.

Aizrijas liksms brīdis
un ieprasās:
— Vai esmu mazs,
ka par maz tev ir bijis
ciešanu? —

Ieprasās dēls vienu dienu:
— Vai tu jau tik slikti redzi,
ka neredzi —
es jau esmu liels. —

Un koks, krūms,
pat zāles adatiņš prasa:
— Kā tik īsā laikā
tu paspēji mani
tik gari aplaupīt? —

Bet tas nav mūžs,
to prasa visuvarenais
laiks,
un tad uz mirkli man šķiet,
ka esmu dzimis
sen, sen
un arī nomiris
sen.

TĀ VĒL NAV

Tā vēl nav pasaulē būšana,
ja katru mirkli
uzņem ar dziļu
sirdsuzņemšanu,
ja katram ikdienas mirklim
klāj dziru galdu
un rīko kā ilgotam viesim
pieņemšanu.

Pasaule nesākas
ar greznu pieņemšanu —
grēcīgā,
skaistā
un noziedzīgā,
tā sākas ar tās
grēcīgu ieņemšanu.

Tā sākas
ar žēlastības pret sevi
izņemšanu,
ja gribat —
ar pārlieku ēstā un dzertā
un pārmēru saldā
no sevis izvemšanu.

Neskurinieties —
ar asiņainu, bet nepieciešamu
ķirurga
grieziena izņemšanu.

Un, kad mēs visi
un reizē to darīsim
(nez kurā pastardienā tas būs),
tikai tad drīkstēs
runāt pa īstam
par savu bērnu,
mazmazbērnu
un planētas likteņa
izlemšanu.

Kas ir — nekur nepaliks?
Paliks gan.

Krūze plātījās,
ka tajā — nektārs,
apgāzās.
Skan.

Es apgalvoju,
ka iztikšu ar savu floti,
izrādījās —
viens burinieks,
ar kuru viss kas var notikt.

Grozu stūri,
bet sastopu vienīgi mirāžas.

Manis atraidītie
pa citu kursu aizgāja, protams.

Mēs noliecamies
pie tā, kas mums ir,
un dzirdam vārgu balstiņu:
— Bail vienreiz
nebūt ...
Baidies tu arī ... —

Nē!
Mēs tai balstiņai smejamies acīs.
Aizgūtnēm smejamies,
neatskatīdamies smejamies,

kamēr no mugurpuses
ass aukstums
starp lāpstiņām
un sarkans siltums
sāk slacities ...

To es jums saku,
tās runāšanas apustulis,
ka jārunā tikai
par to, kura trūkst
un kā nav.

* * *

Kas tas ir?
Es vairs kārtīgu koku
nevaru uzzīmēt.

Roka neklausa un zīmē
aplauztus zarus,
sievišķais zara vijīgums
pārtop lauztā durklī,
debesistieksme
pārvēršas mehānismos un svirās,
ar kurām netiek
ne tuvu tik augstu.

Un kokam nejūt saknes,
tas stāv
kā cepetī iedurts nazis...

Kas tas ir?
Es varu vienīgi pateikt —
kad tas ir:
XX gadsimta
1982. gada 8. marts,
kad mēs savām dārgajām
nesam no tirgus puķes
un pārāk ilgi
mums prātā kavējas
par tām maksātā
cena.

Pārlieku
pārāk
ilgi...

* * *

Marta saule ir smaga —
grūti panest to medus gūzmu,
grūti pacilāt kājas —
viss dzeltenos sveķos.

Veselu kāri
es dabūju taisni sejā.

Pēc tik ilga laika
nenešanas
man ir tikusi
varena nešana.

Tik vieglas nastas
veselu mūžību
man nav bijis.

* * *

Taisījos ievziedā,
iznāca rudenī,
taisījos, sataisījos,
sasnīga sniegi,
klusinām gaidīju,
kad sniegi nokusis,
kad ceļi apžūs,
nu ceļi apžuva,
eju pie tevis —
baltajā smiltī
jau citas pēdas.

Nediedz uguni,
lai paliek tās varenās dienas
promejamā gaisma.

Es šodien iemācījos runāt
no jauna —
bija tik runātmācoša jūra,
tik runātļaujoša debess,
tik runātnetraucējoši cilvēki,
ka es sāku tev stāstīt
neizstāstāmo.

Kā noplok pasaule
apkārt tev,
kā nokūst tīrs sniegs
un netīras domas
ap tevi,
kā saslēdzas visi
zemes un debesu mirdzumi
vienā mirdzumā —
tevī.

Un nekrāsains dabū
gaismu,
mēmais —
valodu,
nedzīvais —
dvēseli.

Nediedz uguni,
lai pastāv pār mums
tā zaļganidzeltenisārtā
aiziešana.

* * *

Ar tevi es —
pazemīgais un pieplakušais —
tieku pacelts
un pagodināts.

Iecelts kaut kādā
man nepazīstamā kārtā,
kuri drīkst visu,
atskaitot —
būt nelaimīgiem.

Uzcelts,
kā negaiss debesīs
zibeni uzceļ.

Un pērkoni netiek līdzī.

Izcelts
no visa pārējā
tik trakā kontrastā,
ka es nevaru palikt
maziņš.

Arī vidējs es nevaru palikt.

Izcelts tik krasi,
ka ēna ir tikai
zem zolēm,
jo saule stāv
zenītā.

Nav pagātnes,
tagadnes nav,
un tas, kam nav vārda,
būs.

* * *

Tagad var skaudības aulekšot,
spert zemes gaisā
vai mājas čukurā spert —
es pašu sauli
sauļošu,
es visiem slāpstošiem
došu dzert.

Visiem bez izņēmuma.

Bet —
vispirms savai mātei,
pēc tam —
tavai.

Visupirms —
sirmai galvai,
pēc tam —
mazai.

Pirmkārt —
pretiniekam,
pēc tam
dzeršu pats.

Divkauju kodekss.

Un man neko
nevar padarīt,
jo es —
esmu!

* * *

Vakar viens baigs optimists
kā cūklaimīgs plencis
vai budists transā
pa televīziju sunīja
pesimistus.

Daba netiekot postīta.
Gaisa —
vairāk kā vakar.
Ūdeņi, saprotiet,
esot vēl dzidrāki,
nekā bijuši.

Karātavhumors?
Zināmā mērā.
Ar tādu gvelšanu
tiešām mēs nonāksim
pie
karātavām.

Ātrāk,
nekā to paredz
pesimisti.

Bet lustīgais blēdis
svēti ticēja
pašlietam čugunam.

Līdz pielūgsmei
ticēja.

Tur jau tas suns
ir aprakts,
kāpēc rīt var būt slikti.

* * *

Es esmu par optimismu.

Ja tas nav —
stulbuma izcelsmes.

Taču, diemžēl ...
Taču, par nelaimi ...

Cik dzidra debess!
Cik spoža upīte!
Cik glāstošs vējiņš!

N. B. Pie poligona.

Cik galdā visa kā!
Cik daudz ciemiņu!
Cik visi kārtīgi!

N. B. Tēva bērēs.

Es esmu par optimismu.

Taču, diemžēl ...
Taču, par nelaimi ...

Slava augšanai?
Tikai —
ne ļaundabīgai.

Kaili un melni koki
pelēkā debesu kailumā,
ar sānis izplestām rokām,
it kā baidītos nokrist,
it kā no zemes
bail.

Pelēks nekas.
Netīrs baltums
vai atšķaidīts melnums.

Un esi nu tagad faķīrs
un iztaisi varavīksni.

Tās vajag visiem —
pieliec ausi pie koka
un dzirdēsi — vajag.

Paskaties man pašam acīs —
dvīnisks
vajag.

Palūko pilsētas pulsu —
vesels tirgus no —
vajag.

Tici man —
viena cilvēka asiņu sarkanuma
ir pilnīgi pietiekoši,
lai starp balto — jā
un melno — nē
ievaravikšnotu
tos vārdu miljardus,
kuru dēļ
jā un nē
pastāv.

* * *

Man lielā mērā ir vienalga,
ja mani kar, —
pie kāda valga?

Vai — jāvalga,
vai — nēvalga.

Es zinu —
tā ir mana alga.

Un nepateicību,
to ierastāko norēķināšanos
uz šīs pasaules,
var apstrīdēt
un prasīt pārsūdzību
tikai —
nelga.

* * *

Dzīvo dzīvāk,
mans naivais pušelniek!

Ja arī nejūti,
ka nemaz nav tev
ne miega, ne nomodas mirkļa,
kurā kāds nevēlētos
tavu nāvi.

Varbūt katrubrīd neķimerētos
ap lodēm tev,
ap neitroniem
un ap gāzēm,
ja citādi varētu panākt
tavu nebūtni.

Citādi, izrādās, nevar.

Un tā
kopš tavas dzimšanas,
mans naivais pušelniek,
katru brīdi kāds grib
tavu nāvi.

Un manu.
Un —
mūsu.

Kad man nokrita nost no acīm
naivuma plīvuris,
es apstulbu
kā pirmizlaists telš —
nevar būt!

Krampjaini kliežu,
ka — nevar būt!

Dzelžaina atbalss
apstiprināja —
var
būt!
Un.
Ir!

Dzīvosim dzīvāk,
mans naivais pušelniek.

Viena gudra ragana teica:
— No tevbūsmirt
viruma,
kavalier,
es brūvēju
tevdzīvotbūs
eliksīru.

Nebūs zelti —
sanāks nieki.
Viss ir velti,
panāksnieki!

Ej tiem ceļā,
melnā krāsa,
svētā tumsa,
zagļu māsa.

Vieglītēm
kā sudrabzvīņu
vedu savu
līgaviņu.

Kā tu manās
rokās slīgi,
manis zagtā
brīvprātīgi.

Mana staltā
likteņgriba,
mana baltā
mīlestība.

Nebūs zelti —
sanāks nieki.
Viss ir velti,
panāksnieki!

SVĒTDIENAS RĪTA VINEGRETS

Sarkans 14 cipars.
Ar pamali reizē piesarcis.
Ar kārklu mizu reizē
uz pavasari
uzsarcis.
Par visiem sešiem
nedēļas melnajiem cipariem
nosarcis.

I

Somu līcī
vācu «Pingvīnam» apstājās mašīnas.
Ledum atlika —
ko tikai grib,
jūrniekiem —
SOS!

No austrumiem — krievs,
no ziemeļiem — soms,
un atlika —
nost!

Ja nu uz sauszemes
tā būtu
ar visiem
SOS?

II

Pat kūstošais sniegs
murrā
svētdienīgo.

Marta zvirbuļi čirkst
pavasariģo.

Vējš nav pamodies,
guļ savu
naksnīgo.

Un viena dziestoša planēta
caur kailiem zariem
skatās ar bezgalīgo
uz pilnīgi
parasto.

III

Gaisma
pamodināja suni.

Suns rēja
un pamodināja gaisu.

Gaiss,
apkrāviēs ar marta smagumu,
iezwēlās istabā,
iekoda plaušās man,
lai es nenokavēju.

Citādi nebūs, ko modināt,
visi būs paši
pamodušies.

IV

Pirmo sekundi
es nemaz nedzirdu.
Tās nemaz nav.

Otra sekunde
nočirkst kā pludmalē
solis aiz muguras.

Trešā sekunde
saplīst kā glāze uz grīdas.

Ceturtā sekunde
gāžas, žaujas
un nopērkonē
kā Grenlandes šļūdoņa gabals,
šķeldamies iekšā
Atlantijā.

V

Māja ir neapdzīvota.
Istabās nedzīvo soļi.
Krāsnīs nedzīvo uguns.
Zupā nedzīvo siltums.
Avīzēs nedzīvo lasīšana.
Radio nedzīvo balss.

Gulošos gul
laimes un nelaimes,
un viens mazs
marta smags
nereāls sapnītis.

Neapdzīvota sala.
Redzēsim,
vai man vienam pa spēkam
apdzīvot
kaut vienu vienīgu
neapdzīvotu salu?

PUSBĀRENIS

Siks sniedziņš snieg
sanēdams
no debess kāpas.

Siks sniedziņš snieg,
manīdams,
ka man
sāp.

Aizvilkta pamale,
aizsalis
logs,
un mana pamāte
ar rīksti
rokā.

Un mana māmiņa
tālajā
vērī ...

Ap pasaknamiņu
badaini zvēri.

Cep aunu
laupītājs
janvāra saulē,
ēd gaļu taupīgi,
zvēriem met
kauliņus.

Kamēr ēst nerims,
tikmēr
nesītīs ...

Un man jau
kopš dzimšanas
kauliņi
mesti.

Kas var pusbārenim
gadīties rīt,
pusvecim, pusbērnam —
pusnāve,
pusdzīve,
pusdzimtenīte ...

MŪSU KĀZAS

No praula stabulīti drāzām,
un debesīm bij nelabs smīns,
un mums no nenotiktām kāzām
bij atnests nenoticis vīns.

Tas bija mutēm gājis secen
un sarūgtojiem rūgts kā posts ...
Un stīpa ripoja kā gredzens,
no mucas nolekusi nost.

Un saule dūra logā dunci,
lai iekšā tiktu ziemas gaiss,
un aizgāja no mājām runcis,
it kā viņš būtu vainīgais,

ka peles iet no bada bojā,
ka sāpju izbalināts sejs,
ka mums tūlīt lemts doties projām
un neatskatīties ne reiz

uz salā sastingušo dvašu,
ko savās skujās uzņems mežs.

... Tās kāzas bija mūsu pašu,
bet vīnu saraudāja svešs.

LAUNAGLAIKA JAUTĀJUMI

Mani izsējušies sējēji,
vai jūs patiešām
jau esat apsējušies
vai tikai tā —
gaudi pa vējam,
lai tikai sējas laiks,
sēklu gaidošā zeme
būtu no jums
atsējušies?

Mani izsmējušies smējēji,
vai jūs patiešām esat
līdz sirds vieglumam
izsmējušies
vai kā vārpa
līdz tukšumam
uz plikiem akmeņiem
izsējušies?

Mani pieminekļlējēji,
vai jūs patiešām
kaut ko metāla cienīgu
esat izlējuši
vai glupu lelli —
čugunelku,
ko vienu sezonu pielūgt,
pēc tam pārkausēt
un atkal —
uz vienu
sezonu?

Šonakt būs
baigais
šabašs.

Visi graudi,
smieklī
un metāli
sējās pie pusnakts sveces
paskatīties,
ko visi mēs esam
iz-

sējuši,
smējuši,
lējuši,
pa vējam
vai pretvējā skrējuši,
varējuši
vai nevarējuši.

Un vēl ir —
launaglaiks.

SEN

Sniegpārslas
sitas logā un
san.

Sen-n-n
mēs te
nebijām.

Sen-n-n
mēs te
neesam.

Sen-n-n
mēs te
nebūsim.

Sen-n-n.

* * *

Par kādām rētām tu runā?

Tagad par tādām vairs nevar.

Es esmu apsnidzis
ar gadiem
un cilvēkiem.

Tagad var būt
vienīgi
sadzīšana.

APĒD VĀRDUS

Nāk melodija,
apēd vārdus
un pieklājīgi prasa vēl.
Ej ārā,
ņem tos mašīndārdus
un lidmašīnas,
man nav žēl.

Ņem džinkstoņu,
kas stiklos vibrē
un naktīs miegā
kaulus grauž,
ņem kaimiņmagnetofonšīberus,
kas notis desmit lauskās
lauž.

Ņem visu
blīkš- un blarkšķu
gadsimtu,
kas bung-un bungādiņās
dimd.

Liec klīnikā,
jo laiks var saslimt,
ja tajā dzīvojošais
slims
ar grūti ārstējamu kaiti:
viņš galvo
patosīgs un skarbs,
ka viņa nedarbi
nav skaitāmi,
ka skaitāms tikai
viņa darbs.

* * *

Snaud savu snaužamo,
lempīt,
temp savu tempjamo,
tempīt,
zelē savu zelējamo,
zelētāj,
pelē savu pelējamo,
pelētāj.

Vēl jau ir tikai
launaglaiks.

Un viņsaulē nokļūt
var paspēt
pa dažām sekundēm.

N B

Ja atstāj nepiepildītu
dienu,
nedomā, ka tu esi to
nodzīvojis.

Ja atstāj vārdu
bez atbildes,
nedomā, ka esi ko pārlicinājis
par savu
kurlumu.

Ja dari pāri
pats savai mīlestībai,
nedomā, ka viņa nepārtraukti
tev piedos
un piedos.

Varbūt arī piedos,
jo piedevušam
ir vieglākas kājas
un mazāk sāpīgi
aiziet.

Ja esi atnācis
šajā pasaulē,
nedomā,
ka ar atnākšanu vien
pietiek.

Būs arī aiziešana,
un tā arī noteiks —
cik liela ir tava
palikšana.

MEZGLI

Kas tas tāds — Gordijs?
Kas tie par tādiem
mistiskiem mezgliem,
ko nevar atsiet?
Es nezinu.

Un tā nezināšana
tikko man nenoprasīja
kaklu.

Viss bija daudz banālāk
par nupat teikto.

Es iekūlos
tik lieliskās mežrozēs,
ka prātu var zaudēt.

Tikmēr blenzu,
tikmēr elsu aiz sajūsmas,
kamēr
iemudžinājos
un sāku spirināties.

Tad krita pār mani
ērķšķaini
laso pēc laso.

Jo vairāk spirinies,
jo vairāk krīt...

Ārā es izkļuvu.
Gandrīz bez apgērba
un gandrīz viss vienās švīkās.

Tagad es zinu —
ikvienu mezglu

var pārvērst par Gordija,
ja pārāk
rīpelējas.

Pašu nevainīgāko cilpiņu
var pārvērst
par nāves cilpu,
ja zaudē galvu
un rīcības vietā
sāk knisliski
ķepuroties.

* * *

Naktīs stiklojas peļķes
un zilītes skursteņos slēpjas,
un dzenā pa ielām vējš
baltas puteņa
anakondas,
un pat istabā salst
no tā aprīļa,
kurš sten aiz loga.

Rīt es iziešu tajā aprīlī
meklēt ticību maijam,
domāt par siltu lietu,
kad smilšaini čirkstošs sniegs
pātago seju.

Tikai melnalkšņi stāvēs
savās svinīgi bārkstainās sagšās,
iedami paši
un citus sev saukdami līdzī
uz kādiem nesaredzamiem,
bet laimīgi neizbēgamiem
svētkiem.

MĀJAS GARS

Pašreiz dusmīgs
un gražīgi čīkst ...
Nez kas ir noticis?

Bet reizēm skurstenī raud
kā mazs bērniņš.

Reizēm kā dauzoņa
rausta slēgus.

Reizēm lipina stiklā
rudens lapas,
kamēr pavisam aizlipina.

Laikam šodien
pats aizņemts ar sevi,
nebūšu parunājis ar viņu,
cik vajag.

Bet ej nu zini,
vai nav sagrēkots vairāk.

Ar mājas gariem nav joki,
tāpat kā ar veļu dvēselēm —
ņem un aiziet
pavisam.

Tagad dūsmīgs
un gražīgi čīkst...

Aiznesīs zīmuli,
lai zīmē skurstenī
tās savas bēdas.

Viņš jau
izstāstīt nemāk.

KATRREIZES LIKUMS

Es esmu nomocījies
ap šo neizbēgamo, viltīgo, tiešo
katrreizes likumu.

Tas pastāv tāpat,
kā pastāv
katra reize.

— Katrreiz tu man neatbildi. —
Bet es atbildu!
Katrreiz.
Ja arī tas ir bez vārdiem.
Katrreiz savādāk!
Jo nav vienādu klusēšanu,
lai kādas dvīnītes
neizskatītos.

— Katrreiz tu nāc
pa vienu un to pašu ceļu. —
Katrreiz pa citu!
Katrreiz — tāpat.
Katrreiz — savādāks.

Bet, ja nu sāk likties,
ka vienmēr
ir viens un tas pats,
tad steidzīgi
kurinām pirti
un — nost tos ikdienas sārņus,

tad steidzīgi
lecam upē
un — prom tos ikdienas dundurus!

Jo mēs esam pārkāpuši
katrreizes likumu:
katrai reizei
ir jābūt
katrai.

BALĀDĪTE PAR MAKŠĶERĀĶI

Par makšķerāķiem tagad puikas neraud,
dažs pamazām varbūt vēl lūpā kož.

Bet mūsu laikā bija citāds tērauds,
daudz citādāk ar visu runājošs.
Vismazākais, ko kala, — bendes kāķus,
lai var aiz ribas bendējamo kārt...
Un kā par noslikušu makšķerāķi
var vispār tādā laikā paraudāt?
Kad daudzas mātes nevarēja pazīt —
cik kurai tuvo, mīlo kārts un šauts.
Bet mēs vēl bijām ārkārtīgi mazi,
un asaru bij ārkārtīgi daudz.
Un tad, kad mēs pie savām upēm gājām
un maziņš āķis noslika pēc tam,
mēs, mazie dumiķīši, nemaz nezinājām,
ka savu bērniņu tur apraudam.
Jo vēlāk, kad būs āķu pilni plaukti,
it kā tos nu vairs nelietotu pat,
mēs visi bijām citā kārtā saukti
un pie mums neatgriezās vairs nekad
ne baltais ceļš, ne baltā jūnijsvelme,
ne dzeltenīgais ūdensrožu smīns,
ne siltais krasts, ne acuzilā dzelme
zem tēraudainām kara debesīm...
Cits pašiem ātrums, vējiem citāds pūtiens,
bet krūtīs vienmēr pakāpj kamols silts —
lai, mazais sliķonīt, tev viegls ūdens
un viegla baltā upes gultnes smilts.

ĒRĢELNIECI

Sīki virmojot,
apdziest ērģeles . . .

Mati atgriežas
sirmot,
no acīm bēg
ēverģēlības.

Veci?
Jā, mēs atkal
taisni tik veci,
cili un necili,
laimīgi,
nelaimīgi
taisni tik,
cik mūsu pleci.

Blondā,
vai tu maz apjēdz,
cik viegli
un laimīgi
tu mūs, smagnējos,
vadi katru uz viņa
Klondaiku?

Mazā,
mūžīgs būs būrums,
kā iktīte
ceļ tādus sumbrus
augstumā,
kurš par Monblānu
mazāks.

Mēs tev to pateikt
un pajautāt
nepaspēsim.

Tas ilgst vienu zībsni,
kamēr ...

Siki virmojot,
apdziest ērģeles ...

KOMENTĀRI

Šajā sējumā ietilpst dzejnieka dzīves laikā npublicētie dzejoļi no 1980., 1981. gada un 1982. gada janvārī — martā sarakstītajām dzejoļu burtnīcām. Komentāros tiek minēti tikai dzejoļi, par kuriem ir kādas konkrētas piezīmes. Sarakstīšanas laiks uzrādīts pamattekstā (gads) un saturā (gads, mēnesis, burtnīca).

1980. un 1981. gadā ir sarakstīti dzejoļi, kas daļēji publicēti krājumā «Si minors» (Kop. rakstu 4. sēj.) un to gadu periodikā (arī ievietoti Kop. rakstu 4. sēj.). Periodikā publicētie dzejoļi apkopoti arī O. Vācieša dzejoļu izlasē «Nolemtība» (R., 1984), bet daļa no dzīves laikā npublicētajiem — izlasē «Ex libris» (R., 1988).

1980

Starp «Tevī» un starp «Jūs»...* (7. lpp.). Sarakst.: 1980, janv.
Pirmpubl.: krāj. «Ex libris». R., 1988.¹

Izskries caur savu dziesmu* (9. lpp.). Sarakst.: 1980, janv.

Tās naktis* (13. lp.). Sarakst.: 1980, janv.

«Nesmēķējošās...»* (14. lpp.). Sarakst.: 1980, janv.

Pie dzirnezera* (15. lpp.). Sarakst.: 1980, janv.

Zilais* (18. lpp.). Sarakst.: 1980, janv.

Riskantā laikā* (20. lpp.). Sarakst.: 1980, janv.

Bet bija saukts cemos* (24. lpp.). Sarakst.: 1980, janv.

«Ar sevi nekarajoši...»* (27. lpp.). Sarakst.: 1980, janv.

«Arvien...»* (28. lpp.). Sarakst.: 1980, febr.

«Tu mani plēs...»* (30. lpp.). Sarakst.: 1980, febr.

«Ar baltu šķīstību...»* (42. lpp.). Sarakst.: 1980, febr.

«Un banālais...»* (44. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.

«Gadās tādi dzīves puteņi...»* (45. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.

Nelaimīga troļa dziesmiņa* (50. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.

«Un jau pār mani izbeldz valdīt...»* (57. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.

¹ Turpmāk krājumā «Ex libris» publicētie dzejoļi tiks apzīmēti ar zvaigznīti bez īpašas piebildes.

- «Nedod maizi, nedod virvi...»* (64. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.
- «Es arī pats savu dzērvī...»* (66. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.
- Mazlietiņ list* (69. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.
- «Ar pirmā vārda teikšanu...»* (70. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.
- Veca kapsēta* (71. lpp.). Sarakst.: 1980, marts.
- «Udeņi aizskrēja...»* (73. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- «Kā mēs šļupstam!»* (74. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- «Tik daudz līdz tevīm man ir...»* (77. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- «Prasīju pinējam aklam...»* (78. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- «Es izstiepu roku...»* (79. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- «Mēs nekur netiksim...» (80. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- Tavs vainags* (83. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- «Ir visam pāri ziedī...»* (84. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- Trešo lieko dziesmiņa* (85. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- «Siltā, apmākusies dienā...»* (87. lpp.). Sarakst.: 1980, apr.
- «Viens pēc otra...»* (92. lpp.). Sarakst.: 1980, jūn.
- Vēlie Jāņi* (93. lpp.). Sarakst.: 1980, jūn.
- «Cik svinīgi...»* (95. lpp.). Sarakst.: 1980, jūn.
- «Man mūža nepietiek...»* (96. lpp.). Sarakst.: 1980, jūn.
- «Ja, acis pievēris...»* (97. lpp.). Sarakst.: 1980, jūn.
- Jasmīni snieg* (101. lpp.). Sarakst.: 1980, jūn.
- Niknā gaisma* (102. lpp.). Sarakst.: 1980, jūn.
- Dumpīgums* (106. lpp.). Sarakst.: 1980, jūn.
- Vīzija* («Sajauca Daugava» — 116. lpp.). Sarakst.: 1980, jūl.
- Nezinītis* (124. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- Robeža* (126. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- Vienīgi* (128. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- «Rīts čivinās...»* (129. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- «Ar zvaigžņu kluso gaismu aiziešu pie tevis...»* (130. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- «Virs manis dzīvo zvaigznes...»* (131. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- Medņu klajums* (134. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- «Man patiešām šilierējas...»* (138. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- «Uz lielu kalnu gāšanu taisoties...»* (139. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- Val var tevi* (142. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- Žūpošana* (143. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- «Nevienā no savām ziemām...»* (145. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- «Paņem vāli...»* (151. lpp.). Sarakst.: 1980, aug.
- Es pazudīšu rudenī* (153. lpp.). Sarakst.: 1980, sept.
- Tā es iedomājos* (161. lpp.). Sarakst.: 1980, sept.
- Salnas vēl nav* (163. lpp.). Sarakst.: 1980, okt.
- «Man nāk daudz vēstulu...»* (165. lpp.). Sarakst.: 1980, okt.
- «Kāds bagāts!»* (166. lpp.). Sarakst.: 1980, okt.
- Dzilā elpā* (175. lpp.). Sarakst.: 1980, okt.

«Rudens prasīties prasās...»* (177. lpp.). Sarakst.: 1980, okt.

«Smieklīgi tiešām...»* (184. lpp.). Sarakst.: 1980, nov.

«Nekā nebūs...»* (188. lpp.). Sarakst.: 1980, nov.

«Manī sāk gruzdēt dakts...»* (189. lpp.). Sarakst.: 1980, nov.

Dzejolis sastāv no divām daļām: a un b. Krājumā «Ex libris» publicēta pirmā daļa (a):

*Manī sāk gruzdēt dakts,
drīz es dzemdēšu
gaismu,
dienu,
gadu.*

«Jādzīvo...»* (190. lpp.). Sarakst.: 1980, nov.

Plebejs* (197. lpp.). Sarakst.: 1980, nov.

Trejdegsnītis* (198. lpp.). Sarakst.: 1980, nov.

«Gads slinki un pasvītroti...»* (201. lpp.). Sarakst.: 1980, dec.

1981

Ieraksts grāmatā («Tā tas ir» — 212. lpp.). Sarakst.: 1981, janv. (№ 1). Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 13. nov., 7. lpp.

Izplēsta lapa (213. lpp.). Sarakst.: 1981, janv. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 13. nov., 7. lpp.

Ieraksts grāmatā («Es gribēju apvienot» — 232. lpp.). Sarakst.: 1981, janv. (№ 4).

Ex libris («Šī grāmata nepieder man» — 337. lpp.). Sarakst.: 1981, marts. Dzejoli ar šādu virsrakstu O. Vācietis sarakstījis arī 1970. gadā (№ 5), tikai izejas pozīcija cita: «Šī grāmata ir mana / stipri.» Viens no piemēriem tēmas variācijai O. Vācieša dailradē.

Dziesmā iekšā, no dziesmas ārā: I «Nezin cik reižu...» (354. lpp.). — II «Tu trūksties no zibens dziesmas...» (355. lpp.). — III «Un iet savā dziesmā iekšā...» (356. lpp.). Sarakst.: 1981, maijs. Šāds kopas virsraksts ir arī vairākiem O. Vācieša dzejoļiem, kas domāti bērniem un publicēti žurnālos «Draugs» un «Zilīte».

Pa kādiem tikai (465. lpp.). Sarakst.: 1981, okt. Šis dzejolis uzrakstīts divreiz (1981, № 26) — pirmoreiz četrindās, tad baltajā pantā. Blakus četrindru dzejolim uzrakstīts: «Sk. isto transkripciju, rindas jā-lauž, nelasās.» Pamattekstā dots dzejnieka izvēlētais otrais variants.

Komentārs pie savas zodiaka zīmes (534. lpp.). Sarakst.: 1981, dec. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 13. nov., 7. lpp.

Vēlmes (538. lpp.) Sarakst.: 1981, dec. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 13. nov., 7. lpp.

Arī parunas melo (539. lpp.) Sarakst.: 1981, dec. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 13. nov., 7. lpp.

1982

Veca būda ar niedru jumtu (561. lpp.). Sarakst.: 1982, janv. Papildina dzejoli «Brīvdabas muzejā», kas publicēts periodikā un ievietots Kop. rakstu 4. sēj., 265. lpp.

Un tomēr (580. lpp.). Sarakst.: 1982, janv. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1985, 15. nov., 5. lpp.

DZEJOĻU VIRSRAKSTU UN PIRMO RINDU
ALFABĒTISKAIS RĀDĪTĀJS¹

ABC fotogrāfijas («Esmu sofilorēns»)	297
Aborigēni («Viņš dziedāja bāros»)	471
«Acis palika tur» (<i>Retro a capella</i>)	558
«Agrāk diogēni...»	315
«Ai, kas bij par muzikantu!»	237
Aicinājums («Jostu dod»)	252
Aiz vilciena loga («Japānas kimono»)	620
Aizmetnis (« — Vai tev kas nav aizmeties?») 473	
«Aizmirsīs vakaru» (Pēkšņi)	299
«Akmeņus vajag...»	185
Alpīnisms («Vesela zinātne»)	514
«Alus pagrabā» (Alus pagrabs)	305
Alus pagrabs («Alus pagrabā»)	305
«Alņu ģimene» (Bumerangs)	56
Amerika («Es atklāju to Ameriku»)	519
Anno 201 ? («Garāmbraucējs»)	100
«Antiņš...»	284
Ap galdu («Visi sēd ap galdu»)	379
«Ap lāsteku laiku» (Satikšanās vieta)	377
Apēd vārdus («Nāk melodija»)	692
Apklusums («Tik viena kaija paliek vēl») 578	
«Apnicis runāt par lieltgabaliem...»	148
«Apsildījies pie svešas laimes...»	633
«Apslīga» (Vējgrābslība)	314
«Ar baltu šķistību...»	42
«Ar briesmām ir tāpat» (Briesmas)	222
Ar nav («Un sāksim savu pasaku ar»)	238
«Ar pārāk daudz neizdarīta...»	506
«Ar pirmā vārda teikšanu...»	70
«Ar rīta blāzmu pār pieri...»	625
«Ar sevi nekarojošs...»	27

¹ Pēdējās uzrādīta dzejoļa pirmā rinda. Ja pirmā rinda vienāda ar virsrakstu, tā netiek atkārtota.

«Ar sirds acīm redzētais» (Nezūd)	381
«Ar tevi es...»	670
«Ar Trojas smaīdu» (Trojas)	565
«Ar zvaigžņu kluso gaismu aiziešu pie tevis...»	130
Ārā («Ārā no prātiņa»)	508
«Ārā no prātiņa» (Ārā)	508
«Ārā palāses...»	244
«Arī parunas melo...»	539
«Arvien...»	28
Arvien («Tajā mežā arvien»)	610
Asinslikums («Izlietā»)	521
Asni («Lai iebaidītu manus asnus»)	65
Asums («Dzīvojiet ar asiem jumtiem»)	186
Atbalss («Nikns uz visu»)	256
«Atdari acis man...»	385
Atgriežas zemnieks («Kad manī atgriežas»)	204
Atjēgšanās («Doma — gove»)	292
«Atkal bez tuksneša...»	194
«Atkal man izslidēja no nagiem...»	474
Atkalredzēšanās («Es ar likumu»)	353
Atkāpe («No asfalta nost, tur iešanas gludumam»)	113
«Atkāpies, sātan!»	331
Atkāpjoties («Vispār jau labāk ir neatkāpties»)	572
Atlaid rokas («Atlaid rokas»)	159
«Atmiņā tādu sameklēt nevarēs» (Decembris)	200
Atnāca	427
«Atrastais zelta gabals...»	626
«Augšā» (Spītīgs tango)	415
Baigi («Zābaki»)	652
«Bail no nakts meža?»	168
«Baismīgas aksiomas...»	317
Balādīte par makšķerāķi («Par makšķerāķiem tagad puikas neraud»)	702
Balss («Balss visugaišā un vispārākā»)	320
«Balss visugaišā un vispārākā» (Balss)	320
«Balt-, dzelten-, oranžbikšainie» (Kamenes)	370
«Balts sniegs krīt melnā ūdenī...»	592
«Bars kapa eglīšu...»	644
«Bažas, bažas un bažas...»	507
Bebrupīte («Kad es vēl, mazā mällēpene, degu»)	343
Beigts koks («Koks ir»)	103
«Bērnībā» (Strīdēšanās)	265
«Bērziem...»	335

Bet bija saukts ciemos («Te pie tevis»)	24
«Bez atoma šķēliena acīs...»	582
«Bezdievīgums...»	529
«Bija dziļš līcis» (Tagad)	520
Brālis («Tā nav nekāda proza»)	55
«Brāļi krustneši...»	278
Briesmas («Ar briesmām ir tāpat»)	222
Brūģis («Drošs kā jūrnieris uz kuģa»)	504
Bumerangs («Aļņu ģimene»)	56
Būtībā par asnu («Man teic»)	557
Būtībā par asumu («Jau bija pasacīts»)	555
«Cauri mūsdienu metāla režģu» (Viņš nāk)	271
«Cerē vien idilles...»	658
«Cerēsim...»	530
«Cik daudz sanāk» (Daudz)	105
«Cik diena kļūst garāka» (Tās nakts)	13
«Cik nu mēs arī neliectos...»	623
«Cik saimniecei ir ķēriens laimīgs» (Pārprātums)	643
«Cik spēka vajag» (Dziestot)	432
«Cik svinīgi...»	95
«Cik viegli paēdušus...»	286
«Cilvēks» (Iet)	568
«Cilvēks savu» (Spurdziens)	11
«Citam tā iegājies...»	596
Čaks 80 («Mainīgs kā gaisma»)	446
Čaks Ziedonārzā («Sniegs spiež pie zemes mazu egli»)	574
Dabūjis («Dabūjis pasi»)	333
«Dabūjis pasi» (Dabūjis)	333
Daudz («Cik daudz sanāk»)	105
«Debess» (Dēliem)	318
«Debess savu linumu» (Trīs vārdus)	387
Decembris («Atmiņā tādu sameklēt nevarēs»)	200
Deformētas runas («Par dēla iesnām»)	261
Dēliem («Debess»)	318
Demisezona («Kas par jaukumu!»)	260
10 km no dzimtenes krasta	407
«Devīpas gaismas stundas...»	249
Didaktisks blūzs («Tu pārāk daudz mīlīgi murrā»)	233
Diemžēl («Es vairs — diemžēl»)	562
Dievība («Vienam ienācis prātā»)	428

Diez («Diez kas netika»)	218
«Diez kas netika» (Diez)	218
«Dikti kaudamies» (Krēslība)	581
2×2 («Kad dzeja dzimst»)	88
«Dīvaina šodien tā pilsēta...»	566
«Dīvaini skatīties» (Svešā mēlē)	546
«Dod man savu brīvību!» (Dumpīgums)	106
«Doma — gove» (Atjēgšanās)	292
Drastiskā («Pasaul») 279	
«Dripselis» (Uz nepadarītā)	524
«Drošs kā jūrnies uz kuģa» (Brūģis)	504
Drūzma («Dzirnavas»)	171
Dumpīgums («Dod man savu brīvību!»)	106
Dundurojamā (dziesmiņa) («Savu dziesmu»)	147
Dvēsele («Ir gan»)	258
Dzeja mājās («Dzejas nav mājās»)	217
«Dzejas nav mājās» (Dzeja mājās)	217
Dzēšamā gumija («Ko sevi krāpt?»)	405
Dziedāja milzis	285
Dziesmā iekšā, no dziesmas ārā («Nezin, cik reižu»)	354
Dziesmiņa maziņa («Dziesmiņa maziņa»)	461
Dziesmiņa par neparedzētiem gadījumiem («Ko tur dzirdēt»)	368
Dziestot («Cik spēka vajag»)	432
Dziļā elpā («Ievēl dziļā elpā savu Latviju»)	175
Dzirdams tikai («Dzirdams tikai»)	371
«Dzirdi!» (Pētera gailis)	363
«Dzirnavas» (Drūzma)	171
«Dzīve» (No sniega)	274
«Dzīve ir akls bokss...»	624
«Dzīvē ir grūti...»	205
«Dzīvību ciltsskokā...»	290
«Dzīvo dzīvāk...»	679
«Dzīvojiet ar asiem jumtiem» (Asums)	186
«Ej ātrāk prom» (Vakar uzkritušais sniegs)	646
Ekspromts kalambūram («Vecītis ir varen turīgs»)	392
Elēģija («Ir pali beigušies»)	361
Enģeļi («Zeme tā nokaitēta»)	477
Ērgelniecei («Siki virmojot»)	703
«Es ar likumu» (Atkalredzēšanās)	353
«Es arī pats savu dzērvī...»	66
«Es atklāju to Ameriku» (Amerika)	519
«Es atnācu pateikt...»	641
«Es ceļos notirpušās kājās...»	642

«Es dzeru rudeni» (Žūpošana)	143
«Es esmu glābts!» (Glābiņš)	466
«Es esmu nobijies tagad...»	311
«Es esmu nomocījies» (Katreizes likums)	700
«Es esmu par optimismu...»	675
«Es gribēju aizbaidināties...»	281
«Es gribēju apvienot» (Ieraksts grāmatā)	232
«Es izstiepu roku...»	79
Es jau gribētu («Uztaisi stabulīti»)	191
«Es nevaru notvert to ilgumu» (Kad laiks atdzīvojas)	35
Es — pats («Neceliet augšā mani»)	413
«Es pazudīšu rudenī...»	153
«Es protu noņemt sāpes...»	228
Es redzu («Es redzu»)	367
«Es robežojos ar tevi» (Robeža)	126
«Es sevi cēlu» (Nelaimīga trolļa dziesmiņa)	50
«Es skatos akmens cilnī...»	76
«Es stāvu šajā ziemā glumā...»	615
«Es tevi mērišu» (Pus-)	58
«Es tikko runāju ar pavasari...»	254
«Es vairs — diemžēl» (Diemžēl)	562
«Esi mana...»	500
«Esmu sofilorēns» (ABC fotogrāfijas)	297
«Esmu vārīgs radījums...»	436
<i>Ex libris</i> («Šī grāmata»)	337
Fontāni («Nē, nevis raud uz augšu»)	120
Formula («Konkrēts godīgums»)	366
Formula («Sit nost to minūti»)	236
Frivola rīme («Ja snaudīsi, vecā»)	155
«Gadās tādi dzīves puteņi...»	45
«Gadi...»	459
«Gads slinki un pasvītroti...»	201
Gaidīšanas serenādes («Lūgs tevi mēmi katra siena»)	294
«Gaisma, alvaini nogursi» (Nogurušas gaismas romance)	382
Gaismas lūzums («Meln»)	31
Gaiss («Tas pats»)	273
«Gāja garām milzis» (Milzis)	360
Gala stacija («Vilciena vadītājs»)	195
«Galīgi salīgi» (Palīgi)	203
Galvenais («Tam krauklim»)	448
«Gan darbā, atpūtā» (No pārtraukuma)	133
Gan jau («Gan jau uzgrūdīs»)	334

«Gan jau uzgrūdīs» (Gan jau)	334
«Gandrīz vai pēc mūžības» (Pēc ilga laika)	341
Gara barība («Un tauta sagribēja»)	468
Garā rudens diena («Stunda situsi!»)	469
«Garāmbraucējs» (Anno 201 ?)	100
Garums («Stiep garu diegu»)	373
Glābiņš («Es esmu glābts!»)	466
«Grāvracis raka» (Starp)	523
«Gulēt žausies» (Joks)	552
Iedomu tirdziņā («Iejūdzu iedomu zirdziņu»)	594
«Iejūdzu iedomu zirdziņu» (Iedomu tirdziņā)	594
«Iela — taisna...» (1)	651
«Ienāk tāds maziņš» (Šķēres)	122
Ieraksts grāmatā («Es gribēju apvienot»)	232
Ieraksts grāmatā («Tā tas ir»)	212
Iet («Cilvēks»)	568
«Ievelc dziļā elpā savu Latviju» (Dziļā elpā)	175
«Ik vai uz soļa» (Jautājumi)	268
«Ikkatru brīdi...»	72
«Ilkse — bajāriene» (Ilkses — bajārienes)	462
Ilkses — bajārienes («Ilkse — bajāriene»)	462
Indes zobi («Noliec savus indes zobus»)	388
«Ir acumirkļi...»	328
«Ir atmiņai no jauna vīruss» (Vēlreiz)	613
«Ir cita pildspalva...»	118
«Ir debesīs straujš prieks» (Svīres)	263
«Ir gan» (Dvēsele)	258
«Ir jāatrod citāda kopības atslēga» (Kopības atslēga)	635
«Ir jābūt kādai brīdinošai...»	291
«Ir nolikti malā...»	522
«Ir pali beigušies» (Elēģija)	361
«Ir visam pāri ziedi...»	84
«Izcirta kokus» (Kluss sentiments)	112
Izgulējies («Izgulējies no pusaudzības»)	536
«Izgulējies no pusaudzības» (Izgulējies)	536
«Izlietā» (Asinslikums)	521
Iznāc («Iznāc labi agri šorīt»)	551
«Iznāc labi agri šorīt» (Iznāc)	551
Izplēsta lapa («Sāki ķircināt, apturēji man»)	213
«Izrādījās...»	389
«Izroc mani...»	374
«Izskries caur savu dziesmu...»	9
«Izvairījies no ceļa...»	399

Ja, acis pievēris...	(«Ja, acis pievēris, es nedzirdētu») 97
«Ja, acis pievēris, es nedzirdētu»	(Ja, acis pievēris...) 97
«Ja atstāj nepiepildītu»	(NB) 694
«Ja bija tāds Jēzus»	(Kroņa moments) 417
«Ja es tavā priekšā parādos...»	483
«Ja mans vecums redzētu...»	541
— Ja būs, tad būs	(«Ja nebūs, tad nebūs») 655
«Ja meža balss tev sirdī trīs»	(Oda mežam) 394
«Ja ne redzēja»	(Tava māja) 583
«Ja nebūs, tad nebūs»	(— Ja būs, tad būs) 655
«Ja pulksteņa sekunžu rādītājs...»	660
«Ja snaudīsi, vecā»	(Frivola rīme) 155
«Ja stundām dod vārdus...»	221
«Ja telefona jums nav»	(Telefons) 266
«Ja zin dzīvi no galvas...»	481
«Jādzīvo...»	190
«Japānas kimono»	(Aiz vilciena loga) 620
Jasmīni snieg	(«Kā nojausmas smeldzoši») 101
«Jau bija pasacīts»	(Būtībā par asumu) 555
«Jau daudzu sievas mirušas...»	485
«Jaunība...»	657
Jautājumi	(«Ik vai uz soļa») 268
Jefiņš ticēs	(«Jefiņš ticēs») 586
Jo ātrāk	(«Jo ātrāk steidzas») 375
«Jo ātrāk steidzas»	(Jo ātrāk) 375
Joks	(«Gulēt žausies») 552
«Jostu dod»	(Aicinājums) 252
«Jubileumus neatzīdams»	(Vārda dienas poēma) 475
«Jums nav laika»	(Jūs) 438
Jūs	(«Jums nav laika») 438
«Jūs ejiet...»	609
«Kā burinieks»	(Vanšu tilts) 499
«Kā es nedzirdu, nedzirdu, nedzirdu...»	548
«Kā izbēgt»	(Pēdējais mēģinājums) 577
«Kā lavīna...»	553
«Kā man var būt cita...»	540
«Kā mēs šļupstam!»	74
«Kā nojausmas smeldzoši»	(Jasmīni snieg) 101
«Kā ogļmelnas laivas...»	549
«Kā tad nav, ja ir?»	(Vēja dzirnavas) 434
«Kā tramvajus...»	502
«Kā viena dzīve»	(Krīt viena lapa) 482
«Kad atnāk maziņš traktors»	(Tveice) 391

«Kad baltā šķēpā izdrāzts skals» (Kad rokā...)	82
«Kad dzeja dzimst» (2×2)	88
«Kad es ar pavasari tik pilns» (Terors)	336
«Kad es vēl, mazā mällēpene, degu» (Bebrupīte)	343
«Kad kokiem» (Veju laiks)	493
Kad laiks atdzīvojas («Es nevaru notvert to ilgumu»)	35
«Kad manī atgriežas» (Atgriežas zemnieks)	204
Kad nāksies	492
«Kad nav uz sāpi vairs tās cerības...»	590
«Kad nogrimis šī diena...»	351
Kad rokā... («Kad baltā šķēpā izdrāzts skals»)	82
«Kad vairs nevarēs būt skudrs...»	137
«Kāda tumša un skanoša...»	564
«Kāds bagāts!»	166
«Kaili un melni koki...»	676
Kaimiņu būšana («Kutelīga sa-»)	127
«Kaimiņu puika» (Saulei labvakar)	532
«Kājas kļūst» (Smieklū istaba)	616
«Kājas pat nevar pavilkt» (Pilna diena)	173
Kaķa kūkums («Manā vecumā»)	440
Kalendārs («Man iedeva kalendāru»)	25
Kalnticība («Man nav sava kalna»)	250
Kamenes («Balt-, dzelten-, oranžbikšainie»)	370
Kamēr vēl («Kaut visi slepkavas uz nāvi slimuši»)	400
«Kāpēc» (Pēdējā stundiņa)	26
«Kāpēc es nerunāju?»	348
Kāpēc mani («Kāpēc mani»)	634
«Kāpēc mēs sakām» (Marta sniegs)	359
Kara dziesma («Nodziedi, tēv»)	280
«Kari sākas...»	601
«Karš» («Vai būs diena»)	397
«Kas ar šo skaitli» (Trīspadsmit)	132
«Kas būs...»	296
«Kas ir — nekur nepaliks»	664
«Kas man notika?»	277
«Kas notiek?» (Pie dzirnezera)	15
«Kas par jaukumu!» (Demisezona)	260
«Kas roku pasniedzis caur varavīksnes vārtiem...»	125
«Kas tā ir par» (Melnā strazda dziesma februārī)	264
«Kas tas ir?»	666
«Kas tas tāds — Gordijs?» (Mezglī)	695
«Kas vulkānam kait?»	441
Kas zemi pievilis («Kas zemi pievilis»)	600
Katreizes likums («Es esmu nomocijies»)	700

«Kaut kas neskarts un dziļš...»	410
«Kaut visi slepkavas uz nāvi slimuši» (Kamēr vēl)	400
Kluss sentiments («Izcirta kokus»)	112
«Knābāju saules sieru» (Vēlie cāļi)	140
«Ko augusta pērkonš var lamāties?»	136
«Ko Jānis?»	141
Ko nu katrs («Ko nu katrs lasa»)	631
«Ko nu katrs lasa» (Ko nu katrs)	631
«Ko sevi krāpt?» (Dzēšamā gumija)	405
«Ko tad nu mēs» (Trešo lieko dziesmiņa)	85
«Ko tu gribi pateikt man...»	480
«Ko tu smeijies» (Pasakas pavada)	91
«Ko tu tur vari darīt?»	513
«Ko tur dzirdēt» (Dziesmiņa par neparedzētiem gadījumiem)	368
«Koks ir» (Beigts koks)	103
Komentārs pie savas zodiaka zīmes («Nezinādams neko»)	534
«Konkrēts godīgums» (Formula)	366
Kopības atslēga («Ir jāatrod citāda kopības atslēga»)	635
Krēslas stundas ziņģīte («Vai kauties iet ar pūķi zaļu»)	215
Krēslība («Dikti kaudamies»)	581
«Krietnā puscelā» (Palikšana)	402
Krīt viena lapa («Kā viena dzīve»)	482
Kroņa moments («Ja bija tāds Jēzus»)	417
Kuģi («Pa ostu blandās»)	332
«Kur mirušus kaķēnus aprok?» (Variācija par paša tēmu)	622
«Kur nu izbēgt...»	401
«Kuroreiz putni...»	193
«Kutelīga sa-» (Kaimiņu būšana)	127

Ķenguri («Turpat vai ārā no eņģēm»)	306
Ķeramdziesmiņa («Mazs gāju zaķi ķert»)	111

Labā dzīva («Labā dzīva»)	463
Labāk neskaitīsim («Skaitīts laiks»)	349
«Labdien» (Saruna)	287
Labipie («Vai, cik labipie»)	81
Labojums («Nē, man nevajag labuma»)	533
Lai («Lai vārdi mūsu mutes»)	304
«Lai dzīve būtu maziņa» (Trejdegsnītis)	198
«Lai dzīvei» (Pašbrīdinājums)	488
«Lai iebaidītu manus asnus» (Asni)	65
«Lai pludo priekšnamsl»	607
«Lai tas lakats tevi silda» (Lakats)	595

«Lai vārdi mūsu mutes» (Lai)	304
«Laikam ir riebīgs raksturs...»	611
Laiks («Lielī smiekli»)	164
Lakats («Lai tas lakats tevi silda»)	595
Launaglaika jautājumi («Mani izsējušies sējēji»)	688
«Līdz ausīm nobridies...»	569
«Liec man mieru...»	207
«Liela muiža!» (Pie Zoščenko atnācis suns)	637
Lielais plikais («Zemē viss prieks»)	467
«Lielī smiekli» (Laiks)	164
«Lūgs tevi mēmi katra siena» (Gaidīšanas serenādes)	294

«Ļauj acīm atgurt...»	630
-----------------------	-----

Mācīšanās («Māte man»)	90
«Maigas» (Parkā)	40
«Mainīgs kā gaismā» (Čaks 80)	446
Mājas gars («Pašreiz dūsmīgs»)	698
Maksimālisms («Ne ceturtdaļu»)	604
Malu mednieks («Te nu viņš iet»)	152
«Man iedeva kalendāru» (Kalendārs)	25
«Man izdomātu tāju aicinājums...»	210
«Man laiku pa laikam» (Pārdēvēšanās)	17
«Man lielā mērā ir vienalga...»	678
«Man melnu dienu...»	587
«Man mūža nepietiek...»	96
«Man nāk daudz vēstuļu...»	165
«Man nav sava kalna» (Kalnticība)	250
«Man nemaz negribējās tik ātri...»	423
«Man pasmieties par taviem plūdiem» (Plūdi)	456
«Man patiesām šilierējas...»	138
«Man šodien jārunā» (Tirmonstrs)	340
«Man teic» (Būtībā par asnu)	557
«Man uzdod miklu» (Mikla)	121
«Man žēl tā vārda...»	554
Mana krāsns («To sauks par mežonīgu»)	585
«Manā vecumā» (Kaķa kūkums)	440
«Mani» (Niknā gaismā)	102
«Mani» (Zilais)	18
«Mani izsējušies sējēji» (Launaglaika jautājumi)	688
«Manī sāk gruzdēt dakts...»	189
«Mans bērns...»	34
Mans jociģais draugs («Un es viņu nenosodu»)	453
«Mans miers...»	628

«Marta saule ir smaga ...»	667
«Marta sniegs («Kāpēc mēs sakām»)	359
«Māte man» (Mācīšanās)	90
«Maziņš biju ...»	206
Mazlietiņ list («Mazlietiņ list»)	69
«Mazs gāju zaķi ķert» (Ķeramdziesmiņa)	111
«Mazs rūķu vīriņš» (Pavasariņgais II)	324
Medņu klajums («Te viņi salasījās»)	134
Melnā strazda dziesma februārī («Kas tā ir par»)	264
«Melni koki» (Starp gada laikiem ar atkāpēm uz abām pusēm)	510
«Meln» (Gaismas lūzums)	31
Mēmie («Pie mēmuma viens mēmi dēd»)	325
Mēness gaisma («Mēness pār Brāļu kapiem»)	376
«Mēness pār Brāļu kapiem» (Mēness gaismā)	376
«Mēs atcerēsimies šo ziemu» (Šī ziema)	47
«Mēs dzīvojam un strīdamies ik pārdien ...»	412
«Mēs ejam iekšā drakonīdās ...»	431
«Mēs nekur netiksim ...»	80
«Mēs visi dimdinājāmies» (Rietā)	378
Mezglī («Kas tas tāds — Gordijs?»)	695
Mierīgā balss («Zemes brieduma mierīgā bals»)	246
Mikla («Man uzdod miklu»)	121
Milzis («Gāja garām milzis»)	360
Mirkļi («Skumji»)	395
«Morāles kodeksu atcel ...»	312
«Mums atkal draud (Zemei)	89
Mums ir viena diena	591
Mūsdienu svētie («Nes mūsu priekus»)	199
Mūsu junda («Tālo pārkonu stundā»)	398
Mūsu kāzas («No praula stabulīti drāzām»)	687
«Nabags ir tas ...»	478
«Nāca garām dārzniece bez miesas» (Svina zirnis)	344
«Nāk melodija» (Apēd vārdus)	692
«Nākošceturtdien trijos ...» («Svešais man pateica»)	180
«Naktīs stiklojas peļķes ...»	697
Nav īpaši jālūdz	390
«Nav nulļu ...»	231
Nav pilādžu gads («Šogad nav pilādžu gads»)	512
«Nav runas par vārdiem» (Serde)	418
NB («Ja atstāj nepiepildītu»)	694
Ne ... («Nedzirdēdams putna balsi»)	339
«Ne arāja, ne mežziņa» (Plebejs)	197
«Ne ceturtdaļu» (Maksimālisms)	604

«Nē, man nevajag labuma» (Labojums)	533
«Nē, ne gals» (Rezerves daļas)	316
«Nē, nevis raud uz augšu» (Fontāni)	120
«Ne pie kā nepiekāpties...»	487
«Ne pirmais» (Vidējais)	176
«Ne puķes...»	396
«Nebaidi ritu...»	49
«Nebija sūtības...»	451
«Nebijušais augstums» (Paliks nepasacīts)	170
«Nebūs zelti...»	681
«Neceliet augšā mani» (Es — pats)	413
«Nededz uguni...»	669
«Nedod maizi, nedod virvi...»	64
«Nedusmojieties...»	248
«Nedzirdēdams putna balsi» (Ne...)	339
Negācija («Raža»)	495
«Nekā nebūs!»	188
«Nekas nav...»	639
«Nekas šai dzīvē neiet secen...»	629
«Nekas vēl» (Tik tālu mēs esam)	327
«Nekaunēsimies...»	230
Nelaimīga troļa dziesmiņa («Es sevi cēlu»)	50
«Nepamodies un mēnessērdzīgs...»	654
«Neparasts» (Zvans)	627
«Nepārkurini» (Ziemā)	219
Nepieteikts karš («Visā pilsētā»)	48
«Nes mūsu priekus» (Mūsdienu svētie)	199
«Nesaki» (Pamācības)	433
Nesaki vis («Nesaki vis»)	326
«Nesmēķējošās...»	14
«Nesteigsimies ar secinājumiem...»	509
«Netaisi mazu bodīti» (Spēles)	612
Nevajadzēja saderēt («Nevajadzēja saderēt»)	599
Nevajag («Nevajag mocīties»)	545
«Nevajag mocīties» (Nevajag)	545
«Nevienā no savām ziemām...»	145
«Neviena vārda» (Rīt šķiramies)	442
Nez kā nu ir («Nez kā nu ir»)	350
«Nezin, cik reižu» (Dziesmā iekšā, no dziesmas ārā)	354
«Nezinādams neko» (Komentārs pie savas zodiaka zīmes)	534
«Nezināmais...»	302
Nezinītis («Nezinītis stāv»)	124
«Nezinītis stāv» (Nezinītis)	124
Nezinot («Ši ir vēstule»)	573

Nezūd («Ar sirds acīm redzētais»)	381
Niknā gaisma («Mani»)	102
«Nikns uz visu» (Atbalss)	256
«No asfalta nost, tur iešanas gludumam» (Atkāpe)	113
«No četrstūra aploksnes» (Pūķis)	275
«No jums jau nu pāris nebūs...»	310
«No kā atkāpties...»	528
No labās («No labās puses gaisma krīt»)	505
«No labās puses gaisma krīt» (No labās)	505
«No pamodušās sudrabupes dzērām mēs...»	303
No pārtraukuma («Gan darbā, atpūtā»)	133
«No praula stabulīti drāzām» (Mūsu kāzas)	687
No sniega («Dzīve»)	274
No zaļas («No zaļas zāles»)	227
«No zaļas zāles» (No zaļas)	227
Nobaidīji... («Nobaidīji gan»)	301
«Nobaidīji gan» (Nobaidīji...)	301
«Nodziedi, tēv» (Kara dziesma)	280
Nogurušas gaismas romance («Gaisma, alvaini nogurusi»)	382
«Noliec savus indes zobus» (Indes zobi)	388
Nomale («Pilsēta»)	430
«Nopirkt galdiņu» (Vēlmes)	538
«Nopļaus no loga» (Viena diena)	282
Noteikti («Pret neuzticību»)	575
«Nu ir slikti» (Teātris)	32
«Nu mēs esam apķērušies...»	276
Oda mežam («Ja meža balss tev sirdī trīs»)	394
«Pa atslēgas caurumu...»	358
«Pa galvu kaklu drāžamies» (Retoriskais blūzs)	146
Pa kādiem tikai («Pa kādiem tikai cietumiem»)	465
«Pa kādiem tikai cietumiem» (Pa kādiem tikai)	465
«Pa kupenām uz atvadībām» (Uz atvadībām)	608
«Pa mēnesstiltiņu...»	330
«Pa ostu blandās» (Kuģi)	332
«Pa smiltīm...»	579
«Pa vārdiem lūpas iet» (Starp «Tevi» un starp «Jūs»...)	7
«Pagaidām visi cilvēki...»	531
Pagaidi («Pagaidi»)	383
Pagaidīt («Pagaidīt»)	234
«Paklau...»	162
Palīgi («Galīgi salīgi»)	203
Paliks nepasacīts («Nebijušais augstums»)	170

Palikšana («Krietnā pusceļā»)	402
Pamācības («Nesaki»)	433
«Paņem vāli...»	151
«Pār balti putotu jūru» (Vētra)	490
«Par dēla iesnām (Deformētas runas)	261
«Pār jūru...»	329
«Par kādām rētām tu runā?»	691
«Par klaunu ir zināms...»	550
«Par maksšķerākiem tagad puikas neraud» (Balādīte par maksšķerāķi)	702
Par to («Par to ir pieņemts nerunāt»)	645
«Par to ir pieņemts nerunāt» (Par to)	645
Pārdēvēšanās («Man laiku pa laikam»)	17
«Pāri šai rindiņai» (Zaļā)	104
Parkā («Maigas»)	40
Pārmest («Vienmēr gatavie pārmet»)	491
Pārpratums («Cik saimniecei ir ķēriens laimīgs»)	643
«Parunā uz mani...»	243
Pasaka par sliktu garastāvokli («Reiz divdesmitajā gad-simtā»)	259
Pasakas pavada («Ko tu smeijies»)	91
«Pasaul» (Drastiskā)	279
«Pasaules lāpītājus» (Pašpuikas)	486
Pastarā vasara («Pastarā vasara»)	119
Pašbrīdinājums («Lai dzīvei»)	488
Pašpuikas («Pasaules lāpītājus»)	486
«Pašreiz dusmīgs» (Mājas gars)	698
«Pati baltā ievu naktī...»	293
Patiešām («Patiešām, utis bija»)	570
«Patiešām, utis bija» (Patiešām)	570
Pavasariņš I («Visi gaiši aizbēguši»)	323
Pavasariņš II («Mazs rūķu vīriņš»)	324
Pēc ilga laika («Gandrīz vai pēc mūžības»)	341
Pēc tam	416
Pēdējā skulptūra («Šo skulptūru viņš nepabeigs»)	12
Pēdējā stundiņa («Kāpēc»)	26
Pēdējais mēģinājums («Kā izbēgt»)	577
Pēkšņi («Aizmirsis vakaru»)	299
Pētera gailis («Dzirdi!»)	363
Pie dzirnezera («Kas notiek?»)	15
Pie lielas jūras («Te nu ir»)	617
«Pie mēsuma viens mēmi dēd» (Mēmie)	325
Pie tām pilīm («Velk»)	526
«Pie tevis atlidos» (Putns ar zīda asti)	319

Pie Zoščenko atnācis suns («Liela muiža!»)	637
Pieradināt («Pieradināt»)	602
«Pievāciet...»	19
Pilna diena («Kājas pat nevar pavilkt»)	173
«Pilsēta» (Nomale)	430
Pilsēta — šahs («Pilsēta — šahs»)	33
Plebejs («Ne arāja, ne mežziņa»)	197
Plūdi («Man pasmieties par taviem plūdiem»)	456
«Pļavas — sliksņas» (Rudens lietus etīde)	156
Polemika par nelaimīgām beigām («Vai tad stunda ir nelaimīga»)	346
«Prasīju pinējam aklam...»	78
«Pret neuzticību» (Noteikti)	575
Priecīga balāde par tanku («Tanks tam lāgā netic»)	406
Pūķis («No četrstūra aploksnes»)	275
Pus- («Es tevi mērišu»)	58
Pusbārenis («Sīks sniedzīšs snieg»)	685
«Puspasaules izskrējis» (Tukšpadsmis)	443
«Puteņi satrakojušies...»	224
Putns ar zīda asti («Pie tevis atlidos»)	319

«Rakstīju dzejoli...»	597
«Raža» (Negācija)	495
«Redzi, cik daudz...»	603
«Reiz divdesmitajā gadsimtā» (Pasaka par sliktu garastāvokli)	259
«Reiz dzīvoja labs nelietis» (Ziņģīte)	169
Retoriskais blūzs («Pa galvu kaklu drāžamies»)	146
Retro a <i>capella</i> («Acis palika tur»)	558
Rezerves daļas («Nē, ne gals»)	316
Rietā («Mēs visi dimdinājāmies»)	378
Rīga ēd («Rīga ēd savu zaļumu»)	362
«Rīga ēd savu zaļumu» (Rīga ēd)	362
«Riskantā laikā...»	20
Rīt šķiramies («Neviena vārda»)	442
«Rīts...»	223
«Rīts čivinās...»	129
Robeža («Es robežojos ar tevi»)	126
Roma («Zosij izdevās»)	544
Rudens lietus etīde («Pļavas — sliksņas»)	156
«Rudens prasīties prasās...»	177

«Sajauca Daugava» (Vīzija)	116
«Sajaucu kopā...»	187
«Sāki ķircināt, apturēji man» (Izplēsta lapa)	213

Salīgu («Salīgu») 619	
Salnas vēl nav («Šogad sarkanu apšu nebūs») 163	
«Sanāk, veči, pie mākoņu stumšanas» (Talka) 426	
Sarkanā grāmata («Sen jau ir uzrakstīta») 503	
«Sarkans 14 cipars» (Svētdienas rīta vinegrets) 682	
Saruna («Labdien») 287	
Satikšanās («Tai lielā izšķiršanās dienā savā») 321	
Satikšanās vieta («Ap lāsteku laiku») 377	
Sauc savu saucamo («Sauc savu saucamo») 419	
Saule lec piecos («Saule lec piecos») 338	
Saulei labvakar («Kaimiņu puika») 532	
Saulgrieži («Tagad nakts») 484	
«Sausi kā skali...» 283	
Savādā naktī («Savādā naktī») 386	
«Savu dziesmu» (Dundurojamā dziesmiņa) 147	
Sen («Sniegpārslas») 690	
«Sen jau ir uzrakstīta» (Sarkanā grāmata) 503	
Sēnalu viesulī («Tā bija pēkšņa brāzma») 365	
Serde («Nav runas par vārdiem») 418	
«Sienāži katrudien uzmērī plavas...» 135	
«Sienu pie magones...» 372	
«Siki virmojot» (Ērgelniecei) 703	
«Siks sniedzīgs snieg» (Pusbārenis) 685	
«Siltā, apmākusies dienā...» 87	
«Silti sedziet dzīvo...» 345	
Simt desmit gadu («Simt desmit gadu») 46	
«Sit nost to minūti» (Formula) 236	
«Skaitīts laiks» (Labāk neskaitīsim) 349	
«Skumji» (Mirkļi) 395	
Slapjdranķī («Uztūcis») 515	
«Slikti...» 517	
«Smieklīgi tiešām...» 184	
Smieklu istaba («Kājas klūst») 616	
Smilkstēt («Smilkstēt») 424	
«Smilšu» (Un tomēr) 580	
«Snaud savu snaužamo...» 690	
«Sniega cilvēkam sagribējās...» 653	
«Sniegpārslas» (Sen) 690	
«Sniegs spiež pie zemes mazu egli» (Čaks Ziedoņdārzā) 574	
... — ... («Visi pasaules kuģi») 449	
«Spalgs, skanīgs laiks...» 257	
Spēles («Netaisi mazu bodīti») 612	
«Spiež nedarītais...» 226	
Spītīgs tango («Augšā») 415	

«Spoža josta gar debesmalu» (Vēlie Jāni)	93
Spurdziens («Cilvēks savu»)	11
Starp («Grāvracis raka»)	523
Starp («Starp ziemu»)	68
Starp gada laikiem ar atkāpēm uz abām pusēm («Melni koki»)	510
Starp «Tevi» un starp «Jūs» ... («Pa vārdiem lūpas iet»)	7
«Starp ziemu» (Starp)	68
«Stiep garu diegu» (Garums)	373
Stopkads	537
Stridēšanās («Bērnībā»)	265
«Stunda situ!» (Garā rudens diena)	469
Svešā mēlē («Dīvaini skatīties»)	546
«Svešais man pateica» («Nākošceturtdien trijos ...»)	180
Svētdienas rīta vinegrets («Sarkans 14 cipars»)	682
Svina zirnīs («Nāca garām dārzniece bez miesas»)	344
Svīres («Ir debesīs straujš prieks»)	263
«Šī grāmata» (<i>Ex libris</i>)	337
«Šī ir vēstule» (Nezinot)	573
Šī ziema («Mēs atcerēsimies šo ziemu»)	47
Šķēres («Ienāk tāds maziņš»)	122
«Šo skulptūru viņš nepabeigs» (Pēdējā skulptūra)	12
«Šodien apzvana» (Zvani)	214
«Šodien pasaule mani šķīsta ...»	479
Šodienai («Šodienai kalpot»)	606
«Šodienai kalpot» (Šodienai)	606
«Šogad nav pīlādžu gads» (Nav pīlādžu gads)	512
«Šogad sarkanu apšu nebūs» (Salnas vēl nav)	163
«Tā bija pēkšņa brāzma» (Sēnalu viesulī)	365
Tā es iedomājos («Tā es iedomājos»)	161
«Tā ir redze» (Telpā)	364
«Tā nav dziesma tev ...»	445
«Tā nav nekāda proza» (Brālis)	55
«Tā tas ir» (Ieraksts grāmatā)	212
Tā vēl nav («Tā vēl nav pasaulē būšana»)	662
«Tādas nu ir tās lietipās ...»	235
«Tādu jau nav» (Vienpasaka)	640
Tagad («Bija dziļš līcis»)	520
«Tagad ir pats visdumjākais ...»	216
«Tagad naktis» (Saulgrieži)	484
«Tagad pasirmiem» (<i>Tiergarten</i>)	420
«Tagad var skaudības aulekšot ...»	672
«Tai lielā izšķiršanās dienā savā» (Satikšanās)	321

«Taisījos ievziedā...»	668
«Tajā mežā arvien» (Arvien)	610
Talka («Sanāk, veci, pie mākoņu stumšanas!»)	426
«Tālo pārkonu stundā» (Mūsu junda)	398
«Tam krauklim» (Galvenais)	448
«Tam nu es neticēju...»	496
«Tanks tam lāgā netic» (Priecīga balāde par tanku)	406
Tāpat vien («Tāpat vien»)	403
«Tas būs smieklīgi...»	289
«Tās ir svētas un divainas stundas...»	444
Tās nakts («Cik diena kļūst garāka»)	13
«Tās nav ilgas pēc vienatnes» (Viens pie uguns)	380
«Tas nav tas rīts...»	439
«Tas neietilpst nekādos limitos...»	150
Tas nu nav («Tas nu nāv»)	342
Tas paliks («Tas paliks neaptverams»)	178
«Tas paliks neaptverams» (Tas paliks)	178
«Tas pats» (Gaišs)	273
Tās svinamās («Tās svinamās dienas»)	542
«Tās svinamās dienas» (Tās svinamās)	542
Tavā ballē («Tavā ballē»)	307
Tava māja («Ja ne redzēja»)	583
Tavs vainags («Vairāku vainagu vidū»)	83
«Te jumtā iegrauzusies pele» (Veca būda ar niedru jumtu)	561
«Te, kur pludmale pilna» (Vidzemes piekraste)	22
«Te nu ir» (Pie lielas jūras)	617
«Te nu viņš iet» (Malu mednieks)	152
«Te pie tevis» (Bet bija saukts ciemos)	24
«Te viņi salasījās» (Medņu klajums)	134
Teātris («Nu ir slikti»)	32
«Tec', vec'» (Vecums)	10
«Teicu, ka Zemgale...»	576
Telefons («Ja telefona jums nav»)	266
Telpā («Tā ir redze»)	364
Terors («Kad es ar pavasari tik pilns»)	336
«Tev koku...»	309
«Tevī par daudz ir ritma...»	179
«Tie, kas sakās...»	357
Tiergarten («Tagad pasirmi») (Tagad pasirmi)	420
Tiesājiet mani («Tiesājiet mani»)	149
«Tik daudz līdz tevīm man ir...»	77
«Tik nepacietīgs sējējs!»	589
Tik tālu mēs esam («Nekas vēl»)	327
«Tik tukšs krūtīs...»	245

Tik un tik	422
«Tik viena kajja paliek vēl» (Apklusums)	578
Tirmonstrs («Man šodien jārunā»)	340
«To sauks par mežonīgu» (Mana krāsns)	585
To vajag («To vajag stipri just»)	313
«To vajag stipri just» (To vajag)	313
Tonakt («Tonakt»)	404
«Tramīgās kāzu naktis...»	209
Trejdegsnītis («Lai dzīve būtu maziņa»)	198
Trešo lieko dziesmiņa («Ko tad nu mēs»)	85
Trīs vārdus («Debess savu linumu»)	387
Trīspadsmīt («Kas ar šo skaitli»)	132
13 vārdu limits («Var jau 12»)	52
Trojas («Ar Trojas smaidu»)	565
«Tu, cilvēk, nedusmojies...»	41
«Tu gribi...»	384
«Tu kļūsi...» («Tu kļūsi»)	288
«Tu manai dzīvei duries cauri...»	229
«Tu mani plēs...»	30
«Tu mani uzrunāji...»	614
«Tu pārāk daudz milīgi murrā» (Didaktisks blūzs)	233
«Tu — pie tīra» (Zinģe par trešo)	598
«Tu sāki...»	255
«Tu visus sniegus izsnīgi...»	67
Tukšpadsmīt («Puspasaules izskrējis»)	443
«Tukšs debesjums...»	174
«Turpat vai ārā no eņģēm» (Ķenguri)	308
Tveice («Kad atnāk maziņš traktors»)	391

«Ūdeņi aizskrēja...» 73

«Un banālais...»	44
«Un es viņu nenosodu» (Mans jocīgais draugs)	453
«Un jau pār mani izbeidz valdīt...»	57
«Un klusuma» (Un — neder)	43
Un — neder («Un klusuma»)	43
«Un nelīdz vairs nekādi psalmi...»	98
«Un sāksim savu pasaku ar» (Ar nav)	238
«Un sastājas viss nelaimīgā secībā...»	632
«Un tauta sagribēja» (Gara barība)	468
Un tomēr («Smilšu»)	580
Uz atvadībām («Pa kupenām uz atvadībām»)	608
«Uz lielu kalnu gāšanu taisoties...»	139

Uz nepadarītā («Dripselis»)	524
Uz tavu pusi («Uz tavu pusi aizlidoja putns»)	262
«Uz tavu pusi aizlidoja putns» (Uz tavu pusi)	262
«Uzkāp virsū...»	437
Uzraksts («Visu mūžu zeltu krāju»)	270
«Uztaisi stabulīti» (Es jau gribētu)	191
«Uztūcis» (Slapjdraņķī)	515
«Vācietis ir atkal grādos» (Zinģe ar termometru padusē)	457
«Vai būs diena» («Karš»)	397
«Vai, cik labiņi» (Labiņie)	81
«Vai, kā es apjuku...»	192
«Vai, kādi lieli joki!»	225
«Vai kauties iet ar pūķi zaļu» (Krēslas stundas zinģīte)	215
«Vai tad stunda ir nelaimīga» (Polemika par nelaimīgām beigām)	346
«— Vai tev kas nav aizmeties?» (Aizmetnis)	473
«Vai tu jūti, ka diena dilst?»	99
Vai var tevi («Vai var tevi, runīgo, aizrunāt»)	142
«Vai var tevi, runīgo, aizrunāt» (Vai var tevi)	142
«Vaicā mana tekirbīte» (Vanagdziesma)	269
«Vairāku vainagu vidū» (Tavs vainags)	83
Vakar uzkritušais sniegs («Ej ātrāk prom»)	646
«Vakar viens baigs optimists...»	673
Vajā I («Visaugstās dziesmas tēvs kļuvi»)	60
Vajā II («Viens ļaunsirdīgs bagātais»)	62
Vanagdziesma («Vaicā mana tekirbīte»)	269
Vanšu tilts («Kā burinieks»)	499
«Var jau 12» (13 vārdu limits)	52
Vārda balss («Vārda balss»)	322
Vārda dienas poēma («Jubileumus neatzīdams»)	475
«Vārds neplūst...»	621
Vārgā ute («Vārgā ute»)	452
Variācija par paša tēmu («Kur mirušus kaķēnus aprok?»)	622
«Vasaras kremācija...»	167
Veca būda ar niedru jumtu («Te jumtā iegrauzusies pele»)	561
Veca kapsēta («Viens otrs tā ieaudzis zālē»)	71
«Vecītis ir varen turīgs» (Ekspromts kalambūram)	392
Vecums («Tec', vec'»)	10
Vēja dzimavas («Kā tad nav, ja ir?»)	434
Vējgrābslība («Apslīga»)	314
«Vēl rudens šais retajās...»	455
Vēlie cāļi («Knābāju saules sieru»)	140
Vēlie Jāņi («Spoža josta gar debesmalu»)	93
«Velk» (Pie tām pilīm)	526

Vēlmes («Nopirkt galdiņu»)	538
Vēlreiz («Ir atmiņai no jauna vīruss»)	613
Veļu laiks («Kad kokiem»)	493
Vergs («Viņš kā uzburts turpu vien manījās»)	425
«Vesela zinātne» (Alpīnisms)	514
Vētra («Pār balti putotu jūru»)	450
Vidējais («Ne pirmais»)	176
Vidzemes piekraste («Te, kur pludmale pilna»)	22
Viena diena («Nopļaus no loga»)	282
«Vienā dienā pat 90 km» (Viņi)	182
«Vienam ienācis prātā» (Dievība)	428
Vienīgi («Vienīgi»)	128
«Vienmēr gatavie pārmest» (Pārmest)	491
Vienpasaka («Tādu jau nav»)	640
«Viens elks atkal drupās...»	547
«Viens ļaunsirdīgs bagātais» (Vaļā II)	62
«Viens mani sauc līdzī...»	659
Viens mans paziņa («Viens mans paziņa»)	158
«Viens otrs tā ieaudzis zālē» (Veca kapsēta)	71
«Viens pēc otra...»	92
Viens pie uguns («Tās nav ilgas pēc vienatnes»)	380
«Vilciena vadītājs» (Gala stacija)	195
Viņi («Vienā dienā pat 90 km»)	182
«Viņš dziedāja bāros» (Aborigēni)	471
«Viņš kā uzburts turpu vien manījās» (Vergs)	425
Viņš nāk («Cauri mūsdienu metāla režģu»)	271
«Virs manis...»	593
«Virs manis dzīvo zvaigznes...»	131
«Visā pilsētā» (Nepieteikts karš)	48
«Visaugstās dziesmas tēvs kļuvi» (Vaļā I)	60
«Visi gaiši aizbēguši» (Pavasariņš I)	323
«Visi nav aktieri...»	220
«Visi pasaules kuģi» (... — — — ...)	449
«Visi sēd ap galdu» (Ap galdu)	379
«Vispār jau labāk ir neatkāpties» (Atkāpjoties)	572
Viss zied («Viss zied»)	369
«Visu mūžu zeltu krāju» (Uzraksts)	270
«Visu nakti...»	501
Visuvarenais Z. («Zari»)	648
«Visvairāk vīrišķības...»	498
Vītenproze («Vītenprozes liktenis ir»)	489
«Vītenprozes liktenis ir» (Vītenproze)	489
Vīzija («Sajauca Daugava»)	116
Von Gottes Gnaden	563

«Zābaki» (Baigi)	652
Zaļā («Pāri šai rindiņai»)	104
«Zari» (Visuvarenais Z.)	648
«Zem mīļoto logiem ...»	211
«Zeme tā nokaitēta» (Eņģeļi)	477
«Zemē viss prieks» (Lielais plikais)	467
Zemei («Mums atkal draud»)	89
«Zemes brieduma mierīgā balss» (Mierīgā balss)	246
Zieds («Zieds»)	408
Ziemā («Nepārkurini»)	219
Zilais («Mani»)	18
«Zilītes centās» (Zilzilīte)	647
Zilzilīte («Zilītes centās»)	647
Ziņģe ar termometru padusē («Vācietis ir atkal grādos»)	457
Ziņģe par trešo («Tu — pie tīra»)	598
Ziņģīte («Reiz dzīvoja labs nelietis»)	169
«Zosij izdevās» (Roma)	544
Zvani («Šodien apzvana»)	214
Zvans («Neparasts»)	627

«Žogus ...» 494

Žūpošana («Es dzeru rudeni») 143

SATURS

DZĪVES LAIKĀ NEPUBLICĒTĀ DZEJA

1980—1982 (līdz martam ieskaitot)

1980

№ 1 (janvāris)

Starp «Tevi» un starp «Jūs» ...	7
«Izskries caur savu dziesmu ...»	9
Vecums	10
Spurdziens	11

№ 2 (janvāris)

Pēdējā skulptūra	12
Tās nakts	13
«Nesmēķējošās ...»	14
Pie dzirnezera	15
Pārdēvēšanās	17
Zilais	18
«Pievēciēties ...»	19
«Riskantā laikā ...»	20

№ 3 (janvāris)

Vidzemes piekraste	22
Bet bija saukts ciemos	24
Kalendārs	25
Pēdējā stundīņa	26
«Ar sevi nekarojošs ...»	27

№ 4 (februāris)

«Arvien ...»	28
«Tu mani plēs ...»	30

Gaismas lūzums	31
Teātris	32
Pilsēta — šahs	33
«Mans bērns...»	34

№ 5 (februāris)

Kad laiks atdzīvojas	35
Parkā	40
«Tu, cilvēk, nedusmojies...»	41
«Ar baltu šķīstību...»	42
Un — neder	43

№ 6 (marts)

«Un banālais...»	44
«Gadās tādi dzīves puteņi...»	45
Simt desmit gadu	46
Šī ziema	47
Nepieteikts karš	48
«Nebaidi rītu...»	49
Nelaimīga troļļa dziesmiņa	50
13 vārdu limits	52
Brālis	55
Bumerangs	56

№ 7 (marts)

«Un jau pār mani izbeidz valdīt...»	57
Pus-	58
Vaļā I	60
Vaļā II	62
«Nedod maizi, nedod virvi...»	64
Asni	65
«Es arī pats savu dzērvi...»	66
«Tu visus sniegunus izsnīgi...»	67
Starp («Starp ziemu»)	68
Mazlietiņ list	69
«Ar pirmā vārda teikšanu...»	70
Veca kapsēta	71

№ 8 (aprīlis)

«Ikkatru brīdi...»	72
«Ūdeņi aizskrēja...»	73

«Kā mēs šļupstam!»	74
«Es skatos akmens cilnī...»	76
«Tik daudz līdz tevīm man ir...»	77
«Prasīju pinējam aklam...»	78
«Es izstiepu roku...»	79
«Mēs nekur netiksim...»	80
Labiņie	81
Kad rokā...	82
Tavs vainags	83
«Ir visam pāri ziedi...»	84
Trešo lieko dziesmiņa	85
«Siltā, apmākusies dienā...»	87
2×2	88

№ 9 (jūnijs)

Zemei	89
Mācīšanās	90
Pasakas pavada	91
«Viens pēc otra...»	92
Vēlie Jāpi	93
«Cik svinīgi...»	95
«Man mūža nepietiek...»	96
Ja, acis pievēris...	97
«Un nelīdz vairs nekādi psalmi...»	98
«Vai tu jūti, ka diena dilst?»	99
Anno 201 ?	100

№ 10 (jūnijs)

Jasmīni snieg	101
Niknā gaisma	102
Beigts koks	103
Zaļā	104
Daudz	105
Dumpīgums	106
Keramdziesmiņa	111
Kluss sentiments	112

№ 11 (jūlijs)

Atkāpe	113
Vizija («Sajauca Daugava»)	116
«Ir cita pildspalva...»	118

Pastarā vasara	119
Fontāni	120
Mikla	121

Nº 12 (augusts)

Šķēres	122
Nezinītis	124
«Kas roku pasniedzis caur varavīksnes vārtiem...»	125
Robeža	126
Kaimiņu būsana	127
Vienīgi	128
«Rīts čivinās...»	129
«Ar zvaigžņu kluso gaismu aiziešu pie tevis...»	130
«Virs manis dzīvo zvaigznes...»	131

Nº 13 (augusts)

Trīspadsmit	132
No pārtraukuma	133
Medņu klajums	134
«Sienāži katrudien uzmērī pļavas...»	135
«Ko augusta pērkons var lamāties?»	136
«Kad vairs nevarēs būt skudrs...»	137
«Man patiešām šilierējas...»	138
«Uz lielu kalnu gāšanu taisoties...»	139
Vēlie cāļi	140
«Ko Jānis?»	141
Vai var tevi	142

Nº 14 (augusts)

Žūpošana	143
«Nevienā no savām ziemām...»	145
Retoriskais blūzs	146
Dundurojamā (dziesmiņa)	147
«Apnicis runāt par lielgabaliem...»	148
Tiesājiet mani	149
«Tas neietilpst nekādos limitos...»	150
«Paņem vāli...»	151

Nº 15 (septembris)

Malu mednieks	152
«Es pazudīšu rudenī...»	153

Frivola rīme	156
Rudens lietus etīde	156
Viens mans paziņa	158
Atlaid rokas	159
Tā es iedomājos	161

№ 16 (oktobris)

«Paklau...»	162
Salnas vēl nav	163
Laiks	164
«Man nāk daudz vēstuļu...»	165
«Kāds bagāts!»	166

№ 17 (oktobris)

«Vasaras kremācija...»	167
«Bail no nakts meža?»	168
Ziņģīte	169
Paliks nepasacīts	170
Drūzma	171
Pilna diena	173

№ 18 (oktobris)

«Tukšs debesjums...»	174
Dzīlā elpā	175
Vidējais	176
«Rudens prasīties prasās...»	177
Tas paliks	178
«Tevī par daudz ir ritma...»	179
«Nākošceturtdien trijos...»	180

№ 19 (novembris)

Viņi	182
«Smieklīgi tiešām...»	184
«Akmeņus vajag...»	185
Asums	186
«Sajaucu kopā...»	187
«Nekā nebūs!»	188
«Manī sāk gruzdēt dakts...»	189
«Jādzīvo...»	190

№ 20 (decembris)

Es jau gribētu	191
«Vai, kā es apjuku...»	192
«Kuroreiz putni...»	193
«Atkal bez tuksneša...»	194
Gala stacija	195
Plebejs	197
Trejdegsnītis	198

№ 21 (decembris)

Mūsdienu svētie	199
Decembris	200
«Gads slinki un pasvītroti...»	201
Palīgi	203
Atgriežas zemnieks	204

№ 22 (decembris)

«Dzīvē ir grūti...»	205
«Maziņš biju...»	206

1981

№ 1 (janvāris)

«Liec man mieru...»	207
«Tramīgās kāzu nakts...»	209
«Man izdomātu tāļu aicinājums...»	210
«Zem mīļoto logiem...»	211
Ieraksts grāmatā («Tā tas ir»)	212
Izplēsta lapa	213

№ 2 (janvāris)

Zvani	214
Krēslas stundas ziņģīte	215
«Tagad ir pats visdumjākais...»	216
Dzeja mājās	217
Diez	218
Ziemā	219
«Visi nav aktieri...»	220

«Ja stundām dod vārdus...»	221
Briesmas	222
«Rīts...»	223
«Puteņi satrakojušies...»	224
«Vai, kādi lieli joki!»	225
«Spiež nedarītais...»	226

Nº 3 (janvāris)

No zaļas	227
«Es protu noņemt sāpes...»	228
«Tu manai dzīvei duries cauri...»	229
«Nekaunēsimies...»	230

Nº 4 (janvāris)

«Nav nullu...»	231
Ieraksts grāmatā («Es gribēju apvienot»)	232
Didaktisks blūzs	233
Pagaidīt	234

Nº 5 (janvāris)

«Tādas nu ir tās lietņas...»	235
Formula («Sit nost to minūti»)	236
«Ai, kas bij par muzikantu!»	237
Ar nav	238

Nº 6 (janvāris)

«Parunā uz mani...»	243
«Ārā palāses...»	244
«Tik tukšs krūtīs...»	245
Mierīgā balss	246
«Nedusmojieties...»	248

Nº 7 (februāris)

«Deviņas gaismas stundas...»	249
Kalnticība	250
Aicinājums	252
«Es tikko runāju ar pavasari...»	254
«Tu sāki...»	255

Atbalss	256
«Spalgs, skanīgs laiks...»	257
Dvēsele	258
Pasaka par sliktu garastāvokli	259

Nº 8 (februāris)

Demisezona	260
Deformētas runas	261
Uz tavu pusi	262
Svīres	263
Melnā strazda dziesma februārī	264
Stridēšanās	265
Telefons	266
Jautājumi	268
Vanagdziesma	269
Uzraksts	270

Nº 9 (februāris)

Viņš nāk	271
Gaiss	273
No sniega	274
Pūķis	275
«Nu mēs esam apķērušies...»	276
«Kas man notika?»	277
«Brāļi krustneši...»	278
Drastiskā	279
Kara dziesma	280
«Es gribēju aizbaidināties...»	281

Nº 10 (februāris)

Viena diena	282
«Sausi kā skali...»	283
«Antipš...»	284
Dziedāja milzis	285
«Cik viegli paēdušus...»	286
Saruna	287
«Tu kļūsi...»	288
«Tas būs smieklīgi...»	289
«Dzīvību ciltsskokā...»	290
«Ir jābūt kādai brīdinošai...»	291

Nº 11 (marts)

Atjēgšanās	292
«Pati baltā ievu naktī...»	293
Gaidīšanas serenādes	294
«Kas būs...»	296
ABC fotogrāfijas	297
Pēkšņi	299
Nobaidīji...	301
«Nezināmais...»	302
«No pamodušās sudrabupes dzērām mēs...»	303
Lai	304
Alus pagrabs	305

Nº 12 (marts)

Tavā ballē	307
Ķenguri	308
«Tev koku...»	309
«No jums jau nu pāris nebūs...»	310
«Es esmu nobijies tagad...»	311
«Morāles kodeksu atcel...»	312
To vajag	313
Vējgrābslība	314
«Agrāk diogeni...»	315
Rezerves daļas	316
«Baismīgas aksiomas...»	317
Dēliem	318
Putns ar zīda asti	319
Balss	320
Satikšanās	321
Vārda balss	322

Nº 13 (aprīlis)

Pavasariġais I	323
Pavasariġais II	324
Mēmie	325
Nesaki vis	326
Tik tālu mēs esam	327
«Ir acumirkliġs...»	328
«Pār jūru...»	329
«Pa mēnesstiltiņu...»	330
«Atkāpies, sātan!»	331

Kuģi	332
Dabūjis	333
Gan jau	334
«Bērziem...»	335
Terors	336
Ex libris («Šī grāmata nepieder man»)	337

Nº 14 (aprīlis)

Saule lec piecos	338
Ne...	339
Tīrmonstrs	340
Pēc ilga laika	341
Tas nu nav	342
Bebrupīte	343
Svina zirnīs	344
«Silti sedziet dzīvo...»	345
Polemika par nelaimīgām beigām	346
«Kāpēc es nerunāju?»	348

Nº 15 (maijs)

Labāk neskaitīsim	349
Nez kā nu ir	350
Kad nogrimis šī diena	351
Atkalredzēšanās	353
Dziesmā iekšā, no dziesmas ārā	354
«Tie, kas sakās...»	357
«Pa atslēgas caurumu...»	358
Marta sniegs	359
Milzis	360

Nº 16 (maijs)

Elēģija	361
Rīga ēd	362
Pētera gailis	363
Telpā	364
Sēnalu viesulī	365
Formula («Konkrēts godīgums»)	366
Es redzu	367
Dziesmiņa par neparedzētiem gadījumiem	368
Viss zied	369
Kamenes	370

Dzirdams tikai	371
«Sienu pie magones...»	372
Garums	373

№ 17 (jūnijs)

«Izroc mani...»	374
Jo ātrāk	375
Mēness gaismā	376
Satikšanās vieta	377
Rietā	378
Ap galdu	379
Viens pie uguns	380
Nezūd	381

№ 18 (jūnijs)

Nogurušas gaismas romance	382
Pagaidi	383
«Tu gribi...»	384
«Atdari acis man...»	385
Savādā naktī	386
Trīs vārdus	387
Indes zobi	388
«Izrādījās...»	389
Nav īpaši jālūdz	390
Tveice	391

№ 19 (jūlijs)

Ekspromts kalambūram	392
Oda mežam	394
Mirkļi	395
«Ne puķes...»	396
«Karš»	397
Mūsu junda	398
«Izvairījies no ceļa...»	399

№ 20 (augusts)

Kamēr vēl	400
«Kur nu izbēgt...»	401
Palikšana	402
Tāpat vien	403
Tonakt	404

Džēšamā gumija	405
Priecīga balāde par tanku	406
10 km no dzimtenes krasta	407
Zieds	408

№ 21 (septembris)

«Kaut kas neskarts un dziļš...»	410
«Mēs dzīvojam un strīdamies ik pārdien...»	412
Es — pats	413
Spītīgs tango	415
Pēc tam	416
Kroņa moments	417
Serde	418
Sauc savu saucamo	419
Tiergarten	420
Tik un tik	422

№ 22 (oktobris)

«Man nemaz negribējās tik ātri...»	424
Smilksēt	424
Vergs	425
Talka	426
Atnāca	427
Dievība	428
Nomale	430
«Mēs ejam iekšā drakonidās...»	431
Dziestot	432
Pamācības	433

№ 23 (oktobris)

Vēja dzirnavas («Kā tad nav, ja ir?») »	434
«Esmu vārīgs radījums...»	436
«Uzkāp virsū...»	437
Jūs («Jums nav laika») »	438
«Tas nav tas rīts...»	439
Kaķa kūkums	440
«Kas vulkānam kait?»	441
Rīt šķiramies	442
Tukšpadsmi	443
«Tās ir svētas un dīvainas stundas...»	444
«Tā nav dziesma tev...»	445

Nº 24 (oktobris)

Čaks 80 («Mainīgs kā gaisma»)	446
Galvenais	448
... — — — ... («Visi pasaules kuģi»)	449
«Nebija sūtības...»	451
Vārgā ute	452
Mans jocīgais draugs	453
«Vēl rudens šais retajās...»	455
Plūdi	456

Nº 25 (oktobris)

Ziņge ar termometru padusē	457
«Gadi...»	459
Dziesmiņa maziņa	461
Ilkses — bajārienes	462
Labā dziņa	463

Nº 26 (oktobris)

Pa kādiem tikai	465
Glābiņš	466
Lielais plikais	467
Gara barība	468
Garā rudens diena	469
Aborigēni	471

Nº 27 (novembris)

Aizmetnis	473
«Atkal man izslidēja no nagiem...»	474
Vārda dienas poēma	475
Enģeļi	477
«Nabags ir tas...»	478
«Šodien pasaule mani šķīsta...»	479
«Ko tu gribi pateikt man...»	480
«Ja zin dzīvi no galvas...»	481
Krīt viena lapa	482
«Ja es tavā priekšā parādos...»	483
Saulgrieži	484

Nº 28 (novembris)

«Jau daudzu sievas mirušas...»	485
Pašpuikas	486

«Ne pie kā nepiekāpties...»	487
Pašbrīdinājums	488
Vītenproze	489
Vētra	490
Pārmest	491
Kad nāksies	492

№ 29 (novembris)

Veļu laiks	493
«Zogus...»	494
Negācija	495
«Tam nu es neticēšu...»	496
«Visvairāk vīrišķības...»	498
Vanšu tilts	499
«Esi mana...»	500
«Visu nakti...»	501
«Kā tramvajus...»	502
Sarkanā grāmata («Sen jau ir uzrakstīta»)	503
Brūģis	504

№ 30 (novembris)

No labās	505
«Ar pārāk daudz neizdarīta...»	506
«Bažas, bažas un bažas...»	507
Ārā	508
«Nesteigsimies ar secinājumiem...»	509
Sarp gada laikiem ar atkāpēm uz abām pusēm	510
Nav pilādžu gads	512
«Ko tu tur vari darīt?»	513
Alpīnisms	514
Slapjdranķī	515

№ 31 (decembris)

«Slikti...»	517
Amerika	519
Tagad	520
Asinslikums	521
«Ir nolikti malā...»	522
Sarp («Grāvracis raka»)	523
Uz nepadarītā	524
Pie tām pilīm	526

«No kā atkāpties?»	528
«Bezdievīgums...»	529
«Cerēsim...»	530

Nº 32 (decembris — 1)

«Pagaidām visi cilvēki...»	531
Saulei labvakar	532
Labojums	533
Komentārs pie savas zodiaka zīmes	534
Izgulējies	536
Stopkadrs	537
Vēlmes	538
«Arī parunas melo...»	539
«Kā man var būt cita...»	540
«Ja mans vecums redzētu...»	541

Nº 33 (decembris — 2)

Tās svinamās	542
Roma	544
Nevajag	545
Svešā mēlē	546
«Viens elks atkal drupās...»	547
«Kā es nedzirdu, nedzirdu, nedzirdu...»	548
«Kā ogļmelnas laivas...»	549
«Par klaunu ir zināms...»	550

Nº 34 (decembris — 3)

Iznāc	551
Joks	552
«Kā lavīna...»	553

1982

Nº 1 (janvāris)

«Man žēl tā vārda...»	554
Būtībā par asumu	555
Būtībā par asnu	557
Retro a capella	558

Veca būda ar niedru juntu	561
Diemžēl	562
Von Gottes Gnaden	563
«Kāda tukša un skanoša...»	564
Trojas	565

№ 2 (janvāris)

«Dīvaina šodien tā pilsēta...»	566
Iet	568
«Līdz ausīm nobridies...»	569
Patiešām	570
Atkāpjoties	572
Nezinot	573
Čaks Ziedoņdārzā	574
Noteikti	575
«Teicu, ka Zemgale...»	576
Pēdējais mēģinājums	577

№ 3 (janvāris)

Apluksums	578
«Pa smiltīm...»	579
Un tomēr	580
Krēsliba	581
«Bez atoma šķēliena acīs...»	582
Tava māja	583
Mana krāsns	585
Jefiņš ticēs	586
«Man melnu dienu...»	587

№ 4 (janvāris)

«Tik nepacietīgs sējējs!»	589
«Kad nav uz sāpi vairs tās cerības...»	590
Mums ir viena diena	591
«Balts sniegs krit melnā ūdenī...»	592
«Virs manis...»	593
Iedomu tirdziņš	594
Lakats	595
«Citam tā iegājies...»	596
«Rakstīju dzejoli...»	597
Ziņģe par trešo	598

№ 5 (janvāris)

Nevajadzēja saderēt	599
Kas zemi pievilis	600
«Kari sākas...»	601
Pieradināt	602
«Redzi, cik daudz...»	603
Maksimālisms	604
Šodienai	606

№ 6 (janvāris)

«Lai pludo priekšnams!»	607
Uz atvadībām	608
«Jūs ejiet...»	609
Arvien («Tajā mežā arvien»)	610
«Laikam ir riebiņš raksturs...»	611
Spēles	612
Vēlreiz	613
«Tu mani uzrunāji...»	614
«Es stāvu šajā ziemā glumā...»	615
Smieklū istaba	616
Pie lielas jūras	617
Salīgu	619

№ 7 (februāris)

Aiz vilciena loga	620
«Vārds neplūst...»	621
Variācija par paša tēmu	622
«Cik nu mēs arī neliegtos...»	623
«Dzīve ir akls bokss...»	624
«Ar rīta blāzmu pār pieri...»	625
«Atrastais zelta gabals...»	626
Zvans	627
«Mans miers...»	628
«Nekas šai dzīvē neiet secen...»	629
«Ļauj acīm atgurt...»	630
Ko nu katrs	631

№ 8 (februāris)

«Un sastājas viss nelaimīgā secībā...»	632
«Apsildījies pie svešas laimes...»	633

Kāpēc mani 634
Kopības atslēga 635
Pie Zoščenko atnācis suns 637
«Nekas nav...» 639
Vienpasaka 640
«Es atnācu pateikt...» 641
«Es ceļos notirpušās kājās...» 642
Pārpratums 643
«Bars kapa eglīšu...» 644

№ 9 (marts)

Par to 645
Vakar uzkritušais sniegs 646
Zilzīlīte 647
Visuvarenais Z. 648
1 («Iela — taisna...») 651
Baigi 652
«Sniega cilvēkam sagribējās...» 653
«Nepamodies un mēnessērdzīgs...» 654
— Ja būs, tad būs... 655
«Jaunība...» 657
«Cerē vien idilles...» 658
«Viens mani sauc līdzi...» 659

№ 10 (marts)

«Ja pulksteņa sekunžu rādītājs...» 660
Tā vēl nav 662
«Kas ir — nekur nepaliks?» 664
«Kas tas ir?» 666
«Marta saule ir smaga...» 667
«Taisījos ievziedā...» 668
«Nediedz uguni...» 669
«Ar tevi es...» 670
«Tagad var skaudības aulekšot...» 672
«Vakar viens baigs optimists...» 673
«Es esmu par optimismu...» 675

№ 11 (marts)

«Kaili un melni koki...» 676
«Man lielā mērā ir vienalga...» 678
«Dzīvo dzīvāk...» 679

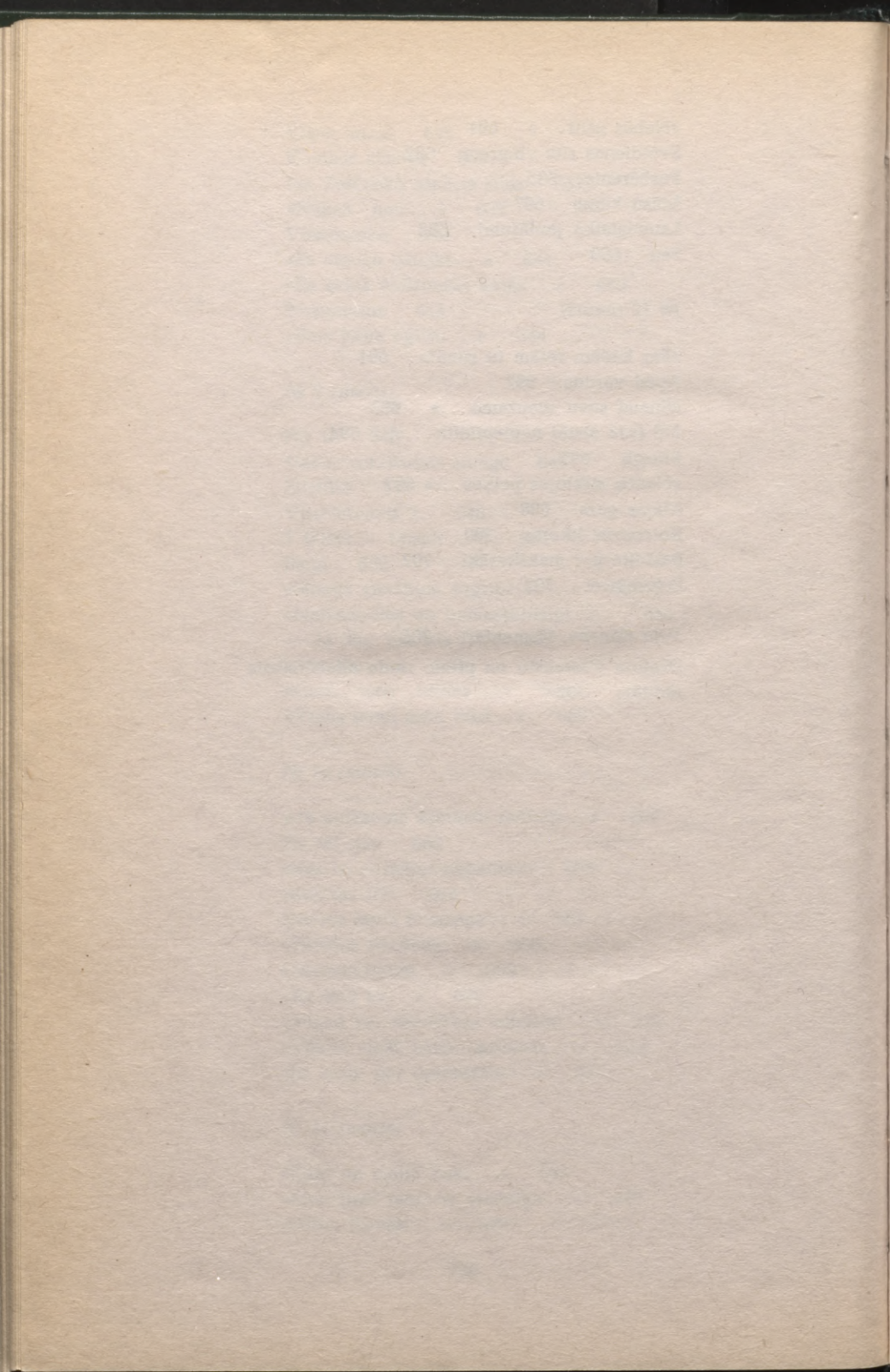
«Nebūs zelti...»	681
Svētdienas rīta vingrets	682
Pusbārenis	685
Mūsu kāzas	687
Launaglaika jautājumi	688
Sen	690

№ 12 (marts)

«Par kādām rētām tu runā?»	691
Apēd vārdus	692
«Snaud savu snauzamo...»	693
NB («Ja atstāj nepiepildītu...»)	694
Mezglis	695
«Naktīs stiklojas peļķes...»	697
Mājas gars	698
Katdreizes likums	700
Balādiņe par makšķerāķi	702
Ērgelniecei	703

Vija Kaņepe. Komentāri 705

Dzejoļu virsrakstu un pirmo rindu alfabētiskais rādītājs	709
---	-----

OJARS VACIETIS
KOPOTI RAKSTI 10 SEJUMOS

7. sējums. *Dzeja*

Galvenais redaktors Uldis Norietis

Redaktore Ildze Krontāle
Mākslinieciskā redaktore Maija Dragūne
Tehniskā redaktore Irēna Soide
Korektore Sarmīte Liniņa

Parakstīta iespiešanai 29.06.94. Reģistrācijas apliecības № 2-0306. Formāts 84×108/32. Tipogrāfijas papīrs. Baltikas garnitūra. Augstspiedums. 39,58 uzsk. iespiedl.; 26,44 izdevn. l. Pasūt. Nr. 470. Izdevniecība «Liesma», LV-1468 Rīgā, Aspazijas bulv. 24. Izdevn. Nr. 27/33627. Iespiesta Publiskā a/s «Rota» tipogrāfijā, LV-1050 Rīgā, Dzirnavu ielā 57.

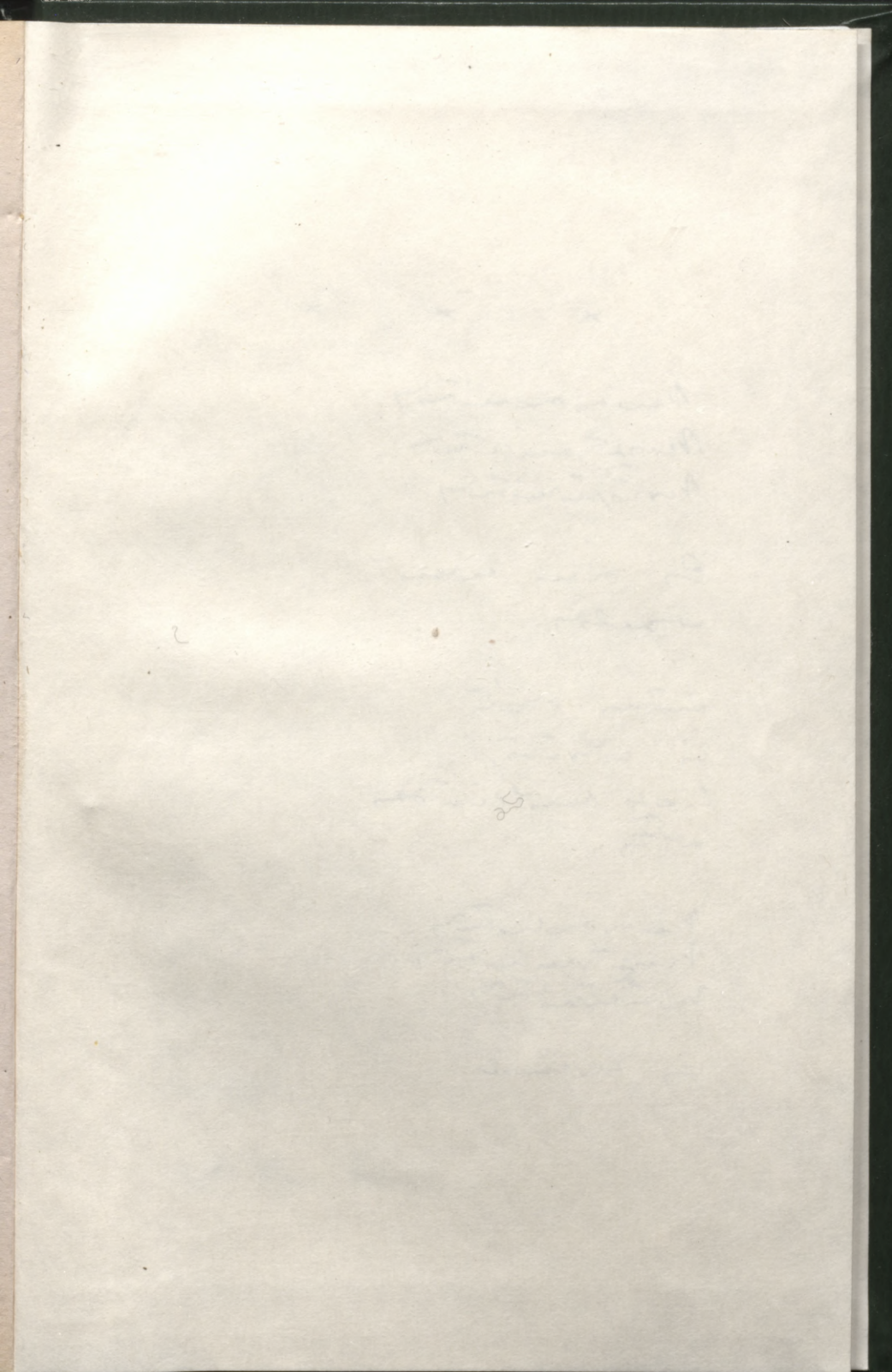
Vācietis O.

Va 047 Kopoti raksti: 10 sēj. / Sast. L. Azarova-Vāciete, V. Kaņepe. — R.: Liesma, 1989 —

7. sēj. Dzeja / V. Kaņepes koment. — 1995. — 749 lpp. — Dzejoļu virsrakstu un pirmo rindu alf. rād.: 709.—730. lpp.

ISBN 5—410—01052—3

Septītajā sējumā ievietoti O. Vācieša (1933—1983) dzīves laikā npublicētie dzejoļi, kas sarakstīti 1980.—1981. gadā un 1982. gada janvārī — martā.

x

x

x

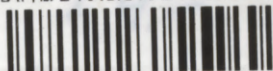
Neomorphosis.
Morphogenesis.
Morphogenesis.

En d'm aspect
soul.

En d'm
is d'm
En d'm
d'm.

Neomorphosis.
Morphogenesis.
Morphogenesis.

En d'm

x x x

ka tas bija
izbaidīts putns bēns
nūs...

No līgdes līg dzies
tā lūks,
tā dzies,
tā dzies.

No līgdes līg dzies
mā vārds bēns,
bet rokas nēns,
ka rēns.

No spāniskā
līg līgums
mā kritums,
ka dziesma
ka mē mē līg.
mā...

at tā bēns

